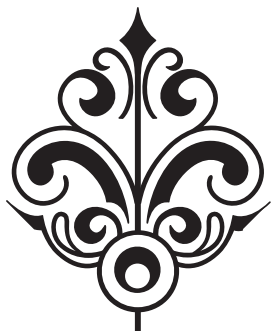

**ИСЛЯМЪТ,
ХРИСТИЯНСТВОТО,
ЮДАИЗМЪТ
И
ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ**

Хюсеин Хилми Ъшък

ИСЛЯМЪТ, ХРИСТИЯНСТВОТО, ЮДАИЗМЪТ И ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ

Хюсеин Хилми Ъшък

Printing

Çınar Matbaacılık

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Atahan No: 34 Kat: 5

Bağcılar - İSTANBUL - TURKEY

Sertifika No : 45103

Tel: (0212) 628 96 00

www.hakikatbooks.com

СЪДЪРЖАНИЕ

КОРАНЪТ, ТЕВРЪТЪТ И ЕВАНГЕЛИЕТО В НАШЕ ВРЕМЕ	
ПРЕДИСЛОВИЕ	5
ТОРАТА И ЕВАНГЕЛИЯТА В НАШЕ ВРЕМЕ	8
НЯКОИ ОТ ГРЕШКИТЕ В СВЕТАТА БИБЛИЯ [Тората и Евангелията]	20
КОРЪН-И КЕРЙМ	50
ИСЛЯМЪТ И ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ	73
ДУ'АТА ТЕВХЙД	78
ИСЛЯМЪТ НЕ Е РЕЛИГИЯ НА НАСИЛИЕТО	79
МЮСЮЛМАНИТЕ НЕ СА НЕВЕЖИ	113
РЕЛИГИИТЕ, РАЗЛИЧНИТЕ УБЕЖДЕНИЯ И РАЗЛИКАТА МЕЖДУ РЕЛИГИЯТА И ФИЛОСОФИЯТА	120
БРАМАНСКАТА РЕЛИГИЯ	121
БУДИЗЪМ	124
РЕЛИГИЯТА НА МЎСЪ (АЛЕЙХИССЕЛЪМ) И ЮДЕИТЕ	126
ЙСЕВИЗМЪТ [НАЗАРЯНСКАТА РЕЛИГИЯ] И ХРИСТИЯНИТЕ	143
ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ	156
ИМА ЛИ МЯСТО ФИЛОСОФИЯТА В ИСЛЯМА?	163
ПОСЛЕСЛОВ	184
КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН?	191

КОРАНЪТ, ТЕВРАТЪТ И ЕВАНГЕЛИЕТО В НАШЕ ВРЕМЕ ПРЕДИСЛОВИЕ

Днес на земята има три големи религии: ислямът, юдаизмът и християнството. Всяка една от тях си има свещена книга, която от съответните последователи се приема за слово на Аллāху теāля. Свещената книга на юдаизма [мўсевизма] е Тората, а на християните [йсевиите] Библията, която се състои от две части: Стар Завет (Тора) и Нов Завет (Евангелия и още други малки книги). Свещената книга на мюсюлманите е Корāн-и керйм.

Ние, мюсюлманите, приемаме Йсā/Исус (*алеихисселй̄м*) – когото християните обожествяват – за пророк. Фактът, че Аллāху теāля му е дал книга, е съвсем естествен, защото той е пейгамбер и затова – без съмнение – истинското Евангелие [оригиналното, непроменено], низпослано на Йсā (*алеихисселй̄м*), е **слово на Аллах**. Днес обаче то не съществува. В съвременните копия на Евангелието има много малко откъси от старото, истинското. Същинското Евангелие е било на иврит, но за съжаление – вследствие на еврейска вражда – то е изчезнало много бързо и се появили различни Евангелия, съдържащи суеверия. С течение на времето тези книги са били превеждани грешно на гръцки и латински език. Към тях били добавяни и много други пасажи. Тези непрестанни промени са довели до поява на голям брой Евангелия. Повечето от тях са били отхвърляни във вселенските събори и в крайна сметка са останали днешните четири. (Тези факти ще бъдат доказани последователно в следващите страници.) Промените, корекциите и обясненията към тях обаче продължават още. Корāн-и керйм, от друга страна, е запазен в оригиналния му вид, както е бил разкрит на нашия Пророк (*саллаллāху алейхи ве селлем*), без да е променена дори една негова буква.

Фактите, които изредихме досега, не са само мюсюлмански убеждения. Западните учени и теолози отново проучват съвременните Тевра̀т и Евангелие и доказват, че те не са слово на Аллāху теāля. Да не забравим, че сега живеем в двадесет и първи век. Това е време, когато знанието и науката се развиват с големи темпове и дори най-невежите народи си откриват университети. Не може да се очаква, че хората ще приемат сляпо всяка вяра и ще кажат: “Така чух от баща ми”

и “Не знам за причината, но така каза моят учител”. Днешните младежи проучват същността и причините на всичко, и незабавно отричат онова, което противоречи на разума. В Турция например, всяка година повече от един милион младежи участват в кандидат-студентски изпити. Няма съмнение, че тези младежи, които са придобили нови знания, ще претеглят и религиозните знания с разума и логиката. И ето защо съвременните западни теолози разкриват неточностите в днешните копия на Теврāта и Евангелията. Възползвайки се от техните публикации, ние пожелахме още веднъж да разкрием на нашите братя мюсюлмани голямата разлика между днешните Теврāt и Евангелия, от една страна, и Корāн-и керйм, от друга. Ние, подготвяйки тази част, се възползвахме от:

- Трудовете на Хаузър (американски поет), който пише на религиозни теми;

- Знанията на Анселмо Турмеда, известен испански свещеник, който е приел исляма през 823 [1420] г. и сменил името си на Абдуллах Терджумāн. Ние проучихме книгата “Тухфет-ул-ерйб” на този ислямски учен, където той разкрива грешките, които е намерил в Евангелието;

- Книгата “Pearls of Bible = Перлите на Библията” на пакистанец С. Мерран Мухйиддйн сāхиб Икбāl;

- Турската книга “Дий-ул-кулюб” на Исхак Ефенди от Харпут (поч. през 1309 [1891] г.), велик специалист и член на османското министерство на образованието. Този труд е бил публикуван през 1295 [1878] година. В произведението има разяснения върху Теврāта и Евангелията. Издадена е през 1407 [1987] г. от истанбулското книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви” под името “Cevāb Veremedi = **Не можа да отговори**” [и на английски под заглавие “Could not answer”];

- Книгата “Шемс-ул-хакйка”, която се състои от 290 страници, и е била написана на турски език също от хādже (учен, ходжа) Исхак ефенди. Тя е била отпечатана през 1278 [1861] г. Регистрирана е под номер 204 в частта “Dügümlü baba” в обществената библиотека в Сюлеймāнийе, Истанбул. В нея Исхак ефенди със силни аргументи доказва, че Корāн-и керйм е слово на Аллах и че книгите, които християните наричат Евангелия, са всъщност книги по история, написани на по-късен етап;

- Турската книга “Йзāх-ул-мерām” на Хаджи Абдуллах бин Дес-

тан Мустафā ефенди от Босна¹. Тя е била отпечатана през 1288 [1871] г. в печатницата на Яхия ефенди, който е бил шейха на теккето “Мустафā пāша”, разположено непосредствено извън Едирнекапъ. Книгата е регистрирана под номер 771 в раздела “Нāзиф пāша” на библиотека-та в Сюлеймāнийе. Хаджи Абдуллах е доказал с различни аргументи, че християнската религия е напълно суеверна и променена;

- “**Изхāр-ул-хак**” на Рахметуллах ефенди от Индия. Тази книга е нанесла най-тежкия удар на християнството и доказала, че то е напълно изопачено.

На 390-а страница от персийската книга “**Макāмāt-и ахйār**” пише така: “Протестантският свещеник Фандър е бил много известен сред християните. Протестантската мисионерска организация, заедно с избраните от нея свещеници, е изпратила и него в Индия. Тяхната задача е била да се опитат да разпространят християнството. През месец раби’ул-āхир и на тринадесетия ден от реджеб 1270 [1854] г. са били проведени научни дебати между тази комисия и Рахметуллах ефенди, най-големия ислямски учен в Делхи. След дълги дискусии, Фандър и другите проповедници били тотално сразени. Четири години по-късно, когато британците окупирали Индия [и след като извършили ужасни зверства спрямо мюсюлманите и особено султана и ислямските учени], Рахметуллах ефенди се е преселил в Мекка. През 1295 [1878] г. същата мисионерска комисия е дошла в Истанбул и започнала християнска пропаганда. Садр-и а’зам (Великият везир) Хайреддйн паша е поканил Рахметуллах ефенди в Истанбул. Мисионерите се изплашили, когато видели Рахметуллах ефенди. Не могли да отговорят на въпросите му и не намерили друг изход освен да избягат. Пашата е оказал изключителни почести на този голям ислямски учен и го помолил да напише книга, в която да отрази как е опровергал и докарал християните в жалко състояние. Ето така той е започнал да пише своята книга “**Изхāр-ул-хак**” на арабски език от шестнадесетия ден на месец реджеб до края на месец зилхидже, след което е заминал за Мекка. Хайреддйн паша е заповядал да преведат книгата на турски и след това отпечатал и двете версии. По-късно книгата е била преведена на европейските езици и отпечатана, и разпространена във всяка страна, след което британските вестници са писали: “Ако тази книга бъде разпространена, християнството ще претърпи голям удар.” Ха-

1 Абдуллах бин Дестан е починал през 1303 [1885] година.

лйфът на всички мюсюлмани султан Абдулхамйд хан II (*рахметуллах и алейх*)² е поканил отново този велик учен през месец рамазѧн 1304 г. Оказал е изключително уважение и почести към него в своя дворец. Рахметуллах ефенди е починал през 1308 [1890] г. в Мекка.”

В допълнение към всички тези произведения ние проучихме и книгите, които западняците са написали преди един век относно Корѧн-и керйм. Като резултат от това ние стигнахме до извода, че едно безпристрастно изследване на тези две свещени книги ще разкрие коя от тях е слово на Аллѧху теѧля с такава безспорна яснота, че дори най-упоритият човек няма да може да отрече, независимо от религиозната си принадлежност.

Ние подготвихме тази книга в две части. В първата част са разкрити научните проучвания, свързани с Корѧн-и керйм и сегашните Теврѧт и Евангелия, както вече беше посочено по-горе.

Втората част е посветена на Пейгамбера ни Мухаммед (*алейхис-селѧм*), неговите чудеса, достойнства и красив морал. Цялата тази информация е взета от турската книга по история “**Мир’ѧт-и Кѧн-нѧт**”, написана от Нишанджѧ зѧде Мухаммед ефенди (*рахиме-хуллѧху теѧля*), който е бил известен ислямски учен, израснал в Османската държава. Той е починал през 1031 [1622] г., а неговата книга е била отпечатана през 1269 [1853] г. в Истанбул.

Надяваме се, че нашите скѧпи читатели ще прочетат и тази част от нашата книга с голям интерес и ще се възползват от предадената информация. Нека Аллѧху теѧля да даде напѧтствие на всички нас и да ни държи в правилния пѧт. Ѧмйн!

ТОРАТА И ЕВАНГЕЛИЯТА В НАШЕ ВРЕМЕ

Днес на света има три големи религии, които вярват в съществуването на Аллѧху теѧля. Това са юдаизмѧт, християнството и ислямѧт. Международните статистически данни от 1979 г. показват, че на света е имало предполагаемо 900 млн. християни, 600 млн. мюсюлмани и 15 млн. евреи. Останалото население [повече от 2 млрд.] се е състояло от будисти, хиндуисти, брамити и други, които не познават съществуването на Аллѧху теѧля, или от хора, покланящи се на идоли, огъня и слънцето, или от атеисти. Според някои скорошни американски пуб-

2 Абдулхамйд хан II е починал през 1336 [1918] година.

ликация, мюсюлманите тогава не са били 600 млн., а 900 млн. Според статистическо проучване от 1980 г. на CESI [Centro Editoriale Studi Islamici] в Рим, на света са живеели 865,3 млн. мюсюлмани, от които 592,3 млн. са били в Азия, 245,5 млн. в Африка, 21 млн. в Европа, 6 млн. в Америка и Канада, и 0,5 млн. в Австралия. Според една книга, озаглавена “**Ислям**” и публикувана на английски език през 1984 г. от ислямския център “The Muslim Educational Trust”, на света е имало общо 1,057 млрд. мюсюлмани. Освен това книгата е отразила и броя на мюсюлманите, които живеят в четиридесет и шест ислямски страни, както и в други държави по света. Статистическите данни показват, че цифрата нараства с всяка година. Броят на страните с повече от 50% мюсюлманско население е петдесет и седем. Плачевен факт е, че днес, когато сме в началото на двадесет и първи век, все още има хора, които се кланят на идоли. От друга страна, някои от последователите на трите големи религии, вярващи в съществуването на Аллāху теāлā, са загубили изцяло своята вяра, защото не са останали истински муршиди (пътеводители), които да ги водят. Не е възможно за младежите, които израстват, учейки знание и наука, да бъдат накарани да заобичат своята религия чрез невежи духовници, лишени от религиозни и научни познания. Има нужда от водачи, които да са специалисти в областта на модерната наука, да притежават ясна мисъл и да познават обстойно своята религия. Само те са в състояние да ги водят към щастие. Ние целим в тази глава да търсим – съвсем обективно – истинската религия на Аллах и да извършим научно изследване, за да определим коя от двете големи свещени книги – Библията (Тора и Евангелия) или Корāн-и керīm – е истинската книга на Аллах, и да покажем правилния път на онези, които са в съмнение.

Бихме искали да уверим нашите читатели, че тези проучвания са извършени напълно безпристрастно. Двете големи религиозни книги, които изследвахме, са Библията (Тора и Евангелия) и Корāн-и керīm. Тората – която е била добавена към Библията под името “**Стар Завет**” – е проучена редом с Евангелието. С други думи, книгата, която разглеждаме е “Свещената книга”, която днешните християни поставят на мястото на истинското Евангелие.

Библията не е само една книга. Първата ѝ част съдържа **Стария Завет**, а втората **Новия Завет**, съставен от: Евангелията на Матей, Марко, Лука и Йоан, Деяния на апостолите (написана от Лука), посла-

ния (писма, написани от Паулус, Яков, Петър и Йоан) и “Откровение”. Старият Завет се състои от три части:

- Първата част е Тората, т.е. петте книги, които погрешно са смятани за онези, дадени на Мусā (*алеихисселѝм*). Това са Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие.

- Втората част се нарича “**Навин**” (пророците) и се дели на две: ранните пророци (пейгамбери) и късните пророци. Това са Йешу, Съдии, Самуел, Царе, Исаия, Еремия, Езекиил, Осия, Йоил, Амос, Авдий, Йона, Михей, Наум, Авакум, Софония, Агей, Захария и Малахия.

- Третата част е “**Кетувим**” т.е. книги, писания. Състои се от псалмите, които се приписват на Дāуд (*алеихисселѝм*), Притчи на Соломон, Песен на песните, Екlesiаст, Рут, Естир, Йов, Еремия, Плачът на Еремия, Даниил, Ездра, Неемия и Хроника.

А кой е оповестил нещата, включени в съдържанието на тези книги? Това са евреите и християните фанатици, които макар че вярват в едни и същи книги, спорят по много въпроси. Те твърдят, че думите в тези книги са слово на Аллах. Въпреки това ако те бъдат внимателно проучени, ще се стигне до извода, че писанията в тях имат три източника.

1) Една част от тях може да са слово на Аллах, защото в тези пасажии Аллāху теāлѝ се обръща към човечеството. Например:

“Аз ще им въздигна отсеред братята им пророк, както съм въздигнал тебе, и ще туря думите Си в устата му; и той ще говори всичко, което Аз му заповядвам.” [Второзаконие, 18:18]

“Аз, Аз съм Господ, и освен Мене няма спасител.” [Исаия, 43:11]

“Към Мене се обърнете и спасени бъдете всички; защото Аз съм Бог, и няма друг.” [Исаия, 45:22]

Предполага се, че тези пасажии са взети от небесните книги, които са били разкрити на пророците, изпратени на израилтяните. Обърнете внимание, че Аллāху теāлѝ с тези слова заявява, че е Един[, че няма други богове като Син и Светия Дух], че Той изпраща пророците и че **НЯМА ДРУГ БОГ ОСВЕН НЕГО**.

Сега нека да разясним втория източник на Светата Библия.

2) Словата, спадащи към втората категория, може да са били казани от пророците. Например:

“А около деветия час Исус извика със силен глас: Или, или, лама

савахтани? сиреч: Боже (Аллах) мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?” [Матей, 27:46]

“Исус отговори: Първата е: “Слушай, Израилю; Господ нашият Бог (Аллах) е един Господ.” [Марко (Марк), 12:29]” [Забележете, отново не се говори за Син и Светия Дух.]

“А Исус му рече: Защо Ме наричаш благ? Никой не е благ освен един Бог.” [Марко, 10:18]

Тези слова, за които се твърди, че са казани от Йѐсā (*алеїхисселѝм*), има вероятност да са на пророците и следователно: в Светото Писание словото на Аллāху теāлѝ е смесено с думите на пророците (*алеїхимус-салевāту веттеслѝмāt*). Мюсюлманите обаче – за разлика от тях – са отделили словото на Аллāху теāлѝ от думите на пророка Мухаммед (*алеїхисселѝм*). Думите на Мухаммед (*алеїхисселѝм*) се наричат **хадїс-и шерїфї** и са събрани в отделни книги (сборници).

Сега, нека да разгледаме словата от третата група в Светата Библия:

3) Някои от думите в тази категория са казани от апостолите (хавāриите) на Йѐсā (*алеїхисселѝм*) и предават събития за този велик пророк. Част от изказванията са на някои хора, други са предания на историци, а източниците на другите слова са неизвестни; не се знае кой и за какво ги е казал. Да дадем пример:

“И като видя отдалеч една разлистила се смоковница, дойде дано би намерил нещо на нея; но като дойде до нея, не намери нищо, само едни листа, защото не беше време за смокини.” [Марко, 11:13]

Тук някой говори за друг, но не е ясно кой. Оповестено е, че човекът, който се е доближил до смокиновото дърво, е Йѐсā (*алеїхисселѝм*). Въпреки това обаче Марко, който е написал тези редове, не го е виждал никога. Другият парадокс е че в следващия стих, четиринадесети по ред, Йѐсā (*алеїхисселѝм*) кълне дървото, за да не може да роди никога повече. Това е абсурд; смоковницата не може да роди извън сезона. Пророк да кълне дърво – безпомощното създание на Аллāху теāлѝ – задето не е родило преждевременно! Това е в дисхармония с разума, знанието, науката и религията.

В по-голямата си част Светата Библия съдържа много думи, за които не е известно кой ги е казал, но от контекста недвусмислено проличава, че те са човешки слова и следователно не може да ги приемем за слово на Аллах.

Сега, нека да положим ръка върху сърцето си и да размислим: Може ли да се приеме за “слово на Аллах” една книга, която съдържа отчасти слово на Аллāху теāля, отчасти изказвания на пророци, и – най-вече – разкази, предадени от различни хора? В действителност, различните грешки, които се намират в частта “човешко слово”, несъвпаденията в цифрите и различните изрази в описанията на едно и също събитие (нещо, което ще видим по-нататък), ясно доказват, че днешните книги, наречени “Теврāт” и “Евангелия”, са изцяло дело на човешка ръка.

В 82-о знамение на сūra Нисā – от свещената книга на мюсюлманите, Корāн-и керйм – по смисъл се казва: **“Нима те не ще размишляват върху факта, че Корāн-и керйм е слово на Аллāху теāля, и върху неговия смисъл? И ако бе от друг, а не Аллах, без съмнение щеше да съдържа много противоречия.”** Колко вярно само! Несъответствията в Светата Библия разкриват, че тя е човешко дело. Освен това, както ще разгледаме и по-надолу, Тората и Евангелията са били преглеждани, коригирани и променяни многократно, т.е. те са били видоизменяни от различни съвети и синоди. Нима е възможно да се коригира словото на Аллах?

От времето, когато Корāн-и керйм е бил разкрит, до наши дни, не е променяна дори и една буква в него. Както ще видите и в главата за Корāн-и керйм, никакви усилия не били пощадени в изпълнението на тази задача. Фактът, че Корāн-и керйм е достигнал до наши дни без промяна, е признат дори и от най-големите фанатици в другите религии, дори това да ги е карало да се късат от завист. То показва как би трябвало да бъде словото на Аллах; то не се променя никога. Нека да видим какво са казали християнските теолози и учени по въпроса относно това дали днешните Евангелия са слово на Аллāху теāля или човешко дело:

Д-р Грегън Скроджи, член на Библейския Институт “Мууди”, е написал следното на седемнадесета страница от своята книга:

“Дали днешното Евангелие е божие слово?”:

“Реалност е, че Светата Библия е човешко дело. Някои хора отричат това поради причини, които аз не разбирам. Светата Библия е книга, която е формирана в човешкия мозък и е написана от хора; написана е от човешка ръка и на човешки език, и носи изцяло човешки характеристики.”

Кенет Краг, макар че е християнски теолог, казва:

“Новият Завет на Библията не е слово на Бога. То съдържа разкази и събития, предадени от очевидци, които са станали свидетели на конкретно събитие. Частите, които са всецяло човешки речи, са лансирани от Църквата като Божии слова.”

Теологът проф. Геисър казва: “Библията – макар да не е Божие слово – е свещена книга.”

Нещо повече, имало е папи, които са били категорично против някои библейски принципи и особено догмата за Светата Троица (Отец, Син и Светия Дух). Един от тях е бил Хонорий, който е отхвърлил Троицата. Той – поради тази причина – е бил анатемосан от Константинополския съвет през 680 г. (48 години след неговата смърт).

От друга страна, Евангелието на Варнава е било заличено изведнъж. Варнава (Барнабас) е бил един от апостолите на Исă (*алеихисселъм*) и е придружавал Павел в неговите пътешествия за разпространение на християнството. Фанатичните християни са скрили и още една истина – която е била написана в това Евангелие – а именно: “Исă (*алеихисселъм*) каза: “След мен ще дойде друг пророк, чието име е Мухаммед (*саляллăху теълъ алейхи ве селлем*), и ще ви научи на много неща.” [По-пространна информация по този въпрос ще намерите в книгата “Ислямът и християнството”.]

Следователно заключението, което заедно с всички западни учени, ще направим, е че: “Светата Библия не е слово на Аллах. Днешните Тора и Евангелия са превърнати в съвсем различни книги от техните оригинали, които са били слово на Аллах. В днешната Библия, наред с думи, които може да помислим за слово на Аллах, има и много други думи, предположения, предания и разкази, добавени от хората. Особено частите, които се отнасят до Троицата, са в пълно противоречие с вярата в **единствения Аллах**, която стои в основата на вярата, и са в пълен разрез с разума.”

В процеса на превод на Тората и Евангелието на гръцки и латински език, гръците и римляните идолопоклонници, които били свикнали да се кланят на много божества, не се задоволили с един бог и решили да увеличат техния брой. Според някои учени “Вярата в единствения Аллах” се е превърнала във вяра в “Светата Троицата” по време гръцкия превод заради привързаността на гръците към Платоновата фило-

софия, която дели всичко на три части. Например, благоприличието се дели на три сетивни сили – морал, разум и природа. А природата, от своя страна, се дели на растения, животни и хора. Всъщност Платон е смятал, че има само една сила, която е създала света, но е твърдял, че има вероятност тя да е била подпомагана от двама помощници. Това е станало причина за раждане на идеята за Троицата – трите бога. Тази теория за появата на Троицата е призната от много историци. Въпреки това, както ще видите и по-нататък, много части от днешните Тора и Евангелия съдържат думи от рода на “Аз съм Бог (името на единствения бог е Аллах)! Господ е един. Няма друг Бог освен Мене.” Дори и днешните Евангелия отхвърлят догмата за трите бога, която е била вмъкната в тях. Някои твърдят, че идеята за Троицата е грешка, допусната при превода. След като видя, че днес никой не вярва в догмата за три бога, християнската църква започна да твърди, че думите “Отец” и “Син” имат коренно различни значения (от приетите досега), и се спря върху вярата в единствения Аллах. По-късно пак ще се спрем на въпроса за грешките в превода.

Днес макар да се знае, че съвременните Тора и Евангелия не са слово на Аллах, и повечето християни да приемат това, някои фанатизирани християни все още упорстват и казват: “Всяка дума в Библията е слово на Аллах.” Ние ще отговорим на този фанатизъм като предадем смисъла на 18-о знамение от сѹра Бакара, където по смисъл се казва: **“Те са глухи** [в слушането и приемането на истината], [те са] **неми** [хора, които не казват вярата и истината], [те са] **слеп[ц]и** [, които не виждат правилния път]. **Те не се отвърщат от това свое състояние и не се връщат в правилния път.**” В 13-и стих от 13-а глава на Евангелието на Матей се казва: “Гледат, а не виждат. Чуват, а не слушат, нито разбират.”

Сега нека се завърнем към проучванията върху Библията:

На първо място, нека да кажем, че днешните Евангелия всъщност не са едно и също Евангелие. Ако поискате да говорите за него с един католик, той ще ви попита: “Кое Евангелие?” Защото католиците, протестантите и православните християни четат различни Евангелия. Когато ги попитате: “Как може да има различни варианти на Евангелието, което е слово на Аллах?”, след известно колебание ще ви дадат някакъв странен отговор от рода на “Всъщност Евангелието е едно, но може да има различни тълкувания.” Това е отговор, който няма връзка

с въпроса. Ако вникнем в историята, ще видим, че първото римокатолическо Евангелие – латинската версия на Евангелието, преведено от Йероним и наречено “Вулгата” – се е появило в Реймс през 990 [1582] г. и било отпечатано отново в Доуай през 1609 г. То съществува и днес на английски език под името RCV (Roman Catholic Version). Но Евангелието, което днес британците четат, е много по-различно от него, защото от 1600 г. насам Евангелието е претърпяло многобройни изменения. Някои части, които се наричат **апокрифи** (съмнителните), са били премахнати, докато някои други части, например Джудит, Тобиас, Барух и Естир, са били напълно заличени. В крайна сметка то било публикувано като най-новото и най-правилно Евангелие под името AV (Authorised Version). Въпреки това много учени и дори известният премиер Чърчил е казал: “Изразът в това Евангелие е крайно груб.” Заради тази причина те за известно време се върнали към старото известно Евангелие, наречено KJV (King James Version) от 1611 г. През 1952 г. Евангелието е било отново поправено и подготвено под името RSV (Revised Standart Version). Но и то е било отхвърлено с възражение, че “не било достатъчно поправено”. Малко по-късно през 1391 [1971] г. е било публикувано ново Евангелие с име “Double-revised Bible”.

Инджълът на католиците също е претърпял много промени. В действителност, Инджълът е бил преведен от иврит на гръцки и от гръцки на латински, и разглеждан от много различни съвети, например от Nikeйския събор, осъществен по заповед на император Константин през 325 г., събора Луизия през 364 г., събора в Константинопол (Истанбул) през 381 г., Картагенския събор през 397 г., събора в Ефес пред 431 г., събора в Халкидон (днес Кадъкьой) през 451 г. и в още много други. Във всеки събор Инджълът е бил променян, като някои книги са били премахвани от Стария Завет, докато други, отхвърлени от предишните събори, били одобрявани наново. Когато през 930 [1524] г. е възникнало протестантството, тези книги били подложени на ново преразглеждане и промяна.

През това време обаче много християнски теолози са повдигали възражения срещу тези преводи и промени, и твърждали, че някои части на Библията са били вмъкнати от другаде.

Както споменахме и горе, твърдящите, че Инджълът е бил преведен грешно от иврит, са много прави. Защото на иврит думата **баща**

се използва не само за обозначаване на биологичния баща на едно дете, а означава и “велика личност, заслужаваща уважение”. Ето защо в Корāн-и керīm за Āзер, чичото на Ибрāхїм (*алеїхисселїм*), се казва: “Баща му, който е бил наречен Āзер”, защото истинският му баща Тāрух е бил мъртъв. Пророкът Авраам е бил отгледан от своя чичо Āзер и затова го наричал баща, защото това е било обичай в онези времена. Диалозите в книгата “Решехāt” показват, че в Тюркистан почтените и милостиви хора са били наричани бащи.

От друга страна, думата **син** на иврит често се използва за изразяване на човек, който е с по-нисък ранг или по-млад, но към когото се чувства голяма обич. В 9-и стих от 5-а глава на Евангелието на Матей се казва: “Колко блажени са помиряващите се, защото те ще се нарекат Божии синове.” Както се вижда, думата син в този текст е използвана за изразяване на любим раб на Аллāху теāлїя. Следователно думите баща и син в оригиналното Евангелие са били използвани със значенията “благословено същество” и “любим раб” съответно. С други думи, тези слова не разкриват наличието на три божества. Имайки предвид местата, на които са използвани думите баща и син, се стига до заключение, че в тях иска да се каже това: “Аллāху теāлїя, Всевластният и Собственикът на всичко, е изпратил един от Своите възлюбени раби, а именно Йсā (*алеїхисселїм*), като пророк за човечеството.” Голяма част от християните, които едва тези дни започнаха да разсъждават правилно, казват: “Ние всички сме раби, деца на Аллāху теāлїя, а Аллāху теāлїя е Господът, Отецът на всички нас. Библейските думи “отец” и “син” трябва да се тълкуват ето по такъв начин.”

Освен това още много думи са били превеждани грешно от стария Инджїл. По-надолу ще видим това с техните доказателства.

1) Битие е първата книга от Стария Завет. В оригинала на иврит думата “Аллах” е написана с едно “л” т.е. като “Алах”. В резултат на многократки промени обаче тази дума е била изкарана от Инджїла. С други думи, християните се страхували да заприличат на мюсюлманите.

2) Оригиналът на Стария Завет, който е на иврит, не съдържа думата “девица”. За раждането на Йсā (*алеїхисселїм*) е дадена информация в четиринадесети стих от седма глава на книгата Исая в старите копия на иврит: “Господът ще ви даде знамение. Ето, момиче ще зачене и ще роди момче, и ще го нарече Емануил.” В този текст е използвана дума-

та “АЛМАХ”, което на иврит означава “момиче”. Думата за “девица” на иврит е “БЕТХУЛАХ”. Тъй като на християните им изнася повече думата “девица”, те са използвали нея, вместо “момиче”, и са вкарали в християнството идеята за Светата девица.

3) Най-фанатизираните британски свещеници са стигнали още по-далеч в това отношение и са сторили нещастieto да променят библейските стихове. 16-и стих от 3-а глава на Инджйла на Йоан е пример за това. Те го променили от “Защото Аллах толкова възлюби света, че даде [изпрати там] единствения Си син [раба, когото обичаше много], за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” на “Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” Тук са използвали английската дума “begotten”, която буквално означава “родил”. Въпреки това на много места в Светата Библия е написано, че Аллаху теѝля е ЕДИН и че Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) е ПРОРОК. Ето няколко примера:

“Слушай, Израилю; Господ нашият Бог е един Господ.” [Марко (Марк), 12:29]

“Бог е един; и няма друг освен Него.” [Марко, 12:32]

“Познай, прочее, днес и вложи в сърцето си, че Иеова е Бог на небето горе и на земята долу; няма друг.” [Второзаконие, 4:39]

“Иеова нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила.” [Второзаконие, 6:4-5]

“Вижте сега, че Аз аз съм Аз, И освен Мене няма Бог.” [Второзаконие, 32:39]

“И тъй, на кого ще Ме уподобите Та да му бѝда равен? Казва Светият. Дигнете очите си нагоре Та вижте: Кой е създал тия светила,” [Исяя, 40:25-26]

“Вие сте Мои свидетели, казва Господ, И служителят Ми, когото избрах, За да Ме познаете и да повярвате в Мене, И да разберете, че съм Аз, – ЧЕ ПРЕДИ МЕНЕ НЕ Е ИМАЛО БОГ, И ПОДИР МЕНЕ НЯМА ДА ИМА. Аз, Аз съм Господ; И освен Мене няма спасител. Аз възвестих, и спасих, и показах, Когато не е имало между вас чужд Бог; За това вие сте Ми свидетели, казва Господ, Че Аз съм Бог.” [Исяя, 43:10-и и още няколко стиха след него.]

“Така Господ казва...: Аз съм първият, Аз и последният, И освен Мене няма Бог.” [Исаия, 44:6]

“Аз съм Господ, и няма друг; **НЯМА БОГ ОСВЕН МЕНЕ...**” [Исаия, 45:5]

“Защото така казва Господ, Който сътвори небето, (ТВОЯ БОГ, Който създаде земята, направи я, и я утвърди, Който не я сътвори пустиня, но я създаде, за да се населява): Аз съм Господ, и няма друг. [Исаия, 45:18]

“Не Аз ли Господ? и освен Мене няма друг бог, Освен Мене няма бог праведен и спасител. Към мене погледнете и спасени бъдете всички земни краища; Защото Аз съм Бог, и няма друг.” [Исаия, 45:21-22]

“Защото Аз съм БОГ (АЛЛАХ), и няма друг; Аз съм Бог, и няма подобен на Мене.” [Исаия, 46:9]

Пасажи от Евангелието, които разкриват, че Йсă (алейхисселъм) е пророк:

“И когато влезе в Ерусалим целият град се раздвижи; и казваха: “Кой е Той?” А народът казваше: Той е ПРОРОКЪТ ИСУС, Който е от Назарет галилейски.” [Матей, 21:10-11]

“Исус каза: Аз не мога да върша нищо от Себе Си; съдя както чуя [т.е. според откровението]; и съдбата Ми е справедлива, защото не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил [т.е. на Аллах].” [Йоан, 5:30]

“Никой **пророк** не е без почит, освен в своята родина и своя дом.” [Матей, 13:57]

“Този, Който Ме е пратил, е истинен; и каквото съм чул от Него, това говоря на света.” [Йоан, 8:26]

“И учението, което слушате, не е Мое, а на Отца [т.е. великото същество Аллах], Който Ме е пратил.” [Йоан, 14:24]

“А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил.” [Йоан, 17:3]

“Защото Отец е по-голям от Мене.” [Йоан, 14:28]

“Мъже израилтяни! Изслушайте тия думи: Исуса Назорея, Мъж, засвидетелствуван пред вас от Бога със сили, чудеса и личби, що ги Бог стори чрез Него между вас, както и сами знаете.” [Деяния на апостолите, 2:22]

“Бог, като възкреси Раба Си Исуса³, най-напред вам Го прати, да ви благославя, за да се отвърща всеки от злините си.” [Деянията на апостолите, 3:26]

“Като просториш Ти ръката Си за изцеление, и да стават чудеса и личби в името на Святия Твой Раб Исуса.” [Деянията на апостолите, 4:30] Тези стихове отчетливо разкриват факта, че Йсā (*алейхисселѝм*) е пророк, предаващ откровения от Аллāху теāлѝ.

Всички тези думи (цитати, фрагменти) са взети от Библията, която днешните християни четат. Въпреки всички промени, днешните Теврāт и Евангелия още съдържат пасажки от истинския Инджил.

Величината на гнева – който са предизвикали някои хора, опитващи се да представят Йсā (*алейхисселѝм*) като сина на Аллах и за целта нагло са променили думите в Тората и Евангелието – е разкрит в свещените знамения от номер 88 до 93 в сūra Мерѝем от Корāн-и керѝм. Там по смисъл се казва:

“Рекоха [евреите и християните]: **“Рахмāн** [милосърдният Аллах] **се сдобил със син”**. [О, пророче Мой! Кажим им:] **“Вие изрекохте голяма лъжа.”** Заради думата, която приписаха, небесата щяха почти да се разкъсат, земята да се разцепи и планините да се разпръснат.” Рахмāн да се сдобие със син не подобава на Неговото величие. На небесата и на земята няма никой, който да не дойде като раб при Рахмāн.” Аллāху теāлѝ в трети āйет от сūra Ихлѝс по смисъл казва: **“Аллах не е роден и не е родил.”** В 171-о знамение на сūra Нисā по смисъл се казва: **“О, хора на Писанието** [евреи и християни]! **Не прекалявайте в своята религия и говорете за Аллāху теāлѝ истината.** [Не Го клеветете, казвайки, че Йсā (*алейхисселѝм*) е сина на Аллах.] **Йсā, синът на Мерѝем, е пророк на Аллах. Той е Негово творение, създадено със заповедта “Бъди!”** Постави го в Мерѝем. [О, християни!] **Повярвайте в Аллāху теāлѝ и в Неговия пророк, и не казвайте: “Има три бога и Аллāху теāлѝ е третият от тях.”** Да страните от това е добро за вас. Аллах е **ЕДИНСТВЕНИЯТ бог.** Той е пречист от това да има дете.”

В десети свещен āйет на сūra Бакара Аллāху теāлѝ се обръща към тези, които са променили Евангелието, по следния начин: **“Имат в сърцето си болест** [съмнение и двулчие]. **Аллāху теāлѝ е увеличил бо-**

3 В преводите на Библията на български език е използвана думата син, но тъй като под “син” не се разбира биологичен такъв, а раб на Аллах, ние използвахме думата “раб”.

лестта им. За тях има болезнено мъчение, заради това, че са лъгали.”

В 79-и свещен айет на сѹра Бакара по смисъл се казва: “Горко на онези, които с ръцете си пишат [изопачената книга] и казват: “Това е от Аллах” – за да го продадат на нишожна цена! Горко им заради онова, което ръцете им писаха! Горко им заради онова, което придобиха!” Така Аллāху теāля известява, че подобно хора ги чака болезнено мъчение.

НЯКОИ ОТ ГРЕШКИТЕ В СВЕТАТА БИБЛИЯ [Тората и Евангелията]

Най-известната книга, разкриваща промените в Теврāта и Евангелието, е “Издхāру тебдйлл-йехūd веннасāрā фиттеврāти вел-Инджйл ве бейāну-тенāкуди мā-би ейдихим”. Тя е била написана от Али бин Ахмед Емевй, починал през 456 г. по Хиджра.

Непрестанните промени на Светата Библия, публикуването на нови Евангелия (Инджйли) и тяхната продажба са се превърнали в наистина крупни източници на печалби, защото всеки европеец, дори да не вярва, има по една Библия [Тора и Евангелия] в своя дом. Мнозинството селяни в Европа не познават и не четат друга книга, освен Библията. Културното равнище на европейските народи не е толкова високо, колкото болшинството хора смятат. Част от онези, които живеят по селата, дори не знаят да четат и пишат. Те изобщо не са наясно със световните събития. Единствената книга, която четат, е Библията. Ето защо всяко новопроменено издание на Библията се печата в милиони копия и издателите печелят милиони всяка година. Следователно няма по-печеливша работа от това да се променя Библията и да се произвежда многократно.

Наред с това западните списания – от време на време – не странят да пишат, че има грешки в Светата Библия. Сред тях има и сериозни статии, написани от учени и теолози, които трябва да бъдат четени с поука. По-надолу ще дадем и един пример за това.

Сега и вие ще кажете: “Как може да са превели грешно словото на Аллāху теāля? Как може то да е било коригирано от хора и подложено на преразглеждане? Книга – преминала през толкова промени и корекции – не може да бъде слово на Аллāху теāля, в никакъв случай.” Ако прочетете и следните изявления от увода на Англиканската Библия,

променяна за втори път през 1971 г., съвсем ще се изумите. Комисията от духовници, направила последните изменения, в предисловието на книгата е написала: "... Изразът в Светата Библия, подготвена по заповед на крал Джеймс, е изключително перфектен. Тя може да се приеме за най-хубавото произведение на английските публикации. За съжаление обаче тази книга съдържа твърде тежки неточности, които са толкова многобройни и сериозни, че непременно трябва да бъдат коригирани."

Помислете малко! Организирана е една комисия, която намира СЕРИОЗНИ грешки в книга, която се е явявало, че е слово на Аллах от 1020 [1611] г. до 1391 [1971] г. в Англия. И комисията решава, че тези грешки трябва да бъдат поправени на всяка цена! Вече кой би могъл да повярва, че тази книга е слово на Аллах? По-надолу ще ви предадем една интересна случка, която е разказана от Ахмед Дидат, който е участвал в дебати с християнски учени и теолози относно християнските вероубеждения и Светата Библия, и е доказал, че те са изопачени. [За съжаление обаче този човек, който е правил проучвания относно християнството и променените Евангелия, е бил безмезхбник (еретик), който не е успял да разбере величието на ехли суннитските учени.] Ахмед Дидат казва:

"В една статия, която се появи в американското списание AWAKE (Събуди се!) на 08.09.1957 г., пише: "В Библията всъщност е имало 50 000 грешки! Един млад християнин наскоро си е купил едно копие от Библията KJV (Версията на крал Джеймс). Тъй като е приемал Библията за слово на Бога, той е смятал, че в нея няма нито една грешка. Малко по-късно обаче е видял една статия със заглавие "Истини за Инджйла" в списание "Look", което си купил. В статията е било написано, че комисията от 1133 [1720] г. е установила 20 000 грешки в Библията, подготвена по заповед на крал Джеймс. Момчето хем се е учудило, хем се е натъжило премного. Когато е обсъдил темата със свои братя по религия, те – за негово голямо учудване – са казали, че в днешната Света Библия има не 20 000, а 50 000 грешки. Младежът е изгубил съзнание заради чутото. Сега той ни пита: "В името на любовта към Бога, кажете! Нима Светата Библия, която ние мислим за Божие слово, е произведение, пълно с грешки?"

Аз прочетох списанието с внимание и го съхраних. Еден ден преди шест месеца някой позвъни на вратата. Отворих и видях учтив млад

мъж, усмихнат и сладкодумен. Той – след като ме поздрави с уважение – ми подаде своята I.D. карта. Там пишеше “Свидетели на Йехова”. Това беше име, използвано от някои мисионери. Този млад мисионер – с много приятен глас – ми каза: “Ние преди всичко се опитваме да призовем хората към истинската религия, християнството. Приканваме Вас, и другите образовани хора, които са се отклонили от правия път. Донесохме Ви книги, които съдържат чудесни пасажии от Тората и Евангелието, които са Божии слова. Позволете ми да ги представя! Прочетете ги, размишлявайте върху тях и вземете решение.” Аз го поканих вътре и му предложих кафе, като междувременно предполагах как си мисли, че ме е убедил наполовина. Аз – след кафето – го попитах:

- Скъпи приятелю! Вие приемате Тората и Евангелието за слово на Аллах, нали?

- Да, несъмнено е така! – отговори той.

- С други думи, в Тората и Евангелието няма нито една грешка, нали?

- Не, не е възможно да има!

Тогаво аз му показах списанието “Събуди се” и допълних:

- Това списание е издадено в Америка, която е християнска държава. Там пише, че в Библията има 50 000 грешки. Ако авторът на статията беше мюсюлманин, щяхте да сте свободен да приемете съдържанието или не. Но не би ли трябвало да повярвате в едно списание, което е издадено от хора от вашата религия? Какво ще кажете за това?

Човекът се зачуди изведнъж и рече:

- Дайте ми списанието, нека да прочета и аз.

Той го прочете отново и отново. Видях как се изчерви от срам и се изложи, за което аз скрито се радвах. Накрая той намери някакъв отговор и рече:

- Вижте! Това списание е от 1957 г., а сега сме 1980 г. Изминали са 23 години. Грешките би трябвало да са открити и поправени вече.

Аз с голяма сериозност го попитах:

- Добре, но колко хиляди от тези петдесет са поправени? Кои грешки са коригирани и как? Може ли да ми дадете някаква информация относно това?”

Той склони глава надолу и отвърна:

- Не, за съжаление не мога.

- О, скъпи ми гостенино! – добавих аз. – Как мога да повярвам, че тази книга е слово на Аллāху теāлā, при условие, че съдържа 50 000 грешки и е била променяна и коригирана непрестанно? Дори една буква от Корāн-и керīм, в който вярваме ние, че е слово на Аллāху теāлā, не е променяна до ден днешен. Не съдържа и една единствена грешка. Вие искате да ме насочите по правилния път, но Евангелието и Тората, които ги приемате за предводители, са грешни, а пътят ви е съмнителен. Как бихте коментирали това?

Бедният човек беше тотално отчаян и изумен. После каза:

- Позволете да се консултирам с големите теолози. В близките няколко дни ще дойда пак и ще отговоря на въпросите.” – и набързо си замина, като никога повече не се появи. Чакам го от месеци. Нито някой идва, нито някой си отива.”

Сега нека дадем повече информация за многобройните грешки, несъответствия и противоречия в Тората и Евангелието.

Първо да изясним, че тези, които търсят и намират грешки в Тората и Евангелието са предимно църковни служители. Те търсят начини да се измъкнат от противоречивите ситуации, в които са изпаднали. Филипс, който е публикувал книга на име “Модерното Евангелие, преведено на английски” през 1970 г., е написал следните наблюдения върху Евангелието на Матей:

“Има хора, твърдящи, че Евангелието, което се смята на Матей, всъщност не е написано от него. Днес мнозина църковни служители поддържат мнение, че въпросното Евангелие е дело на забулен в мистерия човек. Този тайнствен човек е взел Евангелието на Матей и го променил на воля, като е добавил и множество думи от себе си. Стилът му е изключително ясен и гладък. Стилът на истинското Евангелие на Матей обаче е по-тежък, но словата са по-претеглени. Матей е размишлявал върху всичко, което е виждал и чувал, и пишел, когато е бил твърдо убеден, че словата, които е научил, са слово на Аллах. Въпреки това текстът, който ние сега наричаме Евангелие на Матей, не е написан със същото старание.”

Факт е, че словото на Аллах не може да бъде променяно непрестанно. Само думите, които посочихме горе, са достатъчни, за да докажат, че днешното Евангелие на Матей е написано от човешка ръка.

Евангелието на Матей е изчезнало и на негово място е било написано друго от някой непознат човек, и никой не знае кой е той.

Четири Евангелия в Новия Завет, който е част от Библията, освен от Матей, са написани още от Йоан, Лука и Марко. Само Йоан [синът на лелята на Йсā (*алейхисселъм*)], сред изброените хора, е виждал Йсā (*алейхисселъм*), но е написал Евангелието си в Самос след като пророкът е бил въздигнат на небето. Лука и Марко, от друга страна, не са виждали Йсā (*алейхисселъм*) никога. Маркос е бил преводачът на Петър. Не само Евангелието на Матей, но и Евангелието на Йоан е било написано и манипулирано от друг човек. Казано накратко, има различни предания относно тези четири Инджили. Един факт обаче е световнопризнат и той е, че тези четири Евангелия се състоят от измислени истории, написани от човешка ръка, и че предават по различен начин едни и същи събития (както ще видим по-напред). Те не са слово на Аллāху теāлй. Преди да започнем да говорим за грешките в днешната Библия, т.е. Теврāга и Евангелията, искаме да споменем и една друга особеност в тях. Ахмед Дидат, който е участвал в дебати с християни и ги е опровергал напълно, разказва за следното събитие:

“Един ден поисках следното нещо от моите съседни християни: “Аз сега се занимавам със Светата Библия и искам да ви прочета част от нея.” Те останаха много доволни от моя интерес към Библията и се зарадваха, мислейки, че “постигам напътствие” и бързо се насъбраха около мен. Дадох им по една Библия и помолих всеки един от тях да отвори 37-а глава от **Исаия**. После рекох: “Сега ще ви прочета тази глава от Светата Библия. Моля да ме проследите и да внимавате дали чета правилно или не.” Всички започнаха да ме слушат съсредоточено и да следят. Частта, която четох беше:

“А когато цар Езекия чу думите му, раздра дрехите си, покри се с вретище и влезе в Господния дом.

И прати управителя на двореца Елиаким, секретаря Шевна и старшите свещеници, покрити с вретище, при пророк Исаия Амосовия син.

И рекоха му: Така казва Езекия: Ден на скръб, на изобличение и на оскърбление е тоя ден; защото настана часът да се родят децата, но няма сила за раждане.” После продължих да чета още за известно време.

Аз – в процеса на четене – ги питах: “Чета ли правилно – буква по буква.” А те ми отговаряха: “Да, четете правилно – буква по буква.” Тогава изведнъж спрях и рекох: “Сега ще ви кажа нещо! Частта, която е отворена пред вас и я изслушахте, беше 37-а глава на Исая от Стария Завет [Тората]. А частта, която ви прочетох аз, беше 19-а глава на Царете от Стария Завет. С други думи, двете части на тези две различни книги са напълно идентични, от което следва, че едната от тях е открадната от другата. Но не мога да кажа с точност кой от авторите е плагиатствал; трябва да решите вие! Факт е, че книгите, които смятате за свещени, са откраднати една от друга. Ето ви на вас и доказателство!” Хората се смутиха твърде много и взеха да викат: “Това не е възможно!” Веднага взеха Библията от ръцете ми и я разгледаха внимателно. Когато видяха, че 19-а глава от Царете съвпада буквално с 37-а глава от Исая, останаха със зяпнали от почуда усти, при което аз им рекох: “Не се засягайте, но как е възможно в книгата на Аллах да има плагиатство? Как бих могъл да према тези книги?” Всички сведоха погледи и се съгласиха с мен, дори да не го искаха.”

Нека сега да покажем някои неясни пасажии от Тората и Евангелията. Например, в 9-и стих от 9-а глава на Евангелието на Матей пише: “И като минаваше оттам, Исус видя един човек, на име Матей, седящ в бирничеството; и рече му: Върви след мене. И той стана да Го последва.”

Сега, обърнете внимание: ако човекът, написал това, е самият Матей, то защо не казва, че е той, а говори като за друг Матей. Ако самият Матей беше авторът на това Евангелие, той щеше да напише: “Аз седейки в бирничеството, Исус минаваше оттам. Видя ме и каза: Върви след мене. И аз станах да го последвам.” Всичко това е показателно, че Матей не е авторът на въпросното Евангелие.

В началото на първа глава от Евангелието на Лука се казва:

“Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено потвърдените между нас събития, както ни ги предадоха ония, които отначало са били очевидци и служители на евангелското слово, видя се добре и на мене, който изследвах подробно всичко от началото, да ти пиша наред за това, почтени Теофиле.”

От тези думи проличава, че Лука е написал това Евангелие във време, когато много други хора са пишели Евангелия.

Лука е посочил, че няма Евангелие, написано от апостоли, защото

казва: “Както ни ги предадоха ония, които отначало са били очевидци и служители на евангелското слово.” С това той е направил разграничение между писателите на Евангелия и очевидците, т.е. апостолите.

Той за себе си не казва, че е бил ученик на някой апостол. Той не се е надявал, че ако каже това, неговото Евангелие ще се радва на доверие в очите на хората, защото в онова време е имало много писания и книги, приписвани на един от апостолите. Може би той е предпочел да каже, че прави лично изследване на фактите, придобити от самия източник, за да изтъкне това като по-силно доказателство.

В 35-и стих от 19-а глава на Евангелието на Йоан пише: “И тоя, който видя, свидетелствува за това, и неговото свидетелство е вярно; и той знае, че говори истината, за да повярвате и вие.” Ако това беше написано от ръката на Йоан, той нямаше да каже: “И тоя, който видя, свидетелствува за това, и неговото свидетелство е вярно.”

С една дума, вие ще станете свидетели на това как Матей, Лука и Йоан не говорят за себе си, а за непознат, безименен човек. Но кой е той? Някакъв пророк? Кои са служителите на словото? Кой е човекът, който е станал и последвал Йѐсā (*алейхисселѐм*)? Кой е засвидетелстващият? Питаме: Може ли да има такава неразбираема и пълна със загадки религиозна книга? Освен това не е ясно кой свидетелства и за кого?

Сега нека да поговорим за несъответствията и противоречията в Библията:

В 13-и стих от 24-а глава на втората книга на Самуила [Втората книга на царете] пише: “Дойде, прочее, Гад при Давида та му извести това; после му рече: Дали за седем години да има върху тебе глад по земята ти? или три месеца да бягаш от неприятелите си, като те последват?”

Сега да видим какво пише за същото събитие в 11-и и 12-и стих от 21-а глава на Първа книга на летописи [от Стария Завет]: “Дойде, прочее, Гад при Давида та му рече: Така казва Господ: Избери си или тригодишен глад, или три месеца да гинеш пред неприятелите си като те стига ножът на неприятелите ти, или три дни да поразява Господният меч, сиреч, мор по земята, като погубва ангелът Господен по всичките Израилеви प्रदेशа.”

Виждате ли голямата разлика между двете пасажи, които разказват

за едно и също събитие в една книга, която е нарена “Божие слово”. На кой от тях да повярваме? Може ли Аллāху теāля да е казал две противоречиви неща?

Несъответствията между различните книги в Библията са толкова многобройни, че ако тръгнем да редим всички тях, ще се получи една огромна книга. Ние ще изброим само още няколко, за да изградим общо мнение в читателите:

В 5-и стих от 36-а глава на Втората книга на летописите пише: “Иоаким бе двадесет и пет години на възраст когато се възцари, и царува единадесет години в Ерусалим.”

А в 8-и стих от 24-а глава на Втората книга на царете пише: “Иоаким бе осемнадесет години на възраст когато се възцари.”

Има точно седем години разлика! Вижда се, че писателите на тази свещена книга не са обърнали внимание, че двата въпросни човека са всъщност едно и също лице.

Друг пример:

В 18-и стих от 10-а глава на Втората книга на Царете пише: “Но сирийците побягнаха пред Израила; и Давид изби от сирийците мъжете на 700 колесници и 40 000 конници, и порази военачалника им Совак, и той умря там.”

Нека да видим как се описва същата битка в 18-и стих от 19-а глава на Първата книга на Летописите: “Но сирийците побягнаха пред Израила; и Давид изби от сирийците мъжете на 7000 колесници и 40 000 пешаци; уби и военачалника Совак.”

Сега обърнете внимание на разликите: Броят на колесниците в първата книга е 700, а в другата – 7000, т.е. десетократно повече. Според първата книга са избити 40 000 конници, а според втората те не са конници, а пешаци!

Ако книгите в Библията дават такива противоречиви знания то кой би повярвал, че те са слово на Аллāху теāля? Аллāху теāля не би ли могъл да разграни конниците от пешаците [Аллах да опази от това]? Не би ли могъл да види десетократната разлика между 700 и 7000? Правенето на подобни противоречиви изявления и тяхното приемане за слово на Аллāху теāля е най-голямата клевета и нахалство спрямо Създателя.

Нека да дадем още няколко примера:

Тук става въпрос за мястото за курбан, построено от Сюлеймāн (*алеїхисселѧм*) [Соломон] в неговия дворец, т.е. за “басейна за курбан”.

В 26-и стих от 7-а глава на Първата книга на Царете пише: “Дебелината му беше една длан; а устието му беше направено като устие на чаша, във вид на кремов цвят; и побираше, когато бе пълно, две хиляди вати вода.” (1 ват = 37 литра)

Но в 5-и стих от 4-а глава на Втората книга на Летописите пише: “Дебелината му беше една длан; а устието му беше направено като устие на чаша, във вид на кремов цвят; и побираше, когато бе пълно, три хиляди вати вода.”

Виждате, че тук отново е налице огромна разлика от 1000 вата, т.е. 37 000 литра вода! Очевидно авторите на тези книги, без да имат понятие един от друг, са написали каквото им хрумне и им домързяло да редактират написаното, при което се появили противоречиви вицове, и не ги е досрамяло да ги нарекат “Божие слово”.

Ето още един пример:

В 25-и стих от 9-а глава във Втората книга на Летописите пише: “Соломон [Сюлеймāн] имаше тоже 4000 обора за коне и за колесници и 12 000 конници, които настани в градовете за колесниците и при царя в Ерусалим.”

Нека прочетем същото нещо от 26-ия стих на 4-а глава от Първата книга на Царете: “Соломон имаше 40 000 обора за колесници.”

Забелязвате, че тук броят на оборите нараства десетократно.

Някой може да възрази така: “Най-много да има несъответствия в цифрите. Дали това е толкова значима?” Нека да отговорим на това с цитат от Алберт Швайцер, който гласи: “Дори и най-големите чудеса не могат да докажат, че две по две правят пет, или че в една окръжност има ъгли. И отново, дори и най-великите чудеса, независимо колко многобройни са те, не могат да коригират недостатък или грешка в еретичното убеждение на един християнин.”

И накрая, нека да цитираме някои различни пасажи:

В 44-и стих от 27-а глава на Евангелието на Матей пише, че двамата крадци, разпънати заедно с Йѧсā (*алеїхисселѧм*), са му рекли лоши думи като юдеите.

В 39-о и в следващите знамения от 23-а глава на Евангелието на Лука пише, че един от обесените крадци е хулил Йѐсā (*алейхисселѝм*), а вторият крадец, който дочул това, смърлил първия и казал: “Ни от Бога ли се не боиш ти, който си под същото осъждане?” А после Йѐсā (*алейхисселѝм*) отвърнал на втория: “Днес ще бъдеш с мене в Рая.”

Разликите в текстовете са очевидни.

Според Марко, след като Йѐсā (*алейхисселѝм*) е бил свален от кръста, той останал сред мъртвите и говорил със своите апостоли, а след това, още същия ден, бил възнесен на небето. Така е написано и в Евангелието на Лука. От друга страна обаче, в 3-и стих на първа глава в книгата Деянията на апостолите, написана пак от Лука, се казва, че Йѐсā (*алейхисселѝм*) е останал сред мъртвите 40 дни и после бил възнесен на небето.

И така примерите продължават. Както заявихме по-горе, обемът на тази книга е недостатъчен, за да изредим всички тях. Абдуллах Терджумāн, който е бил свещеник на име Турмеда, и когото споменахме в увода, дава няколко примери за несъответствията между стиховете в Евангелията:

В 4-и стих от 3-а глава на Евангелието на Матей пише: “И храната му [на Йоан] беше акриди и див мед.”

А пък в 18-и стих от 11-а глава на същата книга пише: “Йоан, който нито ядеше, нито пиеше”.

Бившият свещеник обръща внимание и на други неща:

В знаменията от номер 50 до 53 на 27-а глава от Евангелието на Матей пише: “А Исус, като извика пак със силен глас, издъхна. И, ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха, гробовете се разтвориха и много тела на починалите светии бяха възкресени, (които, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в светия град, и се явиха на мнозина).” След този стих, бившият свещеник Анселмо Турмеда, който впоследствие е приел исляма, казва: “Това описание на бедствие е напълно копирано от едно старо произведение. Това описание е написано от един еврейски историк по време на превземането и унищожаването на Ерусалим от Тит. Тези думи днес ги виждаме и в Евангелието на Матей, което означава, че те били добавени на по-късен етап.” И това от своя страна още веднъж доказва истинността на твърдението, че Еван-

гелието на Матей не е онова Евангелие, което самият Матей е написал, и ни напомня за мистериозната личност, която е направила тези допълнения.

Нека да засегнем още една историческа грешка:

В 15-и стих от 16-а глава на Битие се казва: “И Агар [Хаджер] роди син на Аврама [Ибрāхїм (*алеїхисселѣм*/мир нему)]; и Аврам наименува сина си, роден от Агар, Исмаил.” Но във 2-и стих на 22-а глава от същата книга пише: “И рече Бог на Аврам: Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака [Исхак], та иди в местността Мория!” Очевидно тук са забравили, че Ибрāхїм (*алеїхисселѣм*) е имал и друг син – Исмаїл (*алеїхисселѣм*).

Нека оставим настрана тези грешки, които започнаха да дразнят и читателите, и да проучим произхода на книгите, които се съдържат в Библията, т.е. Тората и Евангелията, в които днешните християни и евреи вярват:

Първите пет книги от Библията са Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие. Тези пет книги се наричат Тора (Геврāt). Те (евреите и християните) вярват, че тези пет книги са части от онази Тора, която е била низпослана на Мўсā (Мойсей) (*алеїхисселѣм*).

По-горе бяхме посочили някои казани за Исая неща. Според преданието тя е написана от друг човек.

За Съдиите може да се смята, че е написана от Исмаїл.

Рут: анонимен автор

Първа книга на Самуила: анонимен автор

Втора книга на Самуила: анонимен автор

Първа книга на царете: анонимен автор

Втора книга на царете: анонимен автор

Първа книга на летописите: Може да е била написана от един еврейски равин и теолог на име АЗРА (Ездра), който е живял 350 години преди Йсā (*алеїхисселѣм*).

Втора книга на летописите: Има вероятност да е била написана от Азра. В “**Мунджид**” пише, че Азра означава Узейр. Но авторът на тези книги не е пророкът Узейр (*алеїхисселѣм*), а един евреин на име Азра.

Ездра: книга, която е била написана лично от Ездра.

Естер: анонимен автор

Йов: анонимен автор

Псалми: Това означава “главите на Зебур [книгата, низпослана на Дāуд (*алейхисселя̄м*).]” Макар да се твърди, че тя се състои от главите, разкрити на Дāуд (*алейхисселя̄м*), тя – в допълнение – съдържа и псалми от синовете на Корей, Асаф, Етан и Соломон/Сюлеймāн (*алейхисселя̄м*).

Йона: анонимен автор

Авакум: книга, която е била написана от човек, чиято самоличност, произход и професия не са известни никому.

С това ви дадохме кратка информация за произхода на книгите в **Стария Завет** на Библията.

Що се отнася до **Новия Завет** – тъй като вече изложихме информация за него, за авторите на книгите и несъответствията между тях – не сметнахме за нужно да повторим същите неща.

В Библията има още много абсурди, като например:

- Аллāху теāля̄ е почувствал съжаление заради потопа [Битие: 8-21]⁴;

- Йа'кўб (*алейхисселя̄м*) се е борил насън с Аллах и Го победил [Битие: 32-24 до 28]⁵;

- Лот/Лут (*алейхисселя̄м*) е извършил прелюбодеяние с дъщерите си [Битие: 19-31 до 36].

Тъй като християните също осъзнават отвратителността на тези неща, те започнаха да ги изчистват от Светата Библия.

Нека сега да видим начина на изразяване в Библията и онова, което тя внушава на хората.

Ще изложим на показ един откъс от Битие. В тази книга става въпрос за първите хора, първите пророци и велики пейгамбери като Адем, Нўх и Ибрāхїм (*алейхимуссалевāту веттеслїмāt*). Тя дава информация и за сформиранието на еврейските семейства. В 38-а глава

4 И рече Господ в сърцето Си; Не ще проклинам вече земята, поради човека, защото помислите на човешкото сърце са зло още от младините му, нито ще поразя вече друг път всичко живо, както сторих. [Битие: 8-21]

5 Няма да се именуващ вече Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил. [Битие: 32-28]

– където се говори за Юда, родоначалника на евреите – се казва: “По онова време Юда се отдели от братята си и свърна при един одоламец на име Ира. И Юда като видя там дъщерята на един ханаанец, на име Суя, взе я и влезе при нея. И тя зачена и роди син.”

Сега, моля поставете ръка върху сърцето си и отговорете на тези въпроси: “На какво учи тази книга по религия? Тя би трябвала да учи хората на онова, което е забранено и позволено; да дава информация за този и отвъдния свят; да ги порицава за лошите постъпки и да ги хвали за добрите; да говори за задълженията към Аллāху теāля и как трябва да се държат един с друг; и да им съобщава какво е нужно за един мирен и щастлив живот. Казано накратко: Една книга по религия е КНИГА ЗА МОРАЛА.” Кое от тези достойнства е налице в частите, които ние прочетохме? Това (което предадохме от Библията преди един абзац) е неприлична история за блудство, която влиза в порнографската категория. Тази книга, която християните и евреите наричат “свещена”, съдържа подобни аморални пасажки. В 30-о и в следващите знамения от 19-а глава на Битие е написано как двете дъщери на Лут (*алеихисселāм*) го карат да се напие, после съгрешават с него и раждат синове.⁶ В 11-а глава от Втора книга на Самуил се описва Дāуд (*алеихисселāм*), който гледа как се къпе гола Витсавее, жената на Урия, който е един от неговите командири. Дāуд (*алеихисселāм*) се поддава

6 30. А Лот излезе от Сигор и живееше в планината, и с него двете му дъщери, понеже се боеше да остане в Сигор; затова живееше в една пещера, той и двете му дъщери.

31. Тогава по-старата рече на по-младата: Баща ни е стар, и няма мъж на земята да влезе при нас, според обичая на цялата земя.

32. Ела, да упоим баща си с вино и да преспим с него, за да запазим потомството от баща си.

33. И тъй, оная нощ упоиха баща си с вино; и по-старата влезе та преста с баща си; а той не усети, нито кога легна тя, нито кога влезе.

34. На другия ден по-старата рече на по-младата: Виж, миналата нощ аз преспях с баща си; да го упоим с вино и тая нощ, та влез ти и преспи с него, за да запазим потомство от баща си.

35. И тъй, и оная нощ упоиха баща си с вино, и по-младата влезе та преспа с него; а той не усети нито кога легна тя, нито кога стана.

36. Така и двете Лотови дъщери зачнаха от баща си.

37. И по-старата роди син и го наименува Моав; той е до днес отец на маовците.

38. Роди и по-младата син и го наименува Бен-ами; той е и до днес отец на амонците.

* Препратката е добавена от преводача.

на влечението и съгрешава с нея. И праща горкия мъж на война, във най-ожесточените ѝ мигове, за да не може да се завърне, и така да ги раздели. В много днешни европейски музеи има картини, които илюстрират как Дәуд (*алеѝхисселѝм*) гледа голата Витсавее и праща Урия на смърт. В европейските езици “Уриево писмо” означава “смъртна присъда” или “много лоша вест”. А европейците научават за тези истории и други подобни от книгите, който наричат свещени. На какво се учат читателите от тези книги? На мъже, които насила прелюбодействат със съпругите на свои братя; свекари, от които снахите забременяват; бащи, които извършват кръвосмешение с дъщерите си; мъже, които лягат с жените на подчинените и ги пращат на смърт!

Човек направо ще се побърка! Част от християни не вярват в тези грозни истории и ги отхвърлят. В един брой от 1977 г. на списание “**Plain Truth**” е написано следното предупреждение: “Бъдете много внимателни, когато ще карате вашите деца да четат Светото Писание, защото то съдържа в изобилие аморални истории за блудство. Деца, които са прочели тези истории, могат да си изградят твърде погрешна представа за взаимоотношенията между членовете на едно семейство. Тези неприлични истории, съдържащи се най-вече в Стария Завет, трябва да бъдат изкарани изцяло и на децата – едва тогава – да се даде тази изчистена Библия!” Списанието добавя, че: “Библията трябва да бъде подложена на анализ, непременно, защото в този си вид тя не учи на морал, а подтиква младите към безчестие.”

Известният писател Бърнард Шоу отива още по-далеч и казва: “Тората и Евангелието са най-опасните книги на света. Те трябва да бъдат сложени под здрав ключ и да не бъдат изкарани оттам никога.”

Д-р Строджи в своята книга за Библията перифразира от д-р Паркър следното: “Когато човек чете Библията, той се губи сред противоречиви истории. Светото Писание съдържа множество странни имена. Особено в Битие е взето под внимание само генеалогията. Кой от кого се е родил и как се е родил, и нищо друго. За какво са ми тези неща? Каква връзка имат те с поклоненията и любовта към Бога (Аллѝху теалѝя)? Как се става добър човек? Какво е Съдният ден? Кой ще ни съди и как? Какво се прави, за да се стане праведен човек? Библията говори твърде малко за тези неща. Тя основно съдържа различни легенди. Още преди да се говори за деня, се преминава на нощта.”

Проф. Ф. К. Бъркит в своята книга “**Canon of the New Testament**

= Официално признатата част от Новия Завет” казва: “Йсā (*алейхисселъм*) има четири различни описания във всяко едно от четирите Евангелия. Авторите на тези книги не са искали да ги съберат на едно място. Ето защо всеки от тях излага различна от останалите информация. Между тези сведения няма никаква връзка; някои писания приличат на непълни истории, а други на откъси от известни произведения.”

На 582-а страница от втория том на “**Encyclopedia of Religion and Ethics**=Енциклопедия за религия и етика” пише: “Йсā (*алейхисселъм*) не е оставил книга, написана от него, нито пък е заповядал на учениците да напишат каквото и да било.” Както се вижда, тази голяма енциклопедия потвърждава факта, че четирите Евангелия нямат никаква религиозна стойност, както и че се състоят единствено от противоречиви истории, написани от различни хора.

Както европейските учени и историци – а дори и християнските теолози – признават, днешните Тора и Евангелия са изопачени, така и враговете на религията – които отхвърлят духовните сили и са опиянени от темпа на технологичното развитие, и си нямат никакво понятие за нематериалните знания – атакуват религиите, позовавайки се на грешни пасажи от Тората и Евангелията. С това те искат да намерят оправдание за отричане на чудесата. Въпреки това обаче първото условие, което един християнин или мюсюлманин трябва да изпълни, е да повярва в тях. Ако човек използва своя ум, за да докаже знанията за вярата, които са извън обхвата на ума, ще бъде въвличен в тяхното отричане. Човек става враг на онова, което не знае или не може да разбере. Един от нещастниците, които са изпаднали в бедата да отричат чудесата, е американският писател на религиозни книги Ернс О. Хаусърдир. В своята статия от 1979 г. той отива много далеч в атакуването на набожните хора и се опитва да обясни чудесата по съвсем друг начин. За да подмами и младото поколение, той изтъква писанията на някои атеисти като доказателство за своите твърдения. Нека да прочетем статията заедно: “В Евангелието на Матей пише: “Тогава (Иисус), като заповяда на народа да насяда на тревата, взе петте хляба и двете риби, погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците на народа. И всички ядоха и се наситиха; и дигнаха останалите къшеи, дванадесет пълни коша. А ония, които ядоха, бяха около пет хиляди мъже, освен жени и деца.” [Матей: 14-19, 20, 21.]

Ето как Матей говори за едно от най-оспорваните чудеса на Йсā

(*алейхисселѝм*) днес.

Чудото е свръхестествено дело, което някой пророк извършва, за да покаже своята сила и мощ. Но как в днешно време може да се предложи на един християнин да вярва в подобни неща, при условие, че той се сдобива с нови научни знания и израства в такава среда? Но от друга страна обаче – факт е, – че тези части не могат да бъдат изкарани от Евангелията. Ето защо ние сме длъжни да ги анализираме по-внимателно. Ние израснахме, слушайки многобройните чудеса на Йѝсѝ (*алейхисселѝм*), като това как променя водата във вино на сватбата в град Кана; как спира ужасната буря в морето на Галилея; как кара да прогледат слепците; как върви по морето до лодката на апостолите и как съживява Лазар. Всичко това беше буквално гравирано в нашите мозъци. Въсщност, голяма част от Евангелието е пълно с тези чудеса. Те съставляват най-прекрасните части от всички четири Евангелия. Когато Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) е дошъл при юдеите, за да им докаже, че е пророк, той бил принуден да покаже чудо, защото евреите са упорствали и казвали: “Твърдиш, че си пророк, но ще трябва да ни покажеш чудо, за да ти повярваме!” Той понякога дори е оставал принуден да показва чудеса на своите апостоли, които са изпадали в съмнение. Например, веднъж, когато те били на лодка в морето, се е развихрила ужасна буря. Апостолите събудили Йѝсѝ (*алейхисселѝм*), казвайки: “О, Господи, спаси ни, загиваме!” След това Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) е направил знак и бурята затихнала. Това чудо е впечатлило много апостолите, които се хвърлили в неговите крака, извинили му се и потвърдили, че му вярват. След това, когато разказали тази случка на другите евреи, те също се впечатлили много и приели назарянство. [Евангелие на Матей – 8-а глава.]

В 37-и и следващите стихове от 10-а глава на Евангелието на Йоан пише: “Ако не върша делата на Отца Си, недейте ми вярва; но ако ги върша, то, макар да не вярвате на мене, вярвайте на делата, за да познаете и разберете, че Отец е в мене, и аз в Отца.” Ето тези чудеса са имали толкова голямо влияние върху хората, че известен еврейски теолог като Никодим, който изобщо не е вярвал в Йѝсѝ (*алейхисселѝм*), посетил него една нощ и привлечен от чудесата рекъл: “Вече вярвам, че си изпратен от Бога, защото не би могъл да сториш всички тези чудеса без Негова помощ.” Ние знаем, че Йѝсѝ (*алейхисселѝм*) не е обичал изобщо да прави тези чудеса, а дори се е срамувал от това. Когато с до-

косване на ръка е излекувал човек, болен от проказа, той му рекъл: “Не казвай на никого, че съм те излекувал.” Той е вършел чудеса, правейки един единствен знак или изричайки няколко слова. Според Евангелието, на онази жена, чието дете е съживил, казал: “Продължи пътя си, детето ти е живо.” А на болните, които е лекувал, казвал само: “Стани от леглото и провърви.” Всъщност, чудесата се случвали с едно движение на ръка или докосване. Причината за тези чудеса е била най-вече милостта и състраданието на Йѐсѐ (алеѐхисселѐм). Един ден край пътя той е срещнал двама слепци, които го помолили за помощ. Той ги съжалил и когато е докоснал очите им, те отново прогледнали. Що се отнася до чудото, разказано от Лука, то също ни показва колко милостив е бил Йѐсѐ (алеѐхисселѐм). Веднѐж, когато е попаднал на погребението на единствения син на една жена, той е проявил голяма съчувствие към нея и съживил нейния син. Днес обаче тези чудеса са отхвърлени от много християни. Един учен, който дори да вярва в Йѐсѐ (алеѐхисселѐм), твърди, че той не е можел да прави такива чудеса. Още през 1162 [1748] г. известният шотландски историк Дейвид Хюм е писал: “Чудо означава заличаване на природните закони. Законите на природата са базирани на определени и фиксирани основи и ето защо не могат да бъдат променени; следователно не би могло да се вярва в чудеса.”

Но най-значимите възражения идват от съвременния теолог Рудолф Бултман, който казва: “Няма как човек, който има електричество, радио или телевизия в своя дом, да вярва в измислените чудеса на Евангелията.”

Правени са много опити за проникване в същността на чудесата и тяхното логично обяснение. Пример за това е случката с нахранването на повече от 5000 души с две риби, която се е състояла по съвсем друг начин. Йѐсѐ (алеѐхисселѐм) и другите назаряни са излезли на разходка. Когато е настанало време за ядене, всички те са изкарали храните си. Йѐсѐ (алеѐхисселѐм) е прибавил към тях донесените от него две риби и пет хляба, и са яли всички заедно. Що се отнася до ходенето на Исус (алеѐхисселѐм) по море до кораба на апостолите, това е била само една оптична измама. Ние всички знаем, че в мъгливо време хората, които вървят по брега, изглежда сякаш вървят по морето. Що се отнася до утихване на бурята, ние може да предположим, че тя и без това е утихвала още преди Йѐсѐ (алеѐхисселѐм) да е направил знак. Тя е щяла да затихне и без него. Всъщност, всички тези събития са предадени от

очевидци. Човек, който е станал свидетел на такова събитие, може да се поддаде на своите емоции и да подцени или преувеличи видяното, или да предаде не това, което е видял, а това, което предполага, че е видял. Но не трябва да забравяме и факта, че в наши дни споровете около тези чудеса почти изцяло изчезнаха и като че ли не останаха хора, които да вярват в чудесата от Евангелията. Неотдавна един добре познат архиепископ каза: “Човек може да бъде истински християнин без дори да вярва в тези чудеса, защото същността на християнството е вярата в Бога и състраданието към хората.” Това означава, че няма нищо общо с религиозността да се вярва или не, че Евангелието е книга с приказки и измислени чудеса.

Заслужава внимание факта, че чудесата на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) го правят – от една страна – известен по света, а от друга страна, предизвикват голяма вражда към него. Когато еврейските равини са получили вестта, че Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е излекувал болен човек във Витания и съживил Лазар, те са взели следното решение: “Този човек привлича всички хора със своите чудеса. Започнаха да го поставят на мястото на Бога дори. Трябва да го убием, за да се опазим от неговото зло.” Отишли и се оплакали на римляните. В същото време Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е извършил последното си чудо, като е поставил обратно на място ухото на прислужника на главния гадател, което е било отрязано от Петър. Този служител е бил сред войниците, които са дошли да заловят Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) е показал на целия свят, че хората трябва да са милостиви и към враговете.

[Според книгата “**История на евреите**” на юдейския теолог Х. Хирч Граец, евреите са основали **Събранието на седемдесетимата**, за да може тяхното общество да следва стриктно заповедите на Теврѣта. Председателят на това събрание се е наричал **първосвещеник**. Еврейските равини, които са учили младите на юдаизъм в училищата и разяснявали Тората, са били наречени **писари**. Някои от обясненията и коментарите, които тези хора добавили към Тората, са сложени и в Теврѣтите, които са били написани по-късно. Те са писарите, споменати в Инджилите. Другото им задължение е било да накарат евреите да следват Теврѣта.]

Това е било последното чудо на Йѣсѣ (*алейхисселѣм*). Когато римляните са го завели при Ирод, Ирод е поискал да вид чудо. Йѣсѣ (*алейхисселѣм*) не е отговорил и се замълчал, свеждайки поглед надолу, защото

мисията му от Аллāху теāля е била приключила. Пророкът, който е оказвал всякаква помощ на всички, вече не е можел да помага на себе си, защото е бил изпратен да спаси човечеството, а не себе си! Доволството на Аллāху теāля от това поведение проличава ясно от факта, че Той го е издигнал на небето.

Непрестранно се повтаря въпроса “Вярвате ли в чудеса?” В действителност за сегашното поколение е много трудно да приеме чудесата. Но нека да не забравим, че вярата не би могла да се обясни само с разума. Вярата е любов и не е в добри взаимоотношения с разума. Хората трябва да имат и някои духовни права. Ние, когато бяхме деца, с какво голямо удоволствие слушахме приказките и какво разочарование усетихме, когато разбрахме, че говорещите животни, ангелите, магьосниците и джуджетата в тези истории не са верни! Нека да не се спираме много над чудесата. Мисля, че дори и най-логично разсъждаващият човек, ще усети удоволствие от мисълта, че християнството е слязло на земята върху крила от чудеса, дори това да е само приказка.” Думите на Хаусър свършват тук.

Тази статия ни кара да се замислим. Видно е, че колкото повече недостатъци и грешки намират християните в Библията (с течение на времето), толкова повече не вярват в нито една нейна дума и отричат дори чудесата. Английският философ Дейвид Хюм и свещеник Рудолф Бутман, въпреки че и двамата са били християни, осъзнали, че Тората и Евангелията, които четат, не биха могли да бъдат слово на Аллах и с право са изразили омраза към християнството и днешните Тора и Евангелия. Междувременно обаче, те, прекрочвайки границата на знанието и благоприличието, са имали дързостта да произнесат въображаеми заключения и относно чудесата в Корāн-и керйм – истинското слово на Аллах. Тези безобразно написани редове, които не се базират на никакво знание, но написани сякаш в името на науката, се четат от младежите и те, подобно на тези публицисти, се въвличат в грешни посоки. Опазването на неопетнените младежи от тази угроза се явява първо задължение на добросъвестните хора, които приемат за свещен дълг да служат на обществото. По аналогичен начин, и ние, с това възнамерение и с цел постигане на доволството на Аллāху теāля, Който заповядва вършенето на добро, ще предадем следните данни от книгата “**Мевāхиб-и ледунийе**” на Ахмед Касталāнй (*рахметулла-*

хи алейх)⁷, един от великите ислямски учени:

“Чудо се нарича онова свръхестествено събитие, което доказва, че пророците (*алейхимуссалевātu веттеслīmāt*) са изпратени от Аллāху теāля и говорят истината. Когато пророците са показвали чудеса, те задължително са казвали: “Ако не ми вярвате, направете същото – ала не бихте могли!” Чудото е нещо извън обичаите и природните закони. Ето защо учените не могат да правят чудеса. Ако един човек покаже такова необикновено нещо, без да е казал предварително, че ще го разкрие и не е предизвикал хората да сторят същото, за него ще стане ясно, че не е пророк, а евлия [приближен, любим раб на Аллāху теāля]. Необикновеното явление в този случай се нарича **керāмет**. Чудните събития, извършени от другите хора, извън тези две категории, се наричат **магии**. Нещата, сторени от магьосниците, могат да бъдат извършени и от пророците (*алейхимуссалевātu веттеслīmāt*) и евлиите (*рахиме-хумуллāху теāля*). Пример: когато магьосниците на фараона са преобразили конците като змии, жезълът на Мūsā (*алейхисселām*) се е превърнал в още по-голяма змия и погълнал останалите. Когато магьосниците са видели, че тяхната магия е развалена и че не могат да повторят чудото на Мūsā (*алейхисселām*), всички те са повярвали в него и не се отвърнали от своята вяра, въпреки заплахите и потисничеството на фараона. Само Аллāху теāля е Този, Който създава чудесата на пророците (*алейхимуссалевātu веттеслīmāt*) и керāметите на евлиите (*рахиме-хумуллāху теāля*). Делата, които съответстват на научните закони и природните явления, се създават посредством определени причини, а чудесата – без тяхно посредничество. Чудото се нарича още **бурхāн** или **āйет**. Магията променя физичните свойства на телата ала не и структурата на материята; чудесата и керāметите могат и двете неща.

В Тората и Евангелието е написано за идването на последния пророк Мухаммед (*алейхисселām*) и за някои негови особености, и това че ще се появи в Арабския полуостров, и чудните събития, които ще се случат към момента на неговото идване. Посочването на тези неща са чудеса не само за Мūsā и Йсā (*алейхимесселām*), но и за Мухаммед (*алейхисселām*). Аллāху теāля е дарил всеки пророк с чудеса, които са били свързани с характерните за онова време неща. Що се отнася до Мухаммед (*алейхисселām*) – заедно с всички чудеса, дадени на другите

7 Касталāнй е починал в Египет през 923 [1517] година.

пророци – Аллāху теāля го е дарил и с други. В турската книга “**Ми-рāt-и кяинāt**” е написано, че броят на чудесата, проявени приживе от него, е надхвърлил три хиляди.

Някои мюсюлмани, които не са от суннитската група, както и някои невежи в религиозно отношение хора, които се представят пред обществото за учени, и отхвърлят чудесата частично или изцяло, казват: “Тези неща са в разногласие с научните ни познания.” Първото нещо, което трябва да се направи с онези от тях, които са станали кяфири, е да им се помогне да се запознаят с исляма и да се насочат към вярата. Мюсюлманите вярват в чудесата, защото, когато настъпи края на света, земята, небесата, живите и неживите същества ще претърпят и физични, и химични промени. Това ни го съобщава Корāн-и керām. Човек, който вярва в тези неща, които са извън обхвата на научните познания, без съмнение трябва да вярва и в чудесата. Ние не казваме, че пророците (*алеихмуссалевāту веттеслāmāt*) правят чудеса, а евлиите (*рахиме-хумуллāху теāля*) – керāмети. Ако бяхме казали това, щяхме да дадем път за възражения на невярващите. Ние казваме единствено, че Аллāху теāля създава чудеса за Своите пророци (*алеихмуссалевāту веттеслāmāt*) и керāмети за Своите евлии (*рахиме-хумуллāху теāля*). Т.е. разумен човек, който е изучил научните познания и е напълно наясно с биологичните и астрономични събития, веднага ще разбере, че от най-малките частици до Арша, и от атома до слънцето, всички живи и неживи същества са създадени така, че в тях има закономерности и всички те работят като различните части на една машина. Един такъв човек веднага ще повярва, че съществува Притежател на безкрайна сила, Който вижда и знае всичко, и създава и управлява цялото творение както Си пожелае. Този разсъдлив човек ще осъзнае, че творенето на чудеса и керāмети е нещо естествено за този велик Създател. Като учен в областта на науката ние казваме, че чудесата са истина, и че само Аллāху теāля ги създава, а пророците (*алеихмуссалевāту веттеслāmāt*) ги правят. Пейгамберите (*алеихмуссалевāту веттеслāmāt*) не могат да вършат чудеса от сами себе си, без разрешението на Аллāху теāля. Излекуването на болните и съживяването на мъртвците от Йсā (*алеихисселām*) са чудеса, създадени от Аллāху теāля. Този факт е посочен в Корāн-и керām. От друга страна, християните днес, които напълно са загубили вяра в достоверността на Евангелията, не вярват в нищо, което пише в тези

книги, и се отклоняват към атеизма.

Как горките християни да повярват в днешната Библия, защото както и вие осъзнахте ясно:

1) Библията съдържа много малко откъси, които могат да бъдат приети за слово на Аллах.

2) Някои думи от Библията не са слово на Аллах, а са думи на про-роци, като са споменати и техните имена.

3) В Библията са добавени много слова, за които не е ясно кой ги е казал.

4) Лично християнските теолози приемат, че към историите на апостолите са вметнати много приказки и легенди.

5) Сведенията на апостолите относно Йѣсѣ (*алеихиселѣм*) не съвпадат.

6) Някои Евангелия, като това на Варнава, в което има истински слова от оригиналното Евангелие, са унищожени от християните.

7) Библията е изложена на многократни преразглеждания и промени от духовни събори. Това продължава и днес. Според едно предание, днес има точно 4000 различни Библии. Всеки събор за преразглеждане на Библията стига до заключението, че предишната Библия съдържа много сериозни грешки.

8) Императорите и кралете са давали заповеди за промяна на Библията и техните нареждания са били осъществявани.

9) Изразът в Библията е далеч от това да бъде слово на Аллах. Особено някои пасажии в Стария Завет, както видяхме и примери за това по-горе, са толкова нецензурни, че не са подходящи за четене от деца.

10) Европейските християнски списания пишат, че има 50 000 грешки в Библията. Днес християните, за да коригират най-тежката неточност, т.е. идеята за Троицата, полагат всички усилия.

11) Дори християнските теолози също приемат, че днешната Библия не е слово на Аллах, а човешко произведение.

Скъпи читатели! През цялото това време проучихте Библията заедно с нас. Както и вие ще се съгласите, ние бяхме изцяло безпристрастни. Предадохме Ви не думите на ислямските учени, а тези на ХРИСТИЯНСКИТЕ ТЕОЛОЗИ. Тези хора – от време на време – са отстранявали някои части от Светото писание. Всеки може да купи

и проучи една от Библиите, които се продават днес. Ние написаме книгата, главата и стиха на всеки един от откъсите, които предадохме, и дълго проучихме тяхната достоверност.

Как би могъл човек да сравни една такава книга с величествена, красноречива и чудна книга като Корън-и керйм, чиято дори буква не е била променяна от първия ден на низпославане? Всеки от нас със сигурност е достигнал до следното заключение:

Словото на Аллāху теāлй никога не може да бъде променяно. Една книга, която съдържа грешки и се реформира често от хората, и която дори свещениците признават, че е написана от човешка ръка, никога НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ слово на Аллах.

Къде в днешните Библии има наставление, напътствие, разграничаване на добро и зло, описание на земното и отвъдното, даване на утеха и т.н., т.е. все неща, които трябва да фигурират в книгата на Аллāху теāлй?

В юлския брой от 1395 [1975] г. на списание “Plain Truth” се казва: “Нека да признаем, че не сме с състояние да предложим книга, която да прониква в съзнанието на образованите нехристияни, защото те ни показват различните Библии и казват: “Виждате нали, още не сте постигнали съгласие помежду си. С какво ще напътите нас?”

Ахмед Дидат, когото споменахме преди, казва:

“През 1939 г. бях на работа в институция в околността на църковното училище в Adams Mission. Тогава бях на 20 години. Възпитаниците на църковното училище многократно идваха на работното ми място и се подиграваха с мен и моите приятели мюсюлмани, и с най-груби слова разкриваха ненавистта и омразата си към ислямската религия, Мухаммед (*алеихисселйм*) и Корън-и керйм. Според тяхната вяра мюсюлманите бяха най-отвратителните създания на света и ислямската религия беше ерес. Като изключително чувствителен човек, аз много страдах заради тези нападки и дори не можех да спа нощем. Не бях в състояние да им отговоря. Да не говорим, че няхах знания за християнската религия, аз не познавах всъщност и моята. Следователно аз – преди всичко – реших да се впусна в проучване на Библията и Корън-и керйм, да увелича знанията си за християнството и исляма, и да чета книги на тази тематика. От четиридесет години се занимавам с това.

Най-големият ми помощник е арабската книга “Изхър-ул-Хак”⁸, написана в Истанбул от Рахметуллах Ефенди от Индия (*рахиме-хуллāху теāля*). След известно време истината светна пред очите ми като слънце. Сега знам и разбирам всичко в детайли. Оттогава насетне кандидат свещениците получиха отговорите, които заслужаваха и си тръгнаха със зяпнали усти и сведени погледи. Вместо да отговарям с груби думи като техните, аз им говорех благо, както заповядва Аллāху теāля. Така усърдно бях проучил Библията и разкрил нейните грешки, че те не можеха да ми отговорят с нищо и се изумяваха, че познавам Светото писание по-добре от тях. Накрая започнаха да ме уважават много.

В същото време аз се натъкнах на една книга, изготвена от един протестантски духовник мисионер на име Гео. Г. Харрис. Нейното заглавие беше “**Как един мюсюлманин може да се превърне в християнин?**” В книгата авторът свещеник беше препоръчал следните неща: “Християнизиранието на мюсюлманите е много трудно, защото те са строго привързани към своите традиции и са много упорити. За тяхното християнизиранието е необходимо да се приложат следните три метода:

1) Мюсюлманите са научени, че днешните Библии т.е. Теврāt и Евангелия не са оригиналните, и че оригиналните са изопачени. Когато ви кажат това, веднага ги питайте:

а) Имате ли истинско копие от реалните Теврāt и Евангелия? Ако имате, покажете ни ги!

б) Какви разлики има между днешните Тора и Евангелия и Евангелието, което твърдите, че е оригинално? В кои части са тези различия и какъв е техният брой?

в) Умишлено ли са предизвикани тези различия, за които говорите, или са само разлики в изрази?

г) Ето ви една Библия. Покажете ни пасажите, които са променени!

д) Ето, тази част, която ви показвам сега, как се четеше в оригинала?

2) Местата, които казвате, че са променени, кога и откого са изменени?

8 Тази прочута книга е била отпечатана в Египет през 1280 [1864] г. и преведена на различни езици, включително и на турски. Рахметуллах Ефенди е починал в блаженния град Мекка през 1306 [1889] г. на 75 годишна възраст.

3) Мюсюлманите вярват, че днешната Библия е или измислено подобие на истинските Тора и Евангелия, или е съвсем различна книга, която е написана от хора. Според мюсюлманите днешната Библия няма нищо общо с Евангелието, което е било разкрито на Йѐсā (*алей-хисселѐйм*) и с истинския Теврāт. Въпреки това те ще се изненадат, когато им бъдат зададени гореизброените въпроси, защото мюсюлманите са предимно невежи. Тяхното мнение, че Библията не е оригинална, се гради само на слухове. Да не говорим, че нямат знания за Стария Завет (Теврāта) и Новия Завет (Евангелието), те не притежават необходимите познания и за собствената им религия. Ще останат учудени пред няколко сериозни въпроса и няма да знаят какво да отговорят. След това, казвайки им: “Да ви дадем малко информация по тази тема”, започнете да четете красиви пасажии от Библията, които те ще могат да разберат, като извършите това тихо, с усмихнато лице и благи думи. Дайте им няколко книжки и брошури, написани по ясен начин и разкриващи достойнствата на християнството. Никога не ги насилвайте да го приемат. Винаги им дайте време за размисъл, за да решат. Бъдете сигурни, че ще ги християнизирате ако действате по този начин. А ако не стане, поне ще сте пуснали едно съмнение в техните сърца.”

“Предполагам, че мюсюлманите, които прочетат книгите, публикувани от мен на английски език за християнството и днешните Евангелия, лесно ще могат да отговорят на горепосочените въпроси на Гео. Г. Харрис. Полагах усилие в продължение на двадесет години, намирайки множество грешки в днешните Теврāт и Евангелие и доказах, че те не са книгите на Аллах. Това не е само мое лично виждане. Християнските учени и теолози също са на това мнение. Но за да бъдат четени техните публикации и статии, трябва да се владее чужд език, и да се намерят въпросните произведения. Повечето мюсюлмани не знаят чуждестранен език и нямат пари за скъпи книги. Поради тази причина, с оглед компенсиране на тези недостатъци, аз написах тези произведения на онези езици, които мюсюлманите говорят, и ги разпространявам из цял свят, а някои дори подарявам.”

Един мисионер казва: *“Християнизиратето на мюсюлманите е дейност, която се смята за много достойна от католиците и протестантите, защото християнизиратето на мюсюлманите е крайно трудно. Те – преди всичко – са много верни на своите предци. Въпреки това само следните методи са давали положителни резултати:*

1 – Мюсюлманите са предимно бедни. Безимотните мюсюлмани трябва да бъдат насърчени към християнството чрез даване на много пари, подаръци, материални блага и осигуряване на работа при християни.

2 – Повечето мюсюлмани са невежи в областта на религията и науката. Няма познания нито за Библията, нито за Корън-и керъм. Извършват своите поклонения както им се покаже, без да осъзнават техните условия и без да знаят какво е истинско поклонение, и ги изпълняват дори без да се сецат за Аллах. Тъй като повечето от тях не знаят арабски и не са наясно с ислямските науки, тънат в пълно безхаберие относно съдържанието на Корън-и керъм и тънкостите в знанията в книгите на ислямските учени. Цитират наизустените знамения на Корън-и керъм без да знаят техните тълкувания. Те са особено неинформирани за Библията. Повечето от техните духовници, които ги учат, не са ислямски учени. Те показват на мюсюлманите само как да изпълняват поклоненията, но тези ходжи не могат да влияят на техните души. Мюсюлманите, израснали по този начин, изпълняват своите религиозни задържания както им бъде показано, без да имат дълбоки познания по религия и без да знаят същността на исляма. Тяхната обич към исляма не произхожда от знанието им за основите на религията, а от силната им вяра към нещата, които са видели от своите родители и усвоили от учителите си.

3 – Повечето мюсюлмани не знаят друг език, освен майчиния. Да не говорим за четене на книги, написани за или против християнството, те дори си нямат на понятие, че на света съществуват такива произведения. Дайте им книги на техния език, които силно хвалят християнството – нека да четат тях. Обърнете голямо внимание на книгите, които им давате. Те трябва да бъдат написани толкова елементарно и ясно, че дори и те да ги разбират. Книги, съдържащи сложни думи и големи идеи, не вършат никаква работа. Те не ги разбират и тъй като отегчават читателя – просто ги хвърлят на една страна. Обикновените думи, простите изявления и изрази са от съществено значение. Не забравяйте, че си имате работа с изключително невежи хора, които могат да схванат само най-простите твърдения.

4 – Винаги им казвайте: “Тъй като християните и мюсюлманите вярват в Аллăху теълă, значи техният Господ е един и същ. Но Аллăху

теӀля приема само християнството като истинска религия и това е явната истина. Погледнете и вижте! Християните са най-богатите, най-цивилизованите и най-щастливите хора на света, защото АллӀху теӀля ги е предпочел пред мюсюлманите, които са на грешен път. Ислямските страни тънат в бедност и нищета, просят помощ от християнските страни и са далеч по-изостанали от тях в знанието и науката. Християнските страни достигнаха до най-високата степен на просперитета и ежедневно напредват още повече. Множество мюсюлмани отиват в християнските държави за работа. Християните превъзхождат мюсюлманите в промишлеността, знанието, науката и търговията: казано с две думи – във всичко. Това го виждате и вие със собствени очи. От това се заключава, че АллӀху теӀля не приема исляма за истинска религия. Чрез тези факти Той ви показва, че ислямът е грешен път. За да накаже хората, които се отделят от истинската религия, т.е. християнството, АллӀху теӀля винаги ще ги остави в нищета, презрение и бедност, и мюсюлманите никога не ще се оправят.”

Ето, мисионерите с тези лъжи се опитват да християнизират мюсюлманите. Тъй като разполагат с много пари, те използват голяма част от тях за постигане на тази умисъл и основават различни институции, строят болници, безплатни кухни, училища, спортни зали, места за развлечения и публични домове, за да привлекат мюсюлманите и покварят техния нрав.

Съвременните християнски мисионери, наречени **“Свидетелите на Йехова”**, с омайни думи се опитват да подмамят мюсюлманските деца и да ги християнизират. Тези мисионери пращат брошури и книги на адресите, които намират в телефонните указатели. Привлекателно облечени красиви момичета обикалят къща по къща и оставят в тях книги и брошури. От друга страна, **“Матба’ат-ул-католикийе”**, открита в Бейрут през 1296 [1879] г., е започнала да отпечатва Евангелия на различни езици, както и арабския речник **“Ел-мунджид”**, от 1908 г. Тази книга е издавана многократно. В нея пише така: “Еретичната секта, наречена “Свидетелите на Йехова”, е била основана в САЩ през 1872 г. от Чарлс Тейз Ръсел. Той е тълкувал погрешно Светото писание. Умрял през 1334 [1916] г. Йехова е името, което е дадено на Аллах (*субхӀанеху ве теӀля*) в Тората.” От тази християнска книга се разбира, че и тази секта е еретична и думата “Йехова” е грешна.

Отправляме благодарност към Аллāху теāлā, че мюсюлманите не се подвеждат от тези доукрасени и хитри лъжи, а напротив, това става причина за нарастване на тяхната омраза и недоверие към християнството. Хвала на Аллāху теāлā, че мюсюлманите не са невежи, както си мислят те. Да, четиридесет – петдесет години преди днешна дата, броят на мюсюлманите, които са знаели европейски език и завършили висше образование, не е бил голям. Но за разлика от това, във всеки град и всяко село е имало основно и религиозно училище (медресе). В тези медресета, наред с религиозни знания, се преподавали и наука, математика и астрономия. Книгите и учебните програми, запазени от онези времена, доказват обясненията ни. Дълбоки математически познания са били необходими за изграждане на джамии и медресета; за извършване на изчисления за наследство и зекят; за боравене с изчисленията за търговия, управление на дейността на фирми, предприятия и фондации. Родителите се състезавали едни с други, за да пратят децата си на тези училища, още от много ранна възраст. Когато децата им започвали да ходят на медресе, устройвали зрелищни церемонии и почерпки. Спомените за впечатляващите и красиви дрехи на децата; техните украсени чанти и превозни средства; събранията за мевлиди, и ценността, отдавана на знанието и неговото научаване, ставали причини за чест и достойнство на детето през целия му живот. Завършилите медресе с висок успех са били освобождавани от военна служба и назначавани на високи постове, което от своя страна е мотивирало младите към наука. Дори овчарите по селата са имали учудващо много познания за исляма и морала. Това благосъстояние е продължило до приемането на **Танзймāта** (Гюлханският хатишериф) през 1255 [1839] г., изготвен от масона Решид паша – министъра на външните работи. Решид паша е сътрудничел с англичаните в техните планове за унищожаване на исляма. Днешните мюсюлмани също имат много книги, които разясняват основите на ислямската религия. Какво голямо щастие е за нас, че имаме честта да подготвим някои от тях. Нашата книга **“Севар veremedi = Не може да отговори”**, както и тази са написани на много обикновен език, като е спазен принципът “сладкодумие”, с който западняците се хвалят и казват, че е застъпен в техните публикации. Всички наши книги съдържат мненията и коментарите за християнството и исляма на най-големите учени на Запада и Изтока. Част от тези книги ги преведохме на някои от европейските езици и ги разпространихме. Ние се гордеем, виждайки тяхното вли-

яние и у нас, и в цял свят. Писмата на признателност и благодарност, които получаваме от всички краища на света, ни карат да забравим за затрудненията, които изпитваме в тяхната подготовка. В по-голямата част от безбройните писма, които ни пращат, пише така: “Научих за истинския ислям от Вашите книги.” Ние дори не може да си представим за по-голяма награда от тази. Всеки мюсюлманин, който прочете тези книги, ще може много лесно да даде подобаващ отговор на онези, които го питат за религиите, и ще накара отсрещния да му се възхити на притежаваните знания.

Няма нито един човек, който да не се влюби в прелестта на исляма, след като научи за истинската му същност. Ако прочетете тази наша книга, ще видите как много християни, които са учени или се намират на важни позиции, са станали мюсюлмани със свое собствено желание, без да са оставали под ничие влияние. Мюсюлманин, който е прочел нашите книги, само би се смял на лъжливите пропаганди на мисионерите, които разкрихме по-горе, защото тяхното твърдение, че християнството носи благоденствие, богатство, изобилие и щастие е абсолютно грешно. Събитията от Средновековието, когато християнството е доминирало над европейските държави, са исторически доказателства за факта, че то не е фактор за развитието и забогатяването на една страна, а напротив – пречка. Най-фанатичните християни са възпрепятствали развитието, като всяко ново научно или техническо откритие са го считали за грях, и твърждали, че човек е дошъл на този свят, само за да страда. Унищожили са произведенията на древните гръцки и римски учени, изгорили и унищожили произведенията на изкуството на древните цивилизации, и с това са превърнали земята в тъмница и руини. Едва след появата и разпространението на исляма из целия свят, мюсюлманите са възстановили античните произведения на изкуството, обогатили са ги с нови открития и започнали да ги преподават. Основали университети и развили промишленост и търговия. Донесли мир и благополучие на човечеството. Тъй като науката и медицината са били изцяло в ръцете на мюсюлманите, Папа Силвестър II е получил своето образование в Андалуския ислямски университет, а Санчо, испанският крал, е поискал помощ мюсюлманските лекари, за да се излекува. Мюсюлманите са били основоположниците на новата ера, наречена **Ренесанс**. Днес всички добросъвестни европейски учени приемат това.

Онова, което християнството е донесло на човечеството, е било изразено най-добре от немския философ Ницше, който е казал: “Желанието и закона на християнството да вижда света грозен и лош, наистина го направи грозен и лош.”

Що се отнася до второто твърдение на мисионерите, т.е., че днес християните живеят в изобилие, а хората в ислямските страни са в бедност и мизерия. Да, това е вярно, но няма нищо общо с религията. Всеки далновиден човек ще види, че ако днес мюсюлманите са в нищета и крайна необходимост, то вината не е в тяхната велика религия, а в онези, които не познават основите ѝ или познават, но не се подчиняват. И също така моментално ще види, че научните постижения на християните не се дължат на Библията (Тората и Евангелията), която видяхме по-горе що за книга е, а на собствените им усилия, решителност и настойчивост, които те са научили от Корън-и керйм, въпреки че не вярват в него. Нашата религия заповядва усилената работа, честността, упоритостта и научаването на всичко, а тези, които пренебрегват тази заповед, без съмнение ще бъдат сполетени от гнева на Аллāху теāлй. Всъщност, мюсюлманите са изостанали не защото не са станали християни, а защото не са станали истински мюсюлмани.

Както виждате, японците не са християни, но те надминаха германците в оптиката и американците в автомобилната промишленост, благодарение на усилията, усърдната работа и честността, които са заповядани в Корън-и керйм. През 1985 г. Япония произведе 5,5 милиона коли и изуми целия свят. Японците живеят в материално благополучие. Задминаха целия свят в електрониката. Всеки от нас има японски калкулатор в своя дом. Как ли мисионерите лъжци ще обяснят това? Японските велосипеди, микроскопи, пишещи машини, телескопи и фотоапарати, завладели света, имат ли нещо общо с християнството?

Ние ще се върнем на този въпрос по-късно и отново ще проучим задълженията, които днес един истински мюсюлманин трябва да изпълнява.

Скъпи читатели! Видяхте днешната Света Библия. Ние по най-общ начин я разгледахме пред Вашите очи. И Вие сигурно сте повярвали, че сме безпристрастни. Сега дойде време за Корън-и керйм, свещената книга на нашата религия. Ние ще разгледаме и него без никакви предубеждения. След това изследване Вие отново ще видите с пълна яснота коя книга е истинското слово на Аллах.

КОРЪН-И КЕРЙМ

В Евангелието е написано, че след Йсă (*алейхисселѣм*) ще дойде един последен Пророк (*алейхиссалѣту весселѣм*). В 16-и стих от 14-а глава на Евангелието на Йоан се казва: “И Той ще ви даде (изпрати) друг Утешител.” А в 26-и стих пише: “А Утешителят ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.” В 13-и стих от 16-а глава се казва: “Той ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, а ще съобщава това, което Бог каже.” [Християните упорито превеждат думата “Утешител” като “Дух”.]

Освен това в Стария Завет (Тората) на Библията е написано, че чаканият пророк ще бъде с арабски произход. В 15-и стих от 18-а глава на Второзаконието Мусă (*алейхисселѣм*) казва на израилтяните: “Господ твой Бог ще ти въздигне отсред тебе, от братята ти, Пророк (*алейхиссалѣту весселѣм*) както е въздигнал мене.” Тук под “братя на израилтяните” се разбират исмаилиите, т.е. арабите. Последният пророк, чието идване е написано в Евангелието и Теврăта и благовестено, че ще е от арабите, е Мухаммед (*салляллăху алейхи ве селлем*). Религията, донесена от него, е **ислямът**. Последователите на тази религия се наричат **мюсюлмани**. Свещената книга на мюсюлманите е **Корăн-и керйм**. Корăн-и керйм е бил разкрит на арабски език на нашия пророк Мухаммед (*салляллăху алейхи ве селлем*) от Аллăху теăля. Въпреки че са изминали 1400 години, нито една дума и дори буква в него не е била променена. Всеки, който го прочете, без значение от коя религия е, ще се възхити на неговите величие и слава. Дори и тези, които не знаят арабски, остават принудени да потвърдят силата на великолепия израз, макар да четат превод на друг език.

Книгата “**Мир’ăт-и кяйнăт**” на Нишанджъзăде Мухаммед Ефенди⁹ съдържа следната информация за трите свещени книги:

“След като е служил на Шуайб (*алейхисселѣм*) в продължение на десет години в Медйен (Мадиям), Мусă (*алейхисселѣм*) е заминал за Египет, за да посети своите майка и брат. По пътя за Египет, в планината Синай (Тур), е бил уведомен, че е пророк. Отишъл в Египет, където е призовал фараона и неговия народ към религията. На връщане отново е отишъл в планината Синай и говорил с Аллăху теăля. Създателят му е разкрил **Евăмир-и ашере** т.е. десетте заповеди и Теврăта,

9 Нишанджъзăде е починал през 1031 [1622] г. в Одрин.

състоящ се от четиридесет тома. Всяка книга е съдържала хиляда глави, а всяка глава хиляда стиха. Прочитането на една книга е отнемало година. С изключение на Мӯсā, Хārūn, Йūша', Узейр и Йīsā (*алеихисселйām*) никой друг не го е наизустявал. След Мӯсā (*алеихисселйām*) са били написани копия на Тората. Със заповедта на Аллāху теālйā Мӯсā (*алеихисселйām*) е направил сандъче от злато и сребро, и поставил в него Тората, разкрита нему. Той е бил на сто и двадесет годишна възраст, когато е починал някъде в околността на Ерусалим. През 668 [1269] г. египетският султан Бейберс е построил тюрбе върху неговия гроб. След смъртта на Мӯсā (*алеихисселйām*) Йūша' (*алеихисселйām*) е превзел Ерусалим от Амалика. След дълго време религията и нравът на израилтяните се развалили. Бухтуннасар е дошъл от Вавилон и превзел Ерусалим, след което е съборил Месджид-и Аксā, построен от Соломон [Сюлеймān] (*алеихисселйām*). Изгорил е Теврāтите, избил двеста хиляди души и пленил седемдесет хиляди духовници, които е отвел във Вавилон. Пленниците били освободени от Бехмен след неговото възцаряване. Узейр (*алеихисселйām*) е рецитирал Тората, а тези, които го слушали, са го записали. След Узейр (*алеихисселйām*) евреите отново деградирали и сторили шехйди (мъченици, т.е. убили) хиляда пророци. Останали под хегемонията на Иран до идването на Александър, а след него са попаднали под властта на еврейски управители, назначени от гърците.

Що се отнася до Евангелието, и то не е било съхранено в оригиналния му вид. Освен това нямало е нито един човек, който да го знаел наизуст. Няма нито един запис, който да показва, че апостолите са наизустили Инджйла. Подробна информация за Инджйла е изложена в началото на първата част от нашата книга. От друга страна, тъй като Корāн-и керйм е бил низпослан постепенно – част по част, в продължение на двадесет и три години – вярващите са го наизустили веднага. Но когато седемседет хафъзи¹⁰ паднали шехйди във войната Йемāме¹¹, Омер (*радияллāху анх*) – загрижен за намаляването на броя на хората, знаещи наизуст Корāн-и керйм – е отишъл при Ебу Бекр (*радияллāху анх*), тогавашния халиф, и му препоръчал и помолил да събере на едно място и запише Корāн-и керйм. Тогава Хазрети Ебу Бекр е наре-

10 Хафъз – човек, който знае наизуст Корāн-и керйм.

11 Войната Йемāме е била водена срещу Мусейлеметулкезāб през единадесетата година по Хиджра.

дил на Зейд бил Сāбит (*радияллāху теāля анх*), писаря на Мухаммед (*алеихисселāм*), да напише сūрите в отделни листи. Корāн-и керйм е бил разкрит на седем различни диалекта, включително на курайшки. Дори понякога на определени хора, които не можели да произнесат правилно дадена дума, е било позволявано да ползват други слова със същото значение. Например един селянин винаги е произнасял думата таāмул-есйм като тāммулийетйм. Абдуллах ибни Мес'уд (*радияллāху анх*) му казал: “Ако не можеш да произнесеш тази дума, използвай таāмулфāджир, който има същия смисъл!” Въпреки това четенето на Корāн-и керйм на различни диалекти и използването на синоними е довело до спорове измежду мюсюлманите и до това кой диалект е по-добър. При това тогавашният халиф Осмāн (*радияллāху теāля анх*) е свикал отново комисия под председателството на Зейд бин Сāбит (*радияллāху теāля анх*) и им заповядал да напишат наново и подредят Корāн-и керйм, но този път единствено на курайшки диалект. Свещените сūри са били избрани от листите, написани само на курайшки. Били написани шест копия на Корāн-и керйм и изпратени до различните провинции. По този начин е бил записан Корāн-и керймът, който Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и Джебрāйл (*алеихисселāм*) са чели два пъти в годината на смъртта на Пророка ни (*алеихисселāм*). Копията на други диалекти са били унищожени. Всички Корани, които съществуват днес във всички мюсюлмански страни по целия свят, съответстват едно към едно на **мусхаф-и Осмāнй**. Нито една буква не е била променяна до днес.”

В персийската книга “**Рийд-ун-нāсихйн**” пише: “Когато Осмāн (*радияллāху анх*) е бил халиф, той събрал Есхāб-и кирām (*радияллāху теāля анхум еджмā'йн*). Те с единодушие са решили, че това е същият Корāн-и керйм, който Расūлюллах (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) е чел в годината на смъртта си. Избирането на един от диалектите не е било вāджиб (задължително), а джāиз (позволено) за общността.”

Ислямската религия има четири източника: Корāн-и керйм, хадйс-и шерйфите [словата на Мухаммед (*алеихисселāм*)], иджмā-и уммет и къяс-и фукахā. Иджмā' означава единодушие. Единодушието на Есхāб-и кирām и имāмите на четирите мезхеба е доказателства за мюсюлманите, защото Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: “**Моята общност няма да се обедини около заблудата.**” Този хадйс-и шерйф разкрива, че религиозните знания, които са разбрани с иджмā',

са верни. Ето защо Корāн-и керйъмът, върху който Есхāбът е постигнал единодушие, е сахйх. Четенето на друг такъв е харām. Освен това днес не съществува друг Корāн-и керйъм, написан на диалект различен от курайшкия. Всички останали седем диалекта са били променяни, забравяни или изчезнали с времето. За да се разбира Корāн-и керйъм с помощта на различните арабски речници е необходимо да се четат книгите по тефсйр и да се научи курайшкия диалект, т.е. значенията на думите в онова време, когато е бил разкрит Корāн-и керйъм.

Известни западни учени и публицисти непрестанно са изразявали своето възхищение спрямо Корāн-и керйъм. Прословутият немски писател Гьоте¹², след като е прочел един не съвсем коректен немски превод на Корāн-и керйъм, не се е съдържал и казал: “Отегчих се от повторенията, но величието на израза ме удиви.”

Британският свещеник Беоворт Смит в своята книга “**Мухаммед и последователите на Мухаммед**” (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) е написал: “Коранът е едно чудо на чистия израз, знанието, философията и истината.”

Албери, който е превел Корāн-и керйъм на английски език, казал: “Всеки път, когато слушам езāн, той ми оказва голямо въздействие. Под мелодичния звук чувствам биене на барабан и сякаш това е туптенето на моето сърце.”

Мармадюк Питсхал пък е казал: “Най-неповторимата хармония, най-чистият израз! Сила, която подтиква хората или към плач, или към безмерна обич и любов!” Много други западни философи, учени и политици – освен тези изредените – са говорели за Корāн-и керйъм с голямо уважение, признателност и възхищение. Въпреки това те не са приемали Корāн-и керйъм за Книга на Аллах, а за велико и ценно произведение на Мухаммед (*алейхисселām*). Ако не беше така, всички тези възхищаващи се хора трябваше да станат мюсюлмани.

Дори Ламартин¹³ е казал:

“Мухаммед не е лъжепророк, защото вярваше, че е възложен от Аллах да разпространи нова религия.” Това показва как западните учени не приемат Мухаммед (*алейхисселām*) за лъжец, но казват, че той е смятал Корāн-и керйъм за откровение от Аллāху теāля. Твърдят,

12 Гьоте е починал през 1248 [1832] г.

13 Френският поет Ламартин е починал през 1286 [1869] г.

че Корāн-и керйм е измислен от него. Според тях Мухаммед (*алеихисселйъм*) не е лъжел; той наистина се е смятал за пророк и вярвал, че думите, излизали от устата му, са му пратени от Аллāху теāлй.

Корāн-и керйм е несравнимо и голямо чудо. Както ще изложим и по-надолу, той съдържа: най-дълбоките знания и научна информация; основите на науката и правото, които са пример за всички граждански закони до днес; редица неизвестни факти за древната история; най-големите етични закони, които могат да бъдат дадени на човечеството; наставления; най-логичните обяснения за нещата в земния и отвъдния живот, както и много други подобни факти, които никои не знае, не може да знае и дори не може да си представи. И всички тези факти са изразени в такъв невероятен стил, който е непостижим за другите.

Мухаммед (*алеихисселйъм*) е бил уммй. Това означава, че той не е учил от никого и не е писал. По това отношение в 48-и свещен айет на сūra Анкебūt по смисъл се казва: “[О, Мухаммед (*алеихисселйъм*)! Преди да ти бъде низпослана тази книга] **ти не беше чел от никаква книга или писал с ръката си. Ако беше така, мушриците [съдружаващите] щяха да кажат**: “Научил е Корāн-и керйм от друг или е взел от предишните небесни книги.” А евреите щяха да се осъмнят и да кажат: “За него в Тората е написано, че ще бъде уммй, а този не е.”]” Мухаммед (*алеихисселйъм*) е бил на четиридесет години, когато Джебрāйл (*алеихисселйъм*) му е донесъл първото откровение в планината Хирā, където се е бил уединил, за да прави поклонение (ибāдет). Той се е обърнал от страх; не е знаел какво да стори и тичешком се върнал у дома, като е казал на жена си Хадйдже (*радияллāху анхā*) да го сложи да си легне и да го завие плътно. Той не е успял да се съвземе за известно време. Такова ли би било поведението на човек, който изпитва голяма сила и превъзходство в себе си, и иска да подготви за хората нова религиозна книга? Ако беше така, нямаше ли да е нужно да се сдобие със знания, да чете много и да прави множество проучвания, за да напише една такава велика книга? Доказателство за неговата вяръност е фактът, че по време на две търговски пътувания до околността на Шам той е бил натоварен със задачата да пази стоките и управлява кервана; задачи, които е изпълнил благодарение на своите **ИЗКЛЮЧИТЕЛНА ЧЕСТНОСТ** и невероятна памет. Неочакваното откровение – което той дори не си е представял – не го зарадвавало, а напротив – изпитал е уплаха. Едва след като откровението се е пов-

торило, той осъзнал, че Аллāху теāля̀ му е възложил голяма и тежка задача, и – покорявайки се с цялата си същност на заповедите на Аллāху теāля̀ – започнал да разпространява **ислямската религия**, основаваща се върху вярата в единството на Аллах. Разпространяването на ислямската религия не е донесло никакви земни облаги за Мухаммед (*алеїхисселāм*), а напротив, почти всички мекканци се превърнали в негови врагове. Той е казал: **“Никой друг пророк не е страдал и изпитвал мъки като мен.”** Този хадїс-и шерїф е записан в книгите. Всичко това показва, че Мухаммед (*алеїхисселāм*) не е гонел никакви светски облаги или лични стремежи в разпространението на новата религия. В действителност, както посочихме и по-горе, неговото израстване и средата, в която е живял, не са би достатъчни за велико дело от такъв мащаб.

Следователно няма как Мухаммед (*алеїхисселāм*) да е подготвил Корāн-и керїм сам. Дали Корāн-и керїм е наистина една невероятна книга, низпослана от Аллāху теāля̀ или не? Нека да проучим и това:

При появата на нов пророк хората са очаквали да видят чудеса от него. Както Мўсā (*алеїхисселāм*), така и Йсā (*алеїхисселāм*) са останали принудени да покажат чудеса, за да докажат своето пророчество. Всъщност тези чудеса са се появявали само със заповедта, позволеното и сътворяването на Аллāху теāля̀, но историците са ги записали като “чудеса на Мўсā и Йсā (*алеїхисселāм*)”. Пророците (*алеїхисселāм*) обаче – които са били хора като нас – не можели да вършат чудеса от сами себе си. Чудесата ги е създавал само Аллāху теāля̀, а пророците единствено са показвали сътворените от Него чудеса.

Аллāху теāля̀ е дал на Мухаммед (*алеїхисселāм*) **Корāн-и керїм** като най-голямо чудо. Корāн-и керїм е най-великата книга, която е несъмнено чудо. Наред с това обаче арабите са искали от Мухаммед (*алеїхисселāм*) да стори така, че да слезе книга от небето или да превърне в злато една планина. Това обстоятелство е разкрито в Корāн-и керїм по много хубав начин. В 50-и и 51-и свещен āйет на сўра Анкебўт по смисъл се казва: **“Съдружаващите рекоха: “Да му се бяха низпослали чудеса [които да докажат, че Мухаммед (*алеїхисселāм*) е пророк. Чудеса като трапезата на Йсā (*алеїхисселāм*) и жезъла на Мўсā (*алеїхисселāм*), например.”]** [О, Любими Мой!] **Кажи им: “Чудесата стават със силата и желанието на Аллāху теāля̀. [Създа-**

ва ги когато и по какъвто начин Си пожелае. Изпълняването на тези неща не зависи от мен.] **И аз съм наистина явен предвестител, предупредител за Неговото мъчение.” Не им ли бе достатъчно [като чудо], че ти низпослахме книга като Корана? В това има милост и наставление за вярващите.”** Следователно Корāн-и керїм е най-голямото чудо на Мухаммед (*алейхисселām*). А що се отнася до тези, които казват: “Това не е книгата на Аллах; написана е от Мухаммед”, Аллāху теāля им отговаря с 48-и свещен āйет на сūra Анкебūt, чийто меāл [значение, дадено от учените по тефсїр] предадохме по-горе. С това Той не е оставил място за съмнения. Аллāху теāля подчертава, че Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) не е в състояние да напише подобна книга и че Корāн-и керїм е разкрит от самия Него. Аллāху теāля е избрал Мухаммед (*алейхисселām*) като пророк и съобщил на всички, че той е уммї, т.е. не е учил да чете и пише. С това е сторил хората да разберат, че Корāн-и керїм би могъл да бъде разкрит само от Него. В тефсїра (тълкуването) на този свещен āйет са дадени повече подробности за това. Най-забележителните качества на Мухаммед (*алейхисселām*), които показват, че той е пророк, са неговата НЕВЕРОЯТНА ЧЕСТНОСТ, ВЯРНОСТ, СМЕЛОСТ, ТЪРПЕНИЕ И ДРУГИТЕ МУ СПОСОБНОСТИ, а не само дълбокото му знание. Аллāху теāля в 82-о знамение на сūra Нисā по смисъл казва: **“Не размишляват ли над значението на Корана? Ако бе от друг, а не от Аллах, в него щеше да има много противоречия.”** Колко вярно е това! Днешната Библия (Теврāt и Евангелия), която научихме, че не е слово на Аллах, съдържа много несъответствия. Нещо, което доказва, че тя е дело на човешка ръка.

Сега, с голямо усърдие и бидейки безпристрастни, да анализираме дали Корāн-и керїм е наистина голямо чудо или не е. Една книга, за да е чудо, трябва да е изключително красноречива, да разкрива факти и мъдрости, които дотогава никой не е знаел или чувал, и да е подредена така, че никой друг да не би могъл да направи същото.

Ние дадохме много примери за красноречието на Корāн-и керїм. Всъщност, този факт е световнопризнат. Няма човек, който да го отрича.

Но дали в Корāн-и керїм са споменати факти, които никой не е знаел? Нека да видим това:

В днешните големи енциклопедии и в книгите на учените се съ-

държат следните знания за образуването на земята:

“Преди милиарди години цялата Вселена се е състояла само от едно парче. Изведнъж в средата на това парче се е появила колосална експлозия и то се е разделило на множество по-малки части. Всяко парче е започнало да се движи в различна посока. Най-накрая някои от тези парчета се обединили и формирали много на брой различни планети, галактики, слънца (звезди) и луни (спътници). Тъй като не е останала съпротива в Космоса срещу този първоначален взрив, планетите, спътниците и галактиките продължили да обикалят и плуват в своите орбити.

Земята, заедно със слънцето, се намира в една галактика. Има толкова много галактики във Вселената, че няма възможност да бъдат преброени. Вселената е непрекъснато разширяваща се система. Галактиките – поради разширението на Вселената – постепенно се отдалечават от земята. Ако скоростта на разширение достигне светлинната, тогава няма да сме в състояние да ги наблюдаваме повече. Отсега сме принудени да градим по-мощни телескопи, защото се опасяваме, че след време няма да имаме възможност да ги виждаме.”

Когато разговаряхме с учени, ние ги запитахме: “Кога достигнахте до тези заключения?” Те ни отговориха така: “Преди около 50-60 години всички учени по света постигнаха консенсус по този въпрос.” Период от 50-60 години е доста кратко време в сравнение с живота на земята.

Сега нека да видим какво Аллāху теāля казвo по този въпрос в Корāн-и керīm:

В 30-о знамение на сūra Енбийā по смисъл се казва: **“Не знаят ли отричащите, че небесата и земята бяха съединени, а Ние ги разделихме?”** А в 37-о и 38-о знамение на сūra Йāсїн по смисъл се казва: **“И нощта е едно доказателство за отричащите. Ние отделяме от нея деня и остават в мрак! И слънцето върви по своя орбита.”** Това означава, че преди 1400 години Аллāху теāля е съобщил на хората за сътворението на земята. Нещо, което учените са открили едва преди 50-60 години. Сега нека се върнем към учените.

Биолозите обясняват появата на живота по следния начин: “Отначало атмосферата на земята е съдържала амоняк, кислород и въглеродна киселина. Под въздействието на мълниите от тях се появили

аминокиселините. За пръв път във водата – преди милиарди години – се е появила протоплазмата, а от нея – първите амеби, т.е. животът е започнал във водата. По-късно живите същества, които са излезли от водата, поели аминокиселините във въздуха и съдействали за появата на организми, съдържащи протеини. Както се вижда, всички живи същества се появили във водата.”

Корāн-и керїм преди 1400 години е съобщил, че първите живи същества са били създадени в морето.

В 30-и свещен айет на сūra Енбийя по смисъл се казва: **“Отричащите не знаят ли, че създадохме всички живи същества от водата?”**, в 54-о знамение от сūra Фуркāн: **“Аллах е, Който сътвори човека от вода и му отреди кръвно и брачно родство”**, в 36-о знамение на сūra Йāsїн: **“Пречист от всякакъв срам и недостатък е Аллāху теāля, Който сътвори по двойки всичко онова, което земята ражда, и от тях самите, и ОТ ОНОВА, КОЕТО НЕ ЗНАЯТ!”** В частта **“и от онова, което не знаят”** има намеци за ботаниците и зоолозите, и другите учени, които правят изследвания за новите източници – като атомната енергия – които човечеството намира с течение на времето. В 22-и свещен айет на сūra Рум по смисъл се казва: **“И от Неговите знамения е сътворяването на небесата и на земята, и различията в езиците и цветовете ви. В това има поука за учените.”** Това означава, че в различията на езиците и цветовете има някои тънкости, които още не знаем. Те ще бъдат открити постепенно.

Сега нека да разгледаме знанията за края на света. Учените казват: “Без съмнение ще дойде края на света. Дори понякога определени планети в Космоса се разрушават и изчезват. Според нашите наблюдения ще дойде време, което няма как да изчислим предварително, когато земята ще загуби баланс и ще се разпадне на парчета.” Въпреки това Корāн-и керїм ни е оповестил за това още преди 1400 години. В 1-и и 2-и свещен айет на сūra Зилзал по смисъл се казва: **“Когато земята бъде разтърсена в трус и изхвърли своите товари [съкровища и мъргъвци].”** В 13-и свещен айет на сūra Му’мин пък се казва: **“Той е, Който ви показва Своите знамения [символизиращи Неговото съществуване и единство], чудесата и спуска за вас ПРЕПИТАНИЕ ОТ НЕБЕТО. Но от тези знамения, знаци не се поучават други, освен вяващите в Аллах.”**

Някои са казали, че частта **“спуска за вас препитание от небе-**

то” може да се отнася до манната – сладкото вещество, което се е спускало от небето за Мусā (*алейхисселām*) и народа му, когато те загубили пътя си в пустинята, и което все още се появява в безводните райони. Въпреки това този тефсйр не е правилен. Книгите по тефсйр (тълкувание) са обяснили “**спуска за вас препитание от небето**” като “Аллāху теāля е този, който ви изпраща от небето причините за вашето препитание, като дъжда и подобните на него неща [сняг, влага].” Защото Аллāху теāля изпраща нашето препитание наистина от небето. Нека малко по-подробно да изясним това. Днес най-изтъкнатите учени обясняват появата на албумините и протеините по следния начин: “В дъждовните дни, кислородът и азотът във въздуха се съединяват под въздействието на мълниите и светкавиците, и се образува безцветен газ, наречен азотен моноксид. Този газ, от своя страна, отново се съединява с кислорода и образува азотния диоксид, който има оранжев цвят. В същото време, отново под въздействието на мълниите и светкавиците, от влагата и азота във въздуха се образува амонякът. Благодарение на влагата във въздуха, азотният диоксид се превръща в азотна киселина. Азотната киселина и амонякът отново се свързват с въглената киселина във въздуха и се появяват амониевия нитрат и амониевия карбонат. Солите, формирани по този начин, слизат на земята чрез дъжда. След като тези соли достигнат земята, те се съединяват с калциевите соли и се получава калциев нитрат. Тази сол се поглъща от растенията и ги кара да растат. Тези вещества се превръщат в различни протеини [като сред тях има и албумини] в хората и животните, които се хранят с тези растения и стават храна за хората, които консумират месото, млякото и яйцата на тези животни.” Следователно препитанието на хората, както е посочено в Корāн-и керйм, слиза от небето.

Информацията, дадена по-горе, я пишем като отговор за онези, които казват: “Нещата, посочени в Корāн-и керйм не съответстват на научните познания.” Ислямските учени – специалистите в областта тефсйра – са разяснили свещените āйети в рамките на научните познания на своето време. Ние искаме да покажем, че Корāн-и керйм, както е съответствал на научните познания във всяко едно време, така съответства и на новите открития сега. Всеки свещен āйет има много и дори безкрайно много значения, защото както всички качества на Аллāху теāля са безкрайни, така и качеството Му “слово” е безкрайно. Само Собственикът на Корāн-и керйм, т.е. Аллāху теāля, знае всички

тях. Той е научил повечето от тях на Своя Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) и този благословен Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*), от своя страна, ги е оповестил на Есхāба си (*радияллāху теāля анхум еджма 'ин*) толкова, колкото е сметнал за необходимо. Гореспоменатата информация може да бъде като няколко капки от океана на значенията.

Ако сега попитаме тези учени “Дали човек, който е живял преди 1400 години и не е знаел да пише и чете, би могъл да представи тези факти?”, те ще ни отговорят: “Може ли такова нещо? Хората – за да стигнат до тези знания днес – са чели безброй книги, направили са безброй експерименти и са минали векове. Осъществяването на тези експерименти изисква четене в продължение на дълги години, изграждане на огромни лаборатории и правене, и използване на деликатни инструменти.”

Следователно може ли да се помисли, че човек, който не е учил да чете и пише, и е израснал сред невежи хора, би могъл да открие – от само себе си – тези невероятни факти и да ги разкрие пред хората? Не, разбира се! Ето защо няма как да се приеме твърдението, че Корāн-и керīm е написан от Мухаммед (*алейхисселām*). Една книга, която преди 14 века ни е оповестила истини, до които днес се стига чрез много усилия, може да бъде само КНИГАТА НА АЛЛĀХУ ТЕĀЛĀ. Хората не са в състояние да имат такава изключителна сила, а само АЛЛĀХУ ТЕĀЛĀ. Всеки, който прочете горепосочените факти с внимание, ще повярва в това. Човек трябва да е изключително фанатичен, упорит и невеж, за да отрича. Мухаммед (*алейхисселām*) – разпространявайки свещените сūри на Корāн-и керīm – е предавал само словото, което му е било разкрито от Аллāху теāля, и – заедно с другите хора – се е учел и самият той.

Сега нека да засегнем втория признак – доказващ, че Корāн-и керīm е несъмнено най-голямото чудо – и именно подредбата на съдържанието му.

Когато Корāн-и керīm бъде изследван с компютри – които днес, в ерата на технологиите, се ползват от всички хора – става ясно, че той е установен върху невъобразима математическа основа. Резултатът е толкова важен и удивителен, че човешкият мозък просто спира. Това е само чудо на Аллāху теāля.

Преди да вникнем по-дълбоко в същността на експеримента, нека

да видим по какъв начин е бил разкрит Корāн-и керйм и какво Аллāху теāля е казал на Своя Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*), защото това има връзка с подредбата в Корāн-и керйм. Той не е бил разкрит поред както е съдържанието му днес. Първата низпослана сūra е била сūra “Аляк”. Най-напред на Расулюллах (*саляллаху теāля алейхи ве селлем*) са му били низпослани първите пет āйета на тази сūra. Техният меāl [смисъл, даден от учените по тефсип] е: **“Чети [о, Мухаммед] в името на твоя Господ Аллах, Който създаде всичко! Той сътвори човека от съсирек. Чети! Твоят Господ е Притежателят на голяма щедрост. Онзи, Който научи чрез калема, научи човека на онова, което не е знаел.”**

Ние споменахме – в предишните абзаци – за страха и паниката на Расулюллах (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*), които той е изпитал при първото откровение. Той никога не си е представял, че Аллāху теāля ще му даде изумителната и тежка задача да разпространи нова религия. Противно на многократните твърдения на християните, първите 5 āйета на сūra Муземмил показват, че той не е бил самозван пророк и че той дори не е знаел, че Аллāху теāля ще му възложи толкова голяма задача, и че ще изтърпи такова тежко бреме. В тези свещени āйети по смисъл се казва: **“О, ти, който се загръщаш! Стани на полунощ, ако искаш малко след, или ако искаш малко преди – за определено време и чети Корана хубаво и бавно! Наистина ще ти дадем ЗАДАЧА, ДОСТА ТРУДНА ЗА НОСЕНЕ.”**

Трудността на тази мисия е проличила от факта, че веднага след като Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) е започнал да разпространява исляма, за кратко време се появили много негови врагове. Въпреки всички усилия броят на вярващите е достигнал едва до 45 мъже и 11 жени, т.е. общо 56 души [както е написано в “Медāридж” и “Зеркāнй”] през шестата година на исляма, в деня, когато Омер (*радияллāху анх*) е станал мюсюлманин. Тъй като Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е бил много честен, чист и съвършен човек, и знаел за важността на задачата, възложена му от Аллāху теāля, той никога не се е отказал и – понасяйки всички опасности и трудности – е изпълнил тази свещена мисия с успех.

Нека още веднъж да повторим, че целият свят уважава Расулюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) и никой, с изключение на няколко тесногърди свещеници, не казва и дума против него. Нека прочетем

заедно статията за Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) и исляма, която се е появила в енциклопедията “**Kürschner**”, публикувана в Щутгарт, Германия, през 1305 [1888] г. Избрали сме енциклопедията за източник, защото подобни книги са длъжни да се придържат към истината максимално. Всъщност, онова, което ни интересува тук, са думите, които са използвани за изразяване на нравствеността и достойнствата на нашия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*). Тъй като отразява и становищата, които християнските учени са имали за ислямската религия преди един век, ние преведохме цялата статия и ви я представяме:

“Прякорът на Мухаммед (*алейхисселām*) е бил Ебулкāсъм бин Абдуллах. Той е основателят на ислямската религия. Родил се е в град Мекка на 20-и април 571 г. От детство се е занимавал с търговия, пътувал (!) е много, изграждал е контакти с хората и е проявявал голям интерес към научаването на всичко. Оженил се е за Хадїдже, вдовица на един богат търговец, овдовяла още на младини. Тя го е наела да води търговски дела и после се е оженила за него. През 610 г. е повярвал, че е пророк и че получава откровение от Аллах, и с всичка сила е преминал в действие, за да разпространи КОНЦЕПЦИЯТА ЗА ЕДИН АЛЛАХ сред арабите, които са служели на много идоли. Мухаммед (*алейхисселām*) с цяло сърце е вярвал, че тази задача му е възложена от Аллāху теāля. Въпреки че повечето мекканци са били срещу него, отхвърляли яростно неговите идеи и дори се опитвали да го убият, той не се е отказал от своята борба и дейност. Накрая, когато потисничеството на противниците е станало твърде тежко, той напуснал Мекка и отишъл в Ясриб [Медїна] през 622 г. Мюсюлманите наричат това негово преселение Хиджра и започват таквїмите (календарите) си от тази дата. Мухаммед (*алейхисселām*) е намерил много привърженици в Медїна. Той е искал да коригира арабската религия, която е била вид идолопоклонничество и да им докаже, че Аллах е един. Според думите на Мухаммед (*алейхисселām*) основите на религията на Авраам [Ибрāхїм] (*алейхисселām*), която е истинска религия, и основите на религиите на Мойсей [Мусā] (*алейхисселām*) и Исус [Йсā] (*алейхисселām*) са едни и същи, но на по-късен етап последните две религии са били променени и превърнати в юдаизъм и християнство – религии с грешни вероубеждения, вмъкнати в тях с течение на времето. Мухаммед (*алейхисселām*) е казвал на всеки,

че тези религии са продължение една на друга и, че само ислямът е най-чистата форма на всички тях.

“Ислям” означава “пълно отдаване”. Корāн-и керїм е книгата на ислямската религия. В книгите на другите религии се говори само за духовни въпроси, но Корāн-и керїм съдържа – наред с тях – социални, икономически и правови закони. Има много догми, които хората трябва да спазват в светския живот и закони, които са като граждански. Освен че съдържа заповеди относно поклонения, говеене и миене на тялото, той включва и знания за добро отношение към останалите хора и последователите на другите религии. Корāн-и керїм заповядва да се води борба срещу жестоките немюсюлмански правителства. Той се основа на служене на един Аллах. Не допуска религиозните изображения и икони. Забранява виното и свинското месо. Приема Мӯсā и Йїсā (*алеїхмесселѣм*) за пророци, но съобщава, че техните степени са по-ниски от тези на последния пророк Мухаммед (*алеїхмесселѣм*). [Това наистина е така, защото качествата и превъзходствата на Мухаммед (*алеїхмесселѣм*) са написани в Тората и Евангелието, низпослани съответно на Мӯсā и Йїсā (*алеїхмесселѣм*). Мӯсā и Йїсā (*алеїхмесселѣм*), които знаели този факт, са отправили многократни молитви, за да могат да станат част от неговата общност. Молбата на Йїсā (*алеїхмесселѣм*) е била приета и Аллāху теāля го е въздигнал на небето жив. Той – към края на света – ще слезе на земята, ще последва религията на Мухаммед (*алеїхмесселѣм*) и ще я разпространи.] Той е благовестявал, че онези, които приемат ислямската религия и следват нейните заповеди, ще отидат в Рая, където за тях ще има земни удоволствия, реки, плодове и дивани от коприна, и ще получат млади и красиви хўрии (девици).

Мухаммед (*алеїхмесселѣм*) е бил с изключително красив нрав, усмихнат, учтив и много честен. Винаги е отбягвал гнева и насилието, и не е угнетявал никому. Искал мюсюлманите винаги да са с добър нрав и усмихнато лице, и съобщил, че в Рая се влиза с красив нрав и търпение. Винаги е казвал, че правдивостта, милостта, помагането на бедните, гостоприемството и състраданието са основите на исляма. Винаги е живеел в доволство от това, което е имал и избягвал лукса и показността. Отхвърлял е всякакви класови дискриминации сред мюсюлманите и уважавал дори най-бедния вярващ. Никога не е прибягвал до сила, освен ако това не е било крайно необходимо, и се

е опитвал да урежда всички проблеми с мир, разбирателство, даване на наставление и съвети, и многократно е успявал в това. [През целия си живот не е ранявал или обиждал човек. Никога не се е ядосвал за себе си. Никога не е било чувано да казва “Няма” на човек, който е искал нещо от него. Ако е имал – давал; ако е нямал – замълчавал се. Той е Любимият на Аллāху теāля; сеййидът, най-високопоставеният сред всички минали и бъдещи хора.] Той през 630 г. отново се е завърнал в Мекка, превзел града с лекота и превърнал полудивите араби в най-цивилизованите хора на света.

Ислямската религия дава позволение на мъжете да се женят с до четири жени, при условие, че ще съблюдават правата на всяка една от тях. Мухаммед (*алейхисселām*) е починал на 8 юни 632 г.” Преводът от енциклопедията “Kürschner” свършва тук.

След прочита на този откъс от енциклопедията, ние ще достигнем до следния извод: Въпреки че историкът, подготвил този пасаж, да не е бил напълно убеден, че това е религията на Аллах, той е признал, че тя е свършена, че повелява единобожието, и че е превърнала дивите араби в цивилизовани хора. Историкът е похвалил нашия Пророк (*саллялāху алейхи ве селлем*) много. Ето, Мухаммед (*алейхисселām*) – чието съвършенство като човек е признато в цял свят – дори от най-яроствните си врагове и свирепи неверници е бил наричан **Мухаммед-ул-емйн = Мухаммед доверения** поради своите изключителна честност и вярност. Той – въпреки всички перипетии – е продължил своята свещена мисия. След време Джебрāйл (*алейхисселām*) му е донесъл още 14 свещени āйета от сūra Аляк. Мухаммед (*алейхисселām*) е четял на мекканците āйетите от Корāн-и керīm, които са били низпослани нему – въпреки че тези хора са проявявали жестокости – и ги е призовавал към истинската религия. Мекканците му се смеели и подигравали. Тъй като е изпълнявал намāз и се покланял на невидим бог, те му викали: “Ти си полудял!” Тогава Аллāху теāля е низпослал първите четири свещени āйета на сūra Калем, където по смисъл се казва: **“Нун. Кълна се в калема и в онова, което се пише с него! О, Мухаммед! Ти не си луд. Наистина за теб има несекваща награда [севāб]. Без съмнение ти имаш велик нрав.”**

Низпослани били свещени āйети, опровергаващи онези, които са твърждали, че Корāн-и керīm не е слово на Аллах, а е подготвен от Мухаммед (*алейхисселām*).

В 88-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: **“Каж**и: **“И да се съберат хората и джиновете, като помощници един друг, за да направят подобен на Корана [в красноречието, красивата подредба на думите и съвършено значение], те не ще направят подобен.”**

В 3-и и 4-и свещен айет на сӯра Неджм по смисъл се казва: **“Мухаммед (алеихисселѧм) не говори със свое собствено желание.** [Защото той е заповядан да обяви тевхйда (вярата в един Аллах), да унищожи ширка (съдружаването, многобожието) и да разпространи религията.] **Говорените от него неща [за религията] са само откровение.”**

В 110-и свещен айет на сӯра Кехф по смисъл се казва: **“Каж**и им: **“Аз съм само човек като вас, но на мен ми бе разкрито (вахй), че моят Господ е единственият бог.** [Няма подобен Нему в личността и съдружник в качествата.] **Онзи, който иска да достигне до Господа си, да върши праведни дела и в служенето си на своя Господ да не съдружава с Него.”**

И накрая била низпослана сӯра Муддесир за онези, които се съмнявали още дали Корāн-и керйм е слово на Аллāху теāля.

Тези свещени айети от номер 1 до 10 носят следния смисъл: **“О, Мухаммед, който се обвиваш в одежди! Стани и предупреждавай [неверниците с мъчението на Аллāху теāля]! И твоят Господ възвеличавай! И дрехите си почиствай! Отбягвай нещата, които ще сторя харām [забранени]! Не натяквай стореното от теб добро, като го виждаш за много! Търпи за Господа си! Времето, когато се протръби с Рога, ще бъде много тежък ден за неверниците. За тях няма леснота...”**

От 24-и свещен айет надолу по смисъл се казва: **“И рече за Ко-**рана: **“Това е магия, това е само човешко слово.”** Ето, казващия това, ще го хвърля в яростен огън, в Ада. Ти откъде да знаеш какво е яростен огън? Той нито изкарва навън [попадналите в него], нито се отказва от изтезание. Кара кожата да почернее и я изгаря. Там има 19 мелйикета [ангели на мъчението]. Ние не сторихме отговорни други, освен мелйикетата, за измъчване на онези в огъня. Хората на писанието [т.е. юдеите и християните, виждайки, че тази цифра съвпада с написаното в техните книги, вярват, че Мухаммед (алеихисселѧм) е пророк и] **вярват в Корāн-и керйм. И вярата на му’мините [вярващите] нараства. Хората на писанието и вярва-**

щите да не се съмняват [в тази цифра]. А онези, чиито сърца са болни, и неверниците, казват: “Какво иска да стори Аллах като съобщава това [19 броя].” Така Аллах отклонява от правия път когото пожелае [т.е. лошите] и напътва Той когото пожелае [т.е. добрите]. И никой освен Него не знае броя на меляйкетата на Господа ми [които е създал за изтезаване на обитателите на Ада]. [Тези деветнадесет меляйкета са предводители на останалите.]”

Цифрата 19 в тази сѹра е отговор за онези, които се съмняват, че Корāн-и керй̄м е слово на Аллāху теāлй̄. Тази цифра е спомената и в Тората.

Едно нещо, за да бъде свещено в ислямската религия, то трябва да е съобщено в един от четирите основни източници на исляма, наречени **Едилле-и шер’иййе**. Никъде не е казано, че 19 и 786 са свещени, от което следова, че не са. В еретичната секта **бехāизъм**, основана към края на деветнадесети век и разпространила се бързо из цял свят, цифрата 19 е свещена. Те говеят 19 дни. За всеки бехāит е задължително да кани 19 други бехāити в своя дом през 19 дни. Съветът, който ръководи тяхната религия, се състои от 19 души. Още малко и ще превърнат 6-те условия на вярата в 19. Те претендират да са мюсюлмани, споменават имената на Аллах и Корāн-и керй̄м, но нямат нищо общо с исляма. Това са едни коварни ислямски врагове.

Членовете на една друга еретична секта, наричана **кадиянизъм** или **ахмедизъм** – основана в Индия от англичаните през 1298 [1880] г. – също твърдят, че са мюсюлмани. Казват, че основателят Ахмед Кāдийнй̄¹⁴ е пророк, който е дори по-високопоставен от нашия Пейгамбер, а за Йсā (*алеихисселй̄м*) говорят крайно омаловажителни неща. Всички ислямски учени се обединили и стигнали до заключението, че кадияниите не са мюсюлмани. Написали са това решение в своите книги и са го разчули из цял свят. Един кадияния от Пакистан на име Абдусселй̄м през 1979 г. получи нобелова награда за физика. Това зарадва някой хора, мислейки че е успех за мюсюлманите. Истината обаче е съвсем друга. Този успех е като да се даде награда на руските комунисти заради опитите им за кацане на луната. Тъй като тези неверници работят по повеления от Корāн-и керй̄м начин, Аллāху теāлй̄ им отрежда успехи в земното. Да, тези постижения са радващи за човечеството, но са срам за мюсюлманите. Те, подобно

14 Ахмед Кāдийнй̄ е починал през 1326 [1908] г.

на тези неверници, също трябва да се подчинят на заповедите на Корāн-и керйм и да работят, да правят полезни открития за човечеството и да се превърнат в добър пример за света в науката, освен във вярата и морала. Едва след като сторим това, ние ще имаме право да се радваме и хвалим.

Корāн-и керйм притежава и едно трето чудо:

Арабия, преди идването на исляма, е била пустиня, обитавана от полудиви бедуини. Те били идолопоклонници и се кланяли на множество статуи. Водели примитивен начин на живот. Имали потресаващи обичаи, от рода на погребване на живи момиченца. Тъй като на територията на този полуостров е нямал важен път, нито Александър Македонски, нито персите или римляните не са отишли при арабите, и въпреки че воювали с много народи, те дори не са минали край арабите, които – поради изредените причини – не се заразили с безнравие, жестокостите и мошеничеството на иранците и римляните, благодарение на което са запазили своята мъжественост. Ето, този слаб и жалък, но наивен и честолюбив народ, под ръководството на Корāн-и керйм, донесен от Мухаммед (*алеѝхисселѝм*), е претърпял внезапна трансформация, достигнал е до зенита на цивилизацията и с изключителни усилия, в рамките на 30 години, е основал една изумително мощна ислямска държава, която е достигала до Тюркистан и Индия, на изток, и Испания, на запад. Мюсюлманите са постигнали голямо развитие в науката и цивилизацията, и открили много неща, нечувани до онова време. Достигнали до най-високото ниво в знанието, науката, медицината и литературата. Както споменахме и по-горе, те са напреднали в знанието до такава степен, че дори папите са идвали за образование в университетите на Андалусия, както и много други хора от цял свят са идвали за изучаване на наука и медицина. Безпристрастният историк Джон В. Драпър в своята книга **“Духовното развитие на Европа”**, давайки информация за тогавашна Европа, казва: “Европейците от онова време са били варвари в пълния смисъл на думата. Християнството не е успяло да ги спаси от дивашината. Това, което християнството не е могло да постигне, било превъзможнато от исляма. Арабите, които са дошли в Испания, първо са ги научили да се къпят. Хвърлили разпокъсаните и пълни с въшки животински кожи, с които тези хора покривали телата си, и ги облекли в чисти и красиви дрехи. Построили къщи, вили и двор-

ци. Обучили ги и основали университети. Християнските историци – поради своята злоба към исляма – се опитват да прикрият тази истина и никога не успяват да признаят колко много дължи Европа на мюсюлманите по отношение на цивилизацията.”

Томас Карлайл е признал дословно горепосочените факти и добавил: “Пророк-герой е предвождал арабите с книга, която те много добре разбирали. Ислямската религия е засияла като искра и възпламенила огромен участък от територия, която се е простирала между Индия и Гранада. Тъмният свят е бил озарен от светлина.”

Ламартин не е успял да се съдържи и казал за Мухаммед (*алеихисселям*) следното: “Философ, оратор, пророк, пълководец, човек, който омагьосва човешките мисли, поставя нови закони и основава една невероятна ислямска държава. Ето това е Мухаммед (*алеихисселям*). Оценете го с всички критерии за оценяване на величието на един човек. Дали има по-велик човек от него? Не, не е възможно да има!”

Гиббон в своята книга “Упадъкът и рухването на Римската империя” е написал следните неща за ислямската религия и Корāн-и керйм: “Корāн-и керйм е най-великата книга, която доказва единството на Аллāху теāлā.”

Майкъл Х. Харт е американски астроном-специалист, който е изучил всички велики личности от Адем (*алеихисселям*) до наши дни, докато накрая е избрал 100 от тях и за най-велик сред тях е изтъкнал Мухаммед (*алеихисселям*), и рекъл: “Неговата сила произхожда от Корāн-и керйм, невероятната книга, в която той е вярвал, че е низпослана от Аллāху теāлā.”

Джеймс Масърман – известен еврейски психолог и професор в Чикагския университет, САЩ – е представил списъка на великите хора под името “Къде са великите лидери?” в специалното издание на списание “Time” на 15 юли 1974 г. Той е изучил и изследвал живота на историческите лидери, и е заключил: “Най-великият сред тях е Мухаммед (*алеихисселям*)!”. Джеймс е направил следния извод: “След Мухаммед (*алеихисселям*) идва Мӯсā (*алеихисселям*). Йсā (*алеихисселям*) и Буда не са достойни за лидери.” Тъй като е евреин от него се очакваше да прояви пристрастие и предпочете Мӯсā (*алеихисселям*) пред Мухаммед (*алеихисселям*), но той не е сторил това и не се е отклонил от истината.

В състезанието “Най-великият човек”, проведено в САЩ, най-много гласове е получил отново Мухаммед (*алеихисселям*).

Не е работа за обикновен човек, лидер или пълководец да превърне един малоброен и див народ в най-велик, цивилизован, добродетелен, доброхарактерен, героичен и учен народ. Това е чудо от Аллāху теāля, Който е изпратил Корāн-и керйм чрез Мухаммед (*саллялāху алейхи ве селлем*) на арабите и ги е сторил да постигнат тези неща. Това невероятно събитие се е случило само чрез следване на Корāн-и керйм, т.е. на заповедите на Аллāху теāля.

Всички тези посочени факти и споделени истини, и подредеността на съдържанието на Корāн-и керйм, не ви ли показват, че тази книга е най-голямото чудо на света? Ето, третото чудо на Корāн-и керйм се състои в това, че е донесло цивилизация на света.

Ахмед Джевдет Паша (*рахиме-хуллāху теāля*), големият историк, починал в Истанбул през 1312 [1894] г., в своята книга “**Кисас-и Енбийя**” казва: “Четиридесет години след възнесението на Йсā (*алеихисселям*) Ерусалим е бил нападнат от римляните. Някои евреи са били избити, а други пленени. Градът е бил разграбен, изгорен и опустошен. Всички Теврāти, заедно с останалите книги, са били изпепелени. Изравнили със земята Бейт-ул-Мукадес, т.е. Месджид-и аксā. Ерусалим се е превърнал в пустош. Евреите – след тази дата – не са успели да се съберат на едно място и да сформират държава. Разпръснали се из различните краища на земята, където заживели в унижение и презрение. Йсā (*алеихисселям*) е бил на тридесет години, когато му било съобщено, че е пророк. В него са повярвали дванадесетима души, наречени **хавāрни** (апостоли). Когато на тридесет и три годишна възраст е бил въздигнат жив на небето, апостолите се разпръснали, за да разпространят неговата религия. По-късно – в името на Евангелието – са били написани различни книги. Това били книги по история, които говорили за Йсā (*алеихисселям*). Истинското Евангелие не е било на ръка. Неверието и съдружаването (идолопоклонничеството) обаче са били навсякъде. Религията на Йсā (*алеихисселям*) е била изживявана тайно. Хората, за които се научело, че вярват в него, били подлагани на мъчения. Римският император Константин през 310 г. официално е обявил тази религия за позволена и самият той е станал християнин. Построил е Истанбул (Константинопол) и се преместил тук от Рим. Но поради това, че основите на религията вече са били променени,

самият той се е превърнал в играчка в ръцете на духовниците. През 395 г. Римската империя е била разделена на две. Привържениците на папата в Рим са били наречени **католици**, докато привържениците на патриарха в Истанбул – **православни**. В църквите били поставени образи и статуи. Останалите народи също са тънели в неверие и идолопоклонничество. Римляните са били превзели цяла Европа, Египет, Сирия и Ирак. Те напреднали в науката и изкуството, но нравът им деградирал. Отдали се на различни удоволствия и жестокости. Те разпространили своята аморалност из държавите, които превзели. За щастие обаче, те не нападнали Арабския полуостров.

Арабите, междувременно, останали невежи. Някои от тях били християни, други евреи, а мнозинството били идолопоклонници, а част от тях следвали обичаите, останали от времето на пророците Ибра̀хѝм и Исма̀йл (*алеѝхѝмуссалева̀ту веттесла̀мѝмѝт*). Повечето жители на Мекка са били езичници и се кланяли на идоли. Кябе е бил пълен със статуи. Целият свят е тънел в мрак и заблуда. Арабите били изостанали в науката, но отдавали голямо значение на литературата. Сред тях е имало силни оратори и поети. Хвалели се с поетичните си умения. Арабският език е достигнал до съвършенство и това е било признак, че Алла̀ху теа̀ля̀ ще разкрие книга (на човечеството).” Думите на Джевдет Паша свършват тук.

Ако след тези ясни аргументи, с които доказахме, че Коран-и керѝм е наистина книгата на Алла̀ху теа̀ля̀, има още човек, който да не вярва, то не бива да ни учудва факта, че Алла̀ху теа̀ля̀ ще го накаже с най-тежкото мъчение в отвъдното. На християните, които казват: “Коран-и керѝм съдържа много жестоки закони”, ние трябва да отговорим така: “Не! На много места в Коран-и керѝм е посочено, че Алла̀ху теа̀ля̀ е изключително милостив и прощаващ. Ако един грешник се покае за своите грехове, то Алла̀ху теа̀ля̀ ще му прости. Но изобщо няма да е жестокост да се подложат на безкрайно мъчение онези, които въпреки ясните доказателства не вярват в Коран-и керѝм.”

Да си истински мюсюлманин не се изразява само в това да изпълняваш своите поклонения като обичаи. Трябва да имаш и красив нрав, да изпълняваш човешките си задължения и да бъдеш духовно чист. Ако човек, който изпълнява иба̀детите си, но в същото време смята лъжата за интелигентност, мами хората, понякога дори убива, като се поддава на вредни пропаганди, унищожава и лъже, то този човек дори

да казва, че е мюсюлманин, няма да е истински. В сѹра **Фуркѧн** Аллѧху теѧля разкрива какъв трябва да бѳде един истински мюсюлманин. Учените на ехли суннет (*рахиме хумуллѧху теѧля*) са написали много книги, за да разяснят това. Но ние все още не може да се очистим от лошите навици, не работим както е заповядано в Корѧн-и керѧм, не се подчиняваме на заповедите на Аллѧху теѧля, не държим на думата си, превръщаме улиците си в сметища и не се пречистваме физически и духовно. Въпреки това ние имаме Корѧн-и керѧм, словото на Аллѧху теѧля, който ни заповядва всички тези красиви неща и показва ясно какво трябва да направим. Имамe и заповедите на Пророка ни (*салляллѧху теѧля алейхи ве селлем*) и книгите на ехли суннитските учени (*рахиме хумуллѧху теѧля*).

Аллѧху теѧля в 28-о свещено знамение на сѹра Фетх по смисъл казва: **“Аллѧху теѧля е, Който изпрати Своя Пророк с напѳтствието и с правата религия, с исляма. Въздигна ислямската религия над другите религии. Достатъчен е Аллах за свидетел, че [Мухаммед (*алейхисселѧм*)] е Пророк.”**

В 9-и свещен ѧйет на сѹра Саф по смисъл се казва: **“Аллѧху теѧля е Този, Който изпрати Своя Пророк Мухаммед (*алейхисселѧм*) с Корана [като причина за напѳтствие] и ислямската религия, за да я издигне над всички религии, дори мушриците [съдружаващите] да не искат това.”**

И Аллѧху теѧля обеща: **“АЛЛѧХУ ТЕѧЛЯ ЩЕ ВЪЗДАДЕ НАГРАДАТА НА БЛАГОДАРНИТЕ.”**

Тук думата “благодарност” означава “да бъдеш истински мюсюлманин, както Корѧн-и керѧм изисква от теб и да ползваш богатата на Аллѧху теѧля съгласно Неговите заповеди”. Както казахме по-рано, днес на света има повече от 1 млрд. мюсюлмани, т.е. всеки четвърти човек е мюсюлманин. Ако всички тези мюсюлмани се подчинят на заповедта на Аллѧху теѧля и станат духовно и физически чисти хора, ако установят братски взаимоотношения, работят и постигнат напредък във всички области, Аллѧху теѧля ще им въздаде наградата, и тогава мюсюлманите ще си възвърнат водещото място в цивилизацията, както е било в Средновековието. Аллѧху теѧля ни обещава това. Той никога не се отвръща от обещанието Си.

Любовта Ти ме отне от мен,
обичам те, о, Аллах мой!
Тя е била толкова сладка,
обичам те, о, Аллах мой!

Нито за богатство се радвам,
нито заради бедност тъгувам,
на любовта Ти се наслаждавам,
обичам те, о, Аллах мой!

Повели ибāдетите,
похвали красивите нрави,
даде безкрайните благословии,
обичам те, о, Аллах мой!

Какъв неблагодарен нефс имам аз,
за своето удоволствие ме жертва все,
но аз намерих истинската наслада,
обичам те, о, Аллах мой!

Да изпълнявам ибāдетите подобавашо,
да работя и за земното,
денонощни мои задължения са те защото,
обичам те, о, Аллах мой!

Любовта не става само с думи, о, Хилми!
Господът ти “Работете” повели.
Това да проличи и от делата ти,
обичам те, о, Аллах мой!

**Ислямските врагове многобройни,
нападат религията с дела коварни,
ще бъде ли правилно ако бездействаш ти,
обичам те, о, Аллах мой!**

**Любящият може ли лениво да седи,
да позволи да нападат Любимия ти,
накарай врагът да млъкне и кажи:
“Обичам те, о, Аллах мой!”**

ИСЛЯМЪТ И ДРУГИТЕ РЕЛИГИИ

В тази глава – както и досега – ще ви говорим за исляма, ще ви напомним старите исторически факти и ще ви дадем ценна информация за основите на всички религии. Надяваме се, че и тази глава ще я прочетете със същата радост. Както винаги повтаряме, днес, в 21 век, хората имат малко време ала много проблеми и в главите им се въртят различни мисли. Освен това днешните хора научават и много нови знания и сравняват всяка прочетена книга с тях. Ето защо ние сме длъжни да им дадем съвременни, доказани, научни и логични идеи. Всяка благодарност ще е недостатъчна, за да изрази благодарността ни към Аллāху теāля заради това, че ни отреди възможността да напишем [и преведем на български език] и публикуваме тази книга, към която всяка година добавихме нови части. Благата на Аллāху теāля са безкрайни.

Хвала на Аллāху теāля, че от писмата, които получаваме, разбираме че книгата ни се чете и хората извличат полза от нея. Молитвите и благодарностите на читателите са най-големите печалби за нас. Тези писма и изрази на благодарност ни насърчават да работим още по-усилено.

Много е жалко, че в последно време броят на хората, способни да разбират книгите на ислямските учени и да предават разбраното от тях на достъпен за всички език, понамаля, а специалисти в религията почти не останаха. Тъй като ислямът е най-високопоставената, най-логичната и последна религия, която е и единствената правилна такава, отменяща всички предишни и техните закони, то писането на книги за нея изисква високо ниво на образование, владее на арабски, персийски и някой чужд език, както и перфектно познаване

на новите научни и технологични знания, и биване на специалист в ислямските науки. Нито едно наше писание не е от нас. Всички те са взети от книгите на ехли суннитските учени. Знанията в нашите произведения са извлечени с голямо старание от книгите на ислямските учени и специалисти в науката. Никога не сме проявявали фанатизъм. Ние внимателно разглеждаме всички писма, които получаваме и даваме научни и логични отговори на тях. Някои части от нашата книга [написана на турски език] са преведени на френски, немски и английски език, и се разпространяват из цял свят. Ние виждаме, че и другите ислямски общества харесват книгите ни и включват имената им в своите произведения. Ние не се хвалим с това, защото това, което правим е просто да четем, проучим, класифицираме и сравним ценните книги на ислямските учени, разпространени от тях из цял свят, и да ги пресеем през разума и логиката, и да ги публикуваме така елементарно, че да могат да бъдат четени и разбрани от всички с лекота. В публикуваните от нас книги няма нищо, което да е добавено от нас. Тези знания, които събрахме с големи усилия и трудности, ги представяме на нашите читатели и им даваме възможност да ги четат и разбират лесно. Нека оставим читателите да решат. Нашата задача беше да им подготвим този материал и го направим с желание, без да очакваме никакви светски облаги. Наградата очакваме само от Аллāху теāля. Тези, които прочетат тази част от произведението ни, ще научат, че ислямската религия е единственият път, който води до опознаване на Аллāху теāля и печелене на близост с Него, че човек не може да живее без религия, че религията ще оправи морала на хората, че тя никога не може да бъде използвана за постигане на земни облаги и печелене на политически игри, и че не може да служи като средство за лични интереси и користни цели, и че постигането на щастие в този и в отвъдния свят зависи единствено от нейното следване.

Въпреки че ислямът е най-вярната и логична религия, днес се полагат твърде малко усилия за неговото разпространение. Християнските организации, чиято цел е разпространението на християнството, са хем многобройни, хем крупни. Исхак Ефенди от Харпут е ценен ислямски учен, от чиито произведения се възползвахме при написването на тази книга. За него ще споменем по-късно. Неговата книга “Дия-ул-кулюб”, публикувана през 1294 [1877] г., съдържа следната

информация по разглежданата от нас тема:

“Британската протестантска общност, наречена “Bible House = Библейска къща”, е била основана през 1219 [1804] г. Тя е превела Евангелието на 204 езика. До 1872 година броят на отпечатаните книги е достигнал до почти 70 милиона. Парите, похарчени за разпространението на християнството, са достигнали до 205,313 британски златни монети, което се равнява на 45 млрд. лири.” Обществото е активно и днес: строи лазарети, болници, конферентни зали, библиотеки, училища и дори места за развлечения, като кинозалони и спортни комплекси, и полага неимоверно големи усилия за християнизирание на хората, редовно посещаващи тези места. Католиците също следват този метод. Наред с това, тези мисионери насърчават към християнството чрез намиране на работа на младежите от бедните страни и предоставяне на храна и лекарство на техните народи.

Днес съществуват някои малки ислямски общества в мюсюлмански страни като Пакистан, Южна Африка и Саудитска Арабия, както и някои малки ислямски центрове в европейските страни и Америка. Те правят публикации на ислямска тематика. Но въпреки това, тъй като тези центрове са подкрепяни от различни групи [секти], те взаимно се критикуват, накрънряват единството на ислямската общност, заповядано от религията, и довеждат до сепаратизъм (разделение). Капацитетът на нашето книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви” [Истина] позволява само на ограничен брой младежи да четат книгите ни. Въпреки всички неблагоприятности нашите скромни публикации се четат по цял свят и броят на мюсюлманите по правия път [суннитския мезхеб] расте с всяка година. Макар мюсюлманите преди столетие да са били колкото една трета от християните, сега те са колкото половината, защото мюсюлманите остават верни на своите вероубеждения и възпитават децата си като мюсюлмани. За разлика от тях, младите поколения в християнския свят виждат, че християнството не съответства на новите знания и открития, губят доверие в него и стават атеисти. Комунистическите държави пък изцяло забраняват религиите. [Днес този режим се разпадна.] В някои от тях, например в Албания, която беше краен привърженик на комунизма, беше основан “Музеят на атеизма”, където се подиграваха с всички религии. Британските публикации разкриват, че броят на атеистите във Великобритания се увеличава – страна, където има огромни християнски организации,

за които вече споменахме – и че техният брой е достигнал до 30% от общото население.¹⁵

Защо въпреки всички усилия християнството отслабва, а нашите публикации намират признателност? Причината е очевидна: ислямът е най-цивилизованата, най-логичната и най-истинската религия. Ако един културен човек безпристрастно прочете нашите книги, които дават ясна информация за исляма, ще разбере, че това е последната истинска религия; че съответства на всички модерни знания и разбирания; че не съдържа никакви суеверия; че се основава на вярата в единството на Аллах, а не на абсурди като Светата Троица, и ще приеме тази религия. След внимателен анализ ще стане видно: че всички досегашни религии, които се основавали на единството на Аллах, са били продължение на една друга; и че когато една от тях е бивала изопачена, Аллāху теāлā, за да я поправи, пращал нов пророк (*алеїхисселāм*); и че ислямът е последната, най-научната и най-съвършената от тази поредица истински религии. Във връзка с това, сравнението между исляма и християнството от Исака Ефенди от Харпут, когото споменахме преди и ще споменем многократно пак, показва, че основите на вярата в тези религии са един и същи, и че християнството е било променяно с течение на времето от юдеите.

Друг важен момент, върху който трябва да се акцентира, е сравнението на моралните основи в исляма и християнството. Ако се разгледа тази глава от книгата ни, както и осма част от **“Не може да отговори”**, ще се види как тези две религии разглеждат по подобен начин и заповядват едни и същи неща. Ако днес един християнин повярва в един Аллах, вместо в три бога, и в Мухаммед (*алеїхисселāм*), последния пророк, той ще стане мюсюлманин. Днешните разумни християни също отхвърлят вярата в три бога и правят различни разяснения, за да разгълкуват това (по друг начин), и вярват в съществуването на един Аллах. Множество християни, които виждат тази истина, стават мюсюлмани на драго сърце. В нашата книга **“Защо са станали мюсюлмани”** се говори за тях. Религията е храната на душата. Човек без религия е като тяло без глава. Както тялото има нужда да диша, яде и пие, така и душата се нуждае от религия, за да достигне до пълно достойнство, чистота и спокойствие. Безбожният човек няма никаква

15 Новите изследвания (2018 г.) показват, че те са вече 70 % от цялото население на Великобритания. (Препратката е добавена от преводача.)

разлика от една машина или животно. Религията е най-големият фактор, който сторва човека да опознае Аллах, защитава го от вършене на зло, изчиства пътя му, освежава мозъка му, утешава го в моменти на скръб, дава му материална и духовна сила, дарява го с уважение, чест и обич в обществото, и го предпазва от безкрайния огън на Ада в отвъдния свят.

Когато приключите с тази част на книгата, вие ще видите, че всички небесни, божествени религии са продължение една на друга, че истинските религии, които Аллāху теāля е подновявал с времето, са всъщност една религия, една вяра, и че всеки път, когато една истинска религия, изпратена от Аллāху теāля, е бивала променяна от хората, тя е била коригирана чрез пророци (*алеихимусселāм*), избирани и изпращани от Аллāху теāля, и че ислямът е последната религия, донесена от Мухаммед (*алеихисселāм*).

Най-големите врагове на исляма са англичаните, защото основната цел на британската политика е да експлоатира природните богатства из света и особено тези в Африка и Индия, да накара хората в тези територии да работят като животни и да пренесе всички печалби в Англия. Хората, приели исляма – който заповядва справедливостта, любовта и взаимопомощта – предотвратяват английските жестокости и лъжи. Наред с това британското правителство е основало Министерството на колониите и е атакувало исляма с невъобразими юдейски планове, с всичката си военна и политическа сила, и с лъжи и клевети. Признанията на Хамфър, един от хилядите мъже и жени шпиони, контролирани от това министерство, разкриват същността на неговата дейност, започната през 1125 [1713] г., и част от ужасяващите планове, срамни за човечеството. Тези признания бяха публикувани от книгоиздателство “Хакйкат Китабеви” на арабски, английски, руски и турски език през 1991 г.

Много важно допълнение: Начинът на живот, който Аллāху теāля съобщава посредством някой пророк, се нарича **религия**. А начинът на живот, определен от хората, се нарича **закон**. Човек се учи на религия от своите родители и книги. Не може да има човек без религия и всеки живее според правилата на своята. Хората, който следват дадена религия, мислят (очакват), че – благодарение на нея – ще изживеят спокоен земен живот и в отвъдното ще отидат в Рая, и че онези, които следват други религии, ще изтърпят проблеми в земния живот, а

в отвъдното ще останат вечно в Ада. Всеки хвали своята религия и с пропаганди и реклами призовава другите към нея. Вярва, че тя е правилната и се опитва да убеди всеки в това. Щастието на човека – в земния и отвъдния живот – зависи от неговата религия и именно затова той не бива да остава привързан към онази религия, която е научил от своите родители; да не се подвежда от пропагандите и рекламите, а да проучи всички съществуващи религии и да последва онази, която разбере, че е правилна.

Книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви” дават безпристрастна информация за всички религии. За своите читатели то предлага знания (придобити с години проучвания) за всички религии. Ние, книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”, възложихме на няколко младежи – които нямаха никаква връзка с религията – задачата да прочетат книгите на издателството ни и за тази работа дори им дадохме пари. В докладите им, който ни представиха след една година, пишеше така: “Ислямската религия е непроменената истинска религия, която показва на всички хора пътя на щастието. Осъзнахме, че тя е единствената религия, в която може да се вярва. Всеки образован и разумен младеж задължително трябва да прочете книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви”, да научи добре всички съществуващи религии, да вземе решение със своите разум, знание и съвест и да приеме исляма, с което да постигне щастие. Той – освен това – не бива да попада в капаните на онези, които мамят читателите с лъжливи и подвеждащи писания, и да се спаси от беди и безкрайни мъчения в земния и отвъдния живот.” Ние съветваме всички хора по света да изберат исляма и да постигнат спасение чрез неговото следване.

ДУ’ĀТА ТЕВХЙД

Я Аллах, я Аллах. Ля иляхе илляллāх Мухаммедун Расулюллах. Я Рахмāн, Я Рахйм, я афувву я Керйм, фа’фу аннй верхамнй я ерхамеррāхимйн! Тевеффенй муслимен ве елхъкнй биссāлихйн. Аллāхуммаг-фирлй ве ли-āбāй ве уммехāтй ве ли āбā-и ве уммехāтй зевджетй ве ли-едждāдй ве джеддāтй ве ли-ебнāй ве бенāтй ве ли-ихветй ве ехавāтй ве ли-а’мāмй ве аммāтй ве ли-ахвāлй ве хālāтй ве ли-устāзй Абдулхакйм-и Арвāсй ве ли кāффетил му’минйне вел-му’минāт. “Рахметуллāхи теāля алейхим еджма’йн.”

ИСЛЯМЪТ НЕ Е РЕЛИГИЯ НА НАСИЛИЕТО

Ако се изкачите на връх Каленберг, който има изглед към града и където османците са установили своя лагер по време на обсадата на Виена през 1095 [1683] г., ще видите паметник, на който пише: “Нека Бог ни опази от злото на чумата и турците!” Точно под този знак е измислена литография, илюстрираща как турци избиват християнски жени и деца. В онези времена християните си представяли турците като най-дивия и жесток народ на света. Смятали, че това произлиза от исляма и казвали: “Ако турците бяха християни, нямаше да бъдат диви и жестоки.” Тези, които твърждали, че ислямът е религия на насилието, са били християнските теолози – господарите, угнетителите и диктаторите на онова време. Тази фалшификация непрестанно е заемала основна част от религиозните уроци, които се преподавали в училищата, и с това са промивали мозъците на християнските деца. Те били научавани, че ислямът е религия на насилието. Това ужасно очерняне е било пренесено през вековете и достигнало до днес. Исхак ефенди от Харпут (*рахиме-хуллāху теāлйā*) в книгата си е предал следния пасаж от една малка книжка на свещеник, издадена през 1860 г. с цел да петни исляма:

“Йсā (алеЙхисселāм) вечно е разпространявал своята религия с обич, красота, състрадание към хората и оказване на помощ. Именно поради това още в първите години на назарянството броят на християните е достигнал до 500. За разлика от това, ислямът, религията на насилието, е бил приеман от хората поради натиск и смъртни заплахи. Мухаммед (алеЙхисселāм) се е опитвал да разпространи исляма чрез сила, заплахи, войни и джихād. Ето защо 13 години след като е обявил пророчеството си, броят на приелите исляма – в резултат от призива му – е достигнал едва до около 180 души. Това е достатъчен аргумент за разкриване на разликата между християнството, истинската и хуманната религия, и исляма, религията на насилието. Християнството е съвършена и благородна религия, която прониква в човешкото сърце, вдъхва милост и състрадание, и не се ползва със сила никога. Християнството е единствената и истинска религия и това е видно от факта, че с негова поява е бил премахнат мўсевизмът – предишната истинска религия, крепяща се на единобожието. Когато Господ е пращал нов пророк, предишните религии са били премахвани. Тъй като евреите са отказали да приемат наза-

рянството, те били сполетени от различни бедни и сторени унижени и презрени. Това е така, защото пращането на нов пророк е признак, че предишните религии вече са изопачени. От друга страна обаче появата на Мухаммед (алеихисселѧм) не е отменила християнството, нито пък християните са били сполетени от трагедии (както е станало с юдеите), а напротив, християнството се е разпространило още повече. Въпреки всички усилия на мюсюлманите, избиванията на народи, изгарянето и рушенето на църкви (във време на халифа Омер са били разрушени 4000 църкви, например), християните се увеличават и забогатяват, докато мюсюлманите се унижават, обедняват и губят своята стойност и значение в световен мащаб.”

Исхак ефенди (рахметуллѧхи алейх) е дал следния отговор на тези клевети:

“Информацията и цифровите данни, представени от духовника, са в противоречие с фактите, защото **Корѧн-и керѧм**, свещената книга на мюсюлманите, съдържа заповедта “**Няма принуждение в религията.**” Въпреки че хазрети Мухаммед (салляллѧху алейхи ве селлем) никога не е прибегвал до принуда и заплаха в разпространението на ислямската религия, броят на приелите исляма по собствено желание се е увеличил за кратко време. Изявленията на християнския историк САЛЕ, който е превел Корѧн-и керѧм, потвърждават нашите слова. [Джордж Сале е починал през 1149 [1736] г. Той е бил английски свещеник, превел Корѧн-и керѧм на английски език през 1734 г. В увода на своето произведение той е предал подробна информация за исляма.] В неговия превод, отпечатан през 1266 [1850] г., се казва: “В Медѧна – преди Преселението – не е останала къща, в която да е нямало мюсюлмани.” Това означава, че тамошните граждани, които дори не са виждали меч, са приели исляма с любов, благодарение на величието и истинността на исляма, и красноречието на Корѧн-и керѧм. Истинските данни – които ще изложим сега – са показатели за бързото разрастване на исляма. В деня на смъртта на Мухаммед (алеихисселѧм) броят на мюсюлманите е бил 124 000. Четири години след смъртта на Расуллоллах (салляллѧху теѧлѧ алейхи ве селлем), Омер (радияллѧху анх) е изпратил мюсюлманска армия от 40 000, която е завладяла Иран, Сирия, Египет и частта от Анадола до Коня. Омер (радияллѧху теѧлѧ анх) никога не е прибегвал до тирания. Никога не е оказвал жестокост към християните и огнепоклонниците, живеещи

в страните, които е спасил от тираните угнетители. Неговата справедливост е световнопризната; признават я както приятели, така и врагове. Повечето от хората, живеещи в тези страни, са видели и осъзнали справедливостта и красивия морал в ислямската религия, и с любов станали мюсюлмани. Много малка част от тях са останали в предишните си религии, като християнство, юдаизъм и огнепоклонничество. Историките с единомислие казват, че броят на мюсюлманите, живеещи в ислямските страни, е достигнал до 30 милиона за 10 години, което е много кратък период от време. Омер (*радияллāху анх*), освен че не е унищожил 4000 църкви (както твърди свещеникът), а е отговорил и много крайно и остро на онези хора, които са го попитали “Коя от църквите в Йерусалим искате да превърнете в джамия”, и извършил първия си намаз до една църква.

Триста години след възнесението на Йисā (*алеихисселām*) Константин I е приел християнството. С негова подкрепа и насилствени методи броят на християните е достигнал едва до 6 милиона. Всеки евреин, който е отказал да приеме християнството, бил подлаган на наказания от цезаря, който е заповядвал да отрежат техните уши и да ги пребият с камъни.

Да се твърди, че юдаизмът е бил отменен след появата на християнството, и че евреите са били настигнати от различни беди, показва, че свещеникът не е проучил и не е добре запознат с историята. Защото юдаизмът е бил изопачен дълго време преди появата на християнството, а Йерусалим е бил унищожен първо от асирийския владетел Бухтуннасар [604-561 г. пр. Хр.], а по-късно от римляните. След тези събития евреите никога не са успели да се съвземат. Тъй като тези събития се състояли преди появата на йсезизма [религията на Йисā (*алеихисселām*)], те нямат нищо общо с християнството. Днес, навлизайки в 21-и век, ние виждаме съществуването на една еврейска държава. Очевидно юдаизмът е оцелял въпреки християнството. В интерес на истината, преди да се основе днешния Израел, евреите са били начело на всички източници на богатства, банки, медии и тежка промишленост, а еврейските адвокати се ползвали с голяма международна слава. Сред еврейското население във Великобритания са израснали личности като Лорд Дизраели, който е станал депутат и най-богат човек в империята. Ротшилд, най-богатият човек на света, също е бил юдеин. Дори и днес, европейските и американските борси и повечето комна-

пии са в ръцете на евреите. Това означава, че свещеникът тотално греша в своето твърдение, че юдаизмът е изчезнал веднага след появата на християнството, и евреите били настигнати от различни беди. Това са само някакви халюцинации в неговия мозък.

Християнските свещеници обясняват, че тяхната религия се основава на чиста обич, състрадание, милост и взаимопомощ. Имахме един съсед, който беше свещеник. Ние му показахме една част от Светото писание – а именно от 10-и до 18-и стих от 12-а глава на Второзаконието от Стария завет (която се намираше на 169-а страница в турската версия на Библията, отпечатана в Истанбул през 1303 [1886 г.], – в която се казва:

“Когато се приближиш при някой град, за да воюваш против него, предложи му мир. Ако ти отговори мирно и ти отвори портите, тогава всичките люде, които се намират в него, да ти станат поданици и да ти работят. Но ако не направи мир с тебе, но воюва против тебе, тогава да го обсадиш; и когато го предаде Господ твоят бог в ръцете ти, тогава да поразии всичките му мъжки с остроото на ножа; а жените, децата, добитъкът и всичко що се намира в града, всичките користи от него да вземеш за себе си; и да ядеш користите от неприятелите си, които Господ твоят бог ти даде. Така да постъпваш с всичките градове, които са много далеч от тебе, които не са от градовете на тукашните народи. А от градовете на тия люде, които Господ твоят бог ти даде за наследство, да не оставиш живо нищо, което диша, но да ги обречеш на изтребление; хетейците, аморейците, ханаанците, ферезейците, евейците и евусейците, според както Господ твоят бог ти заповяда; за да не ви научат да правите според всичките мерзости, които те са правили за боговете си, и така да съгрешите против Господа вашия бог.”

Ние казахме на нашия съсед християнин: “Във вашата свещена книга е заповядано да се оказва крайно безпощадно поведение към слабите. Тази заповед на вашата свята книга няма нищо общо с така наречените християнско състрадание и добросъщрдечност, които повтаряте толкова често. Къде е вашето милосърдие и съчувствие? Този пасаж от Светата Библия нарежда ужасно безчувствие и гнет. Т.е., вашата религия ви заповядва да вършите зверства. В контраст с това, нашата свещена книга, Корāн-и керйм, не съдържа и една единствена дума, която да насърчава към такова отношение към противника. Корāн-и керйм винаги говори за благородство, състрадание и прошка, а

забранява (сторва харām) гнета. Следвателно как християнските духовници се осмеляват да твърдят, че ислямът командва безчовечieto, а християнството е религия на състраданието? Ето един откъс от вашата свещена книга, Библията! Това означава, че противно на вашите претенции, Библията заповядва бруталността, варварството и безпощадното отношение. Как ще коментирате това?”

Свещеникът първо каза, че не е знаел за този откъс, но когато му донесохме гореспомената турска Библия и му показахме 169-а страница, той рече: “Тази извадка няма нищо общо с Йсā (*алейхисселām*). Тя е взета от Тората на Мūsā (*алейхисселām*). Въпросният пасаж е заповед, която Аллāху теāля е дал на мусевиите [хората от религията на Мūsā (*алейхисселām*)], за да могат да си отмъстят на египтяните. Тогавашните египтяни са отказали да повярват в истинската религия и се опитали да убият Мūsā (*алейхисселām*). При това Аллāху теāля е възложил на евреите да унищожат изброените народи неверници за отмъщение. Ето това е смисълът на този текст, който е включен към Светата Библия и няма нищо общо с християнството.” При този отговор ние му казахме: “Всяка религия си има свещена книга. Привържениците на съответната религия са длъжни да приемат цялото ѝ съдържание. Не може да се говори за произхода и структурата на отделните ѝ откъси. Книга, която е свещена, се приема, че е от Аллах и че писанията в нея са Негови повели. **Библията**, т.е. Тората и Евангелието, е свещената книга на християните и следователно вие сте длъжни да се съгласите, че всички текстове в Библията са заповеди на Аллах. Не може да разделяте вашата свещена книга на части и да казвате, че “тази част е стара”, “тази част е за евреите”, “това не е за Исус, а за Мойсей”. Не може да вярвате в една част и да отхвърляте друга. Длъжни сте да повярвате в цялото съдържание. Ако този пасаж от библейската книга “Второзаконие” няма нищо общо с християнството, то вашите духовни съвети са били длъжни да го изкарат от Библията или да съобщат на целия свят, че това е суеверие, което е вмъкнато на по-късен етап. Щом не е сторено това, значи приемате, че тази част е нареждане на Аллах. Следователно длъжни сте да приемете, че християнството е изключително сурова и дива религия, която не проявява съжаление към никого и иска да затрие всички останали хора.”

Духовникът беше слисан, защото той никога не беше прочитал цялата Библията и дори не беше поглеждал Стария Завет. Той видя този

откъс след като му го показахме ние и остана с отворена от изумление уста. Накрая ни каза: “Вие засрамахте не само мен, но и целия християнски свят. Аз не съм теолог и признавам, че не съм и много набожен. Мислех, че Библията съдържа само неща от рода на състрадание, милосърдие и прошка. Този пасаж, илюстриращ ужасна диващина, оказва катастрофален ефект върху мен. Аз се засрахих, защото съм духовно лице. Когато се върна у дома, аз ще предам това на теолози с обширни знания. Ще се постарая – ако е възможно – да се свържа със съответните отговорни органи, за да може да изкарат този текст от Светото писание. Без съмнение това е суеверие, защото Аллах не може да е наредил нещо толкова ужасяващо. Този пасаж би трябвало да е някаква еврейска измислица.” Ние утешихме този проповедник и му дадохме английската ни книга **“Ислямът и християнството”**. Казахме му: “Ако прочетете това произведение ще проумееете, че Библията съдържа още много други неточности. Според едно предание въпросните грешки са към 20 000.” Предишният ни раздел **“Корāн-и керйм, Теврāтът и Евангелията в наше време”** включва съпоставка между Библията и Корāн-и керйм. Прочетете го, моля!

Светата Библия, която християните вярват, че е изпратена от Аллāху теāлй, съдържа немалко откъси, заповядващи терор и свирепост. Ще цитираме една малка част от тези жестокости и изтезания, за да бъдат урок за “невинните и състрадателни” християни, които наричат мюсюлманите “варвари”, а исляма “религия на диващината”.

В 23-и стих от 23-а глава на книгата Изход в Теврāта се казва: “Защото ангелът Ми ще върви пред тебе и ще те въведе при аморейците, хетейците, ферезейците, ханаанците...и ще ги изтребя напълно.” А в 24-о знамение се казва: “А да ги събаряш съвсем, и да изпотрошиш стълбовете им.”

В началото на 31-а глава от Числа се казва: “След това Господ говори на Моисея, казвайки: “Отмъсти на мадиамците за израилтяните.” В 7-и стих и след него пък пише: “Те воюваха против Мадиама и убиха всяко мъжко. Плениха жените на мадиамците, децата им, всичкия им добитък и всичките им стада; и разграбиха всичкия им имот. А всичките им градове, в местата населени от тях, и всичките им станове изгориха с огън.”

В следващите стихове пише, че Мӯсā (*алеихисселām*) се е разгневил на военачалниците си и заповядал да бъдат изтребени всички жени и

момчета. Посочва се, че броят на неизбежните момчета е бил 32 000 [35-и стих]... вие си представете броя на всички избити!

В седма глава от Второзаконие се казва: “Когато Господ твоят бог те въведе в земята, в която отиваш да я притежаваш, и изгони много народи от пред тебе, хетейците, гергесейците, аморейците, ханаанците, ферезейците, евейците и евусейците, седем народа по-големи и по-силни от тебе, и когато Господ твоят Бог ги предаде на тебе та ги поразиш, тогава ги изтреби, като на Бога обречени; да не правиш договор с тях, нито да ги пожалиш.”

В 27-и айет от 32-а глава на Изход пише: “И рече им: Така говори Господ, Израилевият бог: Препашете всички меча на бедрото си, минете насам натам от врата на врата през стена, и убийте всеки брата си, и всеки другаря си и всеки ближния си.”

В 8-и айет от 27-а глава на Самуел I пише, че Дāvуд (*алейхисселѝм*) е нападнал гесурийците, гезерейците и амаличаните със своята армия и покосил всички до един.

В 8-а глава на Самуел II пише, че Дāvуд (*алейхисселѝм*) е убил 22 000 души от сирийците и после още 18 000 души от тях. А в края на 10-а глава пише, че са избити 700 колесници и 40 000 конници. В края на 12-а глава пише, че Дāvуд (*алейхисселѝм*) е умъртвил пленниците от превзетите градове с триони, железни дикани и брадви, и ги е накарал да работят в пещта за тухли.

Писано е в Стария Завет, че Йūшā (*алейхисселѝм*) – след Мūsā (*алейхисселѝм*) – е избил милиони хора.

В 34-и айет на 10-а глава в Евангелието на Матей пише, че Йсā (*алейхисселѝм*) е казал: “Да не мислите, че дойдох да поставя мир на земята; не дойдох да поставя мир, а нож.”

В 51-и айет на 12-а глава в Евангелието на Лука пише, че Йсā (*алейхисселѝм*) е казал: “Мислите ли, че съм дошъл да дам мир на земята? Не, казвам ви, но по-скоро раздяла.”

В 36-и айет на 22-а глава пак в Евангелието на Лука пише, че Йсā (*алейхисселѝм*) е казал: “Но сега, който има кесия, нека я вземе, тъй също и торба; а който няма, нека продаде дрехата си и да купи нож.”

Разсъдлив човек, който прочете **Библията**, ще констатира, че тя изобилства от сцени на диващина и жестокост, и че всичко това се приписва на пророците – любимите раби на Аллāху теļлѝ.

Следвайки заповедите на тази книга, която смятат за слово на Ал-лāху теāлā, християните са извършили много жестокости, както един към друг, така и към мюсюлманите и евреите, и извършили масови кланета, които са написани с кръв в историята. На 27-а страница в книгата **“Кешф-ул āсār ве фй късас-ъ енбий-и бенй Исрāйл”** – написана на английски език от Алекс Кджитин и преведена на персийски от свещеник на име Мерик – пише: “Константин Велики е наредил да се отрежат ушите на всички евреи в страната му и ги заточил на различни места.” В книгата, написана от свещеници и носеща името **“Сийер-ул-мутекадимиън”**, пише: “През 372 г. сл. Хр. римският император Грациан – след консултация със свои командири – е заповядал всички евреи да приемат християнството, а неприелите да бъдат убити.”

В една книга, подготвена от духовници и отпечатана в Бейрут през 1265 [1849] г., пише, че католиците са подложили на сеч 230 000 протестанти заради това, че не приемат папата. На 41-а и 42-а страница от една книга, преведена от английски на урду от католическия свещеник Томас и отпечатана под името **“Мир’ат-ус-съдк”** през 1267 [1851] г., пише, че протестантите са взели 645 манастира, 90 училища, 2376 църкви и 110 болници от католиците и ги продали на безценица. С разпореждане на кралица Елизабет повечето католически духовници и теолози са били качени на кораби и хвърлени в морето. Написани са томове книги за подробно илюстриране на тези жестокости и беди. Тези книги, подготвени от свещеници, доказват, че истинските диваци са християните, които обвиняват мюсюлманите в диващина.

Християнските проповедници не могат да намерят и една-единствена дума в Корāн-и керйм, която да подкрепи твърдението, че ислямът е религия на зверството. От друга страна, тази част – която предадохме преди малко – от Стария Завет не ни ли показва, че християнската религия е точно религия на насилието? С какво право духовниците определят исляма за религия на гнета, при условие, че тяхната свещена книга съдържа подобни заповеди за насилие? Нека първо да проучат своята свещена книга, да прочетат зверствата, извършени в името на християнството, и поне малко да се засрамят.

Така наречените невинни, цивилизовани и хуманни християни са организирали **кръстоносни походи**, за да спасят свещените земи на Йсā (*алейхисселām*) и Йерусалим от ръцете на мюсюлманите, които

наричали варвари. Християните в онези времена са водели полудив начин на живот, докато мюсюлманите са били достигнали до зенита на цивилизацията и предвождали света в знанието, науката, изкуството, селското стопанство и медицината. Тази напреднала цивилизация е довела до забогатяване и голямо благоденствие. Високият стандарт на живот в мюсюлманските страни е заслепил очите на полуголите и полугладни християнски народи, които започнали да таят завист към мюсюлманите и да мислят за тяхното разграбване. Не закъсняла и причината: “трябвало” е да си възвърнат свещените земи на Йсā (*алеихисселѝм*).

Алчен, кръвожаден и садистичен свещеник на име Пиер Лермит е излязъл с твърдението, че е сънувал Йсā (*алеихисселѝм*), който му се оплакал и казал: “Избави ме от ръцете на мюсюлманите”. Навсякъде е потърсил хора, които да се присъединят към спасението на Ерусалим. Провокирал ги и ги е насърчил към това дело. Разбойниците – ето сега – намерили и причината, която са чакали с нетърпение. Мислейки, че ще получат множество ценни неща в местата, на които ще отидат, те се присъединили към Първия кръстоносен поход, предизвикан от лудия свещеник Пиер Лермит, който е предвождал тези разбойници, заедно с бедният рицар Гаутиер. Кръстоносците – съставени от обикновени мародери – започнали да грабят и плячкосват още преди да са напуснали страните си. Опустошили някои градове в Германия. Когато влезли в Истанбул, те ограбили богатия византийски град, въпреки стонове на собствениците на имотите. Кръстоносците, които произволно са нападали всичко наоколо, били унищожени от селджукските турци още преди да са достигнали до Йерусалим. След тях обаче заприиждали други кръстоносци. Тези войни се превърнали във въпрос на чест и прочути крале се присъединили към походите, с което се оформили огромни армии. Според едно предание войска от един милион души [или най-малко 600 000] се е подготвила да нападне Изтока. Кръстоносните походи са продължили 174 години от 489 [1096] до 669 [1270] г. на осем вълни. По-късно са били предприети кръстоносни походи и срещу турците. Османските турци са водили свещени войни срещу тях край Никопол и Варна и ги разгромили напълно. Някои фанатизирани християни включват Балканската война от 1330 [1912/13] г. към тези походи и смятат, че войната, която са водили срещу турците, е кръстоносен поход.

Германският император Фридрих Барбароса, Фридрих II, Конрад III, Хайнрих VII, британският крал Ричард Лъвското сърце (Couer de Lion), френските крале Филип Огюст и Сейнт Луис, унгарският крал Андреас II са били сред многото царе и принцове, които се присъединили към кръстоносните походи. Извършвайки всевъзможни диваците по пътя – както вече беше посочено – те унищожили и ограбили дори Истанбул, който тогава е принадлежал на хора от тяхната вяра – византийците, и достигнали до Йерусалим. Следният откъс е от пет томната книга на християнина Мичауд за кръстоносните походи:

“През 492 [1099] г. кръстоносците са успели да нахлуят в Йерусалим. Когато влезли в града, те заклали 70 000 мюсюлмани и юдеи. Избили без капка милост жените и децата, които се скрили в джамиите. По улиците е потекла кръв като река. Пътищата – заради многобройните трупове – станали непроходими. Кръстоносците се проявили като варвари, избивайки 10 000 евреи, които са срещнали край бреговете на река Рейн в Германия.” Турците мюсюлмани обаче не са убили нито една жена или дете край Виена. Литографията на върха е изцяло плод на човешко въображение. Зверствата на кръстоносците в Йерусалим, които са предадени от един християнски историк – за съжаление, – са самата истина.

Ахмед Джевдет паша (*рахиме-хуллāху теāлā*) в своята книга “**Кисас-и Енбийā**” казва:

“Кръстоносната армия е нахлула в Йерусалим през 492 [1099] г. и изколила цялото население. Избила е 70 000 мюсюлмани, които се били подслонили в Месджид-и аксā. Сред тези мюсюлмани е имало много имāми, учени, зāхиди [хора, които са откъснати от земното] и твърде стари хора, за да могат да си служат с оръжие. Християните варвари са ограбили безброй златни и сребърни свещници и безценни вещи с историческа стойност от хазната в близост до известния и ценен камък **Сахратуллах**. Повечето сирийски градове са били превзети от кръстоносците и така се родило **кралство Йерусалим**. В продължение на много години са били водени стотици битки между това царство и мюсюлманите. Най-накрая Селяхуддйн Еййуби^{1σ} (*рахиме-хуллāху теāлā*) е спечелил победата Хаттин след различни сражения и е влязъл в Ерусалим, в петък, 20 реджеб 583 [1186] г. В рамките на една година той е прочистил от кръстоносците много градове и

16 Селяхуддйн Еййуби е починал през 589 [1193] г.

спасил от плен стотици хиляди мюсюлмани. Патриархът на Ерусалим, епископите и свещениците са облекли траурни дрехи и обиколили Европа, правейки пропаганда за отмъщение. Папата – след като е научил новината за поражението – умрял от мъка. Из цяла Европа е била оформена нова кръстоносна войска. Германският император Фридрих, кралят на Франция Филип и царят на Англия Ричард облекли доспехи с кръстове на гърдите и застанали начело на големи армии, но не успели да си възвърнат Ерусалим. През 690 [1290] г. египетският султан Мелик Ешреф (*рахиме-хуллāху теāлā*) е завладял Ака, центъра на кръстоносците, както и още други градове, като с това е сложил край на кръстоносните походи.”

Оставайки под властта на християните 88 години, от 1099 г. до 1187 г., Ерусалим – в крайна сметка – е бил спасен от Селāхуддйн Еййуби през 1187 г. Той е пленил Ричард Лъвското сърце, който се е изправил срещу него. Отнесъл се е с него не като с пленник, а като с крал – с благоприличие и състрадание. Това е най-големият пример за разкриване на разликата между “дивия ислям” и “състрадателното християнство”!

Вярно е, че мюсюлманите са превърнали някои църкви в джамии, но те не са разрушили нито една от тях, а напротив, ремонтирали са ги. Когато султан Фāтих Мухаммед хан (*рахиме-хуллāху теāлā*) е завладял Истанбул, той е преправил църквата Света София в джамия. Това е било едно от условията, предвидени в мирните преговори. Това не е само религиозно събитие, а е и паметник, символизиращ най-голямата победа на турците. Нашият Пророк (*саллаллāху теāлā алейхи ве саллем*) е съобщил, че Истанбул ще бъде завладян и казал **“Какво щастие е за тях”** за командира-завоевател и неговата армия. Фāтих султан Мухаммед хан – поставил начало на нова ера, превземайки Истанбул – е трябвало да обяви това събитие пред света, превръщайки Света София, християнския символ, в джамия, символа на исляма. Той не е разрушил Света София, а е ремонтирал самата сграда. Корāн-и керйм не съдържа заповеди за събаряне на църкви. Както ще видите и по-нататък, мюсюлманските правителства винаги са защитавали църквите и останалите храмове от посегателства.

Сега ще ви разкажем за превръщането на една джамия в църква, което е било осъществено от християните, смятащи себе си за любящи, невинни и състрадателни. Представеният фрагмент е взет от кни-

гата “**Spaneien - Испания**”, която е била подготвена в сътрудничество с Принц Салватор, проф. Граус, теолог Кирчбергер, барон фон Бибра и г-жа Телфол, и публикувана в град Вюрцбург, Германия през 1312 [1894] г. Преводът на откъса е както следва:

“Кордоба (Куртуба в арабската литература) е един от най-важните градове на Испания, който е бил столица на арабската държава Андалусия. Когато мюсюлманите – под командата на Тāрик бин Зияд (*рахиме-хуллāху теāля*) – стъпили на испанска земя през 95 [711] г., те превърнали това селище в своя столица. Арабите донесли цивилизация в града и го превърнали от град, населяван от полудиваци, в град на висока цивилизация. Построили голям дворец [Ел-каср], болници и медресета. До тях издигнали и един голям университет, който е бил първият в Европа. До този момент европейците са били твърде изостанали в знанието, науката, медицината, селското стопанство и цивилизацията. Мюсюлманите им донесли знание, наука и прогрес, и се превърнали в техни учители.

Абдурахмāн бин Муāвийе бин Хишām бин Абдулмелик I (*рахиме-хумуллāху теāля*) – основателят на ислямската държави Андалусия – е пожелал да построи огромна джамия в Кордоба. Искал тя да бъде по-голяма, по-красива и по-величествена от джамиите в Багдат, и за целта е намерил най-подходящия парцел в града. Земята е принадлежала на един християнин, който е поискал много пари за нея. Като изключително справедлив владетел, Абдурахмāн I не е прибегнал до принудително присвояване на имота, нещо, за което е имал сила, а е платил на собственика толкова, колкото е пожелал той. Християните пък, от своя страна, са изградили с тези средства три малки църкви. Мюсюлманите са започнали строежа на джамията през 169 [785] г. По време на строителството Абдурахмāн всеки ден – за няколко часа – е работел редом с другите работници. Материалите за строителството са били докарани от различните краища на Ориента. Необходимата дървесина е била транспортирана от Ливан, известен със своите ценни дървета. Буци от цветен мрамор са били докарани от различните части на Изтока, както и скъпоценни камъни, перли, изумруд и слонова кост от Ирак и Сирия. Всички тези материали били струпани на големи купчини върху избраното място. Всичко е било изключително красиво и изобилно. Постепенно джамията е започнала да се издига като величествена сграда. Животът на Абдурахмāн I

обаче не е стигнал, за да може да види завършването на джамията, защото е починал през 172 [788] г. Неговият син Хишām, следващият владетел, и внук Хакем (*рахиме-хумалләху теālя*) са положили усилия за довършването на постройката. Джамията е била изградена за 10 години. Въпреки това с направените ежегодни добавки джамията е придобила крайния си облик през 380 [990] г., т.е. след 250 години. През 366 [976] г. Хакем II е построил златен минбер в нея и с това постройката се е превърнала в необичайно смайващ, величествен и удивителен шедьовър. Джамията е имала правоъгълна форма с размери 120x135 метра. Двете дълги паралелни стени са продължавали още по-напред, като дължината им е достигала 135 метра. Продълженията на основната част са оформяли открит двор. В сданието е имало 1419 колони с височина от 10 метра, издялани от най-качествените мрамори на света. Арките на стълбовете са били изработени от различни парчета мрамор. Очите на хората се губели в тази гора от колони.

Онези, които са насочвали поглед към мраморните надписи върху стълбовете, са оставали заплени от тяхното очарование. Хората, които стъпвали в джамията, буквално се омагьосвали от гледката, защото никой на света преди не е виждал такава прелест.

Джамията е разполагала с 20 врати. Пред всеки вход се намирили специални портокалови градини. Постройката е била обгърната от зеленина. Около джамията е имало още други видове градини, езера, басейни, фонтани и чешми. Били са подготвени и многобройни места за вземане на абдест. Подът на джамията е бил постлан с най-неоценнимите мрамори и орнаментирани дъски. Омайният ливански дървен материал, използван за оформянето на тавана, е придавал на джамията особена красота и великолепие. По стените и тавана е имало гравюри, релефи и разкошни надписи. Когато човек е влизал в джамията и поглеждал наоколо, той се е чувствал, като че ли изумителната гора от колони няма край. През нощта джамията е била озарявана от разноцветни светлини, които бликали от хилядите сребърни свещници.

Написано е в една книга, озаглавена **“Нехй-ут-гъб мин-гасни Ендулус-ир-ратйб”** и подготвена от известния историк Ахмед Ел-Маккарй, който е починал през 1041 [1632] г. в Египет, че броят на лампите и свещниците в джамията е бил 7425; че половината от тях са били използвани за осветление в нормалните нощи на годината; че в нощите на рамазāна, байрамите и другите свещени нощи са били

използвали всички налични; че 24 000 окки маслиново масло са били използвани за палене на лампите и свещите; и че 120 окки амбра и уд са били изгаряни, за да ухае джамията добре.

На върховете на минаретата са били окачени предмети, наподобяващи нарове и украсени със скъпоценни бижута, перли и изумруди, а пространствата измежду камъните са били покрити с парчета злато. Речникът “Мунджид”, който е бил написан от християнските свещеници, съдържа две изящни рисунки на джамията в Куртуба.

Когато християните са унищожили държавата Андалусия и влезли в Куртуба през 897 [1492] г., те първо са нападнали джамията и нахлули с конете си в тази изключително красива и величествена сграда. Изколили всички мюсюлмани, приютили се в нея, без капка милост. Кръвта е потекла през вратите. После изпочупили златния минбер и си поделили отделните му части. Разпределили си и рахлетата (ниските маси, използвани за четене) от слонова кост. Имало е един прекрасен екземпляр на Корън-и керйм, съхраняван в минбера. Тази книга е била украсена с перли и изумруди и е било точното копие на благословения мусхаф, написан саморъчно от Осман (*радияллăху анх*). Те са го хвърлили под краката си и го тъпкали. С това си поведение те заличили два несравними и изящни шедьовъра – минбера и копието на Корън-и керйм. Дивите испанци са християнизирани всички мюсюлмани и евреи, заплашвайки ги със смърт. Евреите, които са успели да избягат, потърсили убежище в Османската империя. Юдеите, които живеят в днешна Турция, са техни потомци. От друга страна обаче мюсюлманите, когато за първи път са превзели тази страна, изобщо не са докоснали тамошните християни и евреи, и никога не им попречели в практикуването на религиозните поклонения.

След като са унищожили мюсюлманите и евреите с безпрецедентна жестокост, испанците християни са започнали да рушат джамията шедьовър. Първо са смъкнали нароподобните и изработени от злато и изумруди предмети от върховете на минаретата, и ги плякосали. На техни места са поставили грозни предмети от обикновен камък, които ужким изобразявали ангели. Откъртили са величествените и красиви дървени украси от таваните и изпочупили мраморните плочи на пода. На техни места са наредили най-обикновени камъни. Унищожили са всички украшения по стените. Опитали се да унищожат колоните, но успели да съборят само част от тях. Останалите са ги

измазали с обикновена вар. Съборените колони са били стотици на брой и оформили огромни купчини върху земята. Повечето от 20-те врати са били зазидани с камъни. Като последно деяние на варварство, те – през 929 [1523] г. – решили да издигнат църква вътре в самата джамия и поискали разрешение от тогавашния император на Испания и Германия Карлос V [т.е. Чарлс Куинт (906-966 [1500-1558])г.]. Чарлс Куинт отначало е отказал да позволи това, но фанатичните кардинали са оказвали упорит натиск върху него, защитавайки идеята, че това религиозно дело трябва задължително да бъде извършено. Те били предвождани от влиятелния кардинал Алонсо Маурик, който е успял да подведе дори и папата. Виждайки, че папата също намира за превръщане на джамията в църква, Чарлз Куинт е останал принуден да приеме. За построяването на църквата се е наложило да разрушат още много други колони, чийто брой е намалял на 812, което означава, че най-малко 600 ценни мраморни колони са били съборени. Построената църква, от своя страна, е представлявала една грозна сграда с форма на кръст и размери 52x12 в центъра на джамията. Когато Чарлз Куинт е дошъл в Кордова да види църквата, той се е почувствал много зле и рекъл: “Когато видях стореното от вас варварство, аз съжалих премного, задето ви разреших. Ако знаех, че по такъв начин ще заличите това прекрасно произведение, което няма подобно на себе си в света, нямаше да ви позволя и сяка да накажа всеки един от вас. Тази грозна църква, която е изградена тук, не е нищо повече от обикновена сграда, чиито подобни се намират навсякъде. Но изграждането на друга толкова великолепа джамия е невъзможно.” Днешните посетители на изящната сграда чувстват дълбоко възхищение пред красотата и величието на този голям труд на ислямската архитектура, въпреки че е полуразрушена; съжालяват църквата, която е като джудже в центъра; и чувстват тъга за сегашното състояние на този грандиозен шедьовър.” Преводът от книгата “Испания” свършва тук.

Писанията, които прочетохте по-горе, са били подготвени от група християни, сред които е имало и духовници. Изложената информация е самата истина. Вижте кой е принуждавал другите да сменят религията си; кой е изгарял и разрушавал местата за поклонение; и кой е извършвал жестокости. Нека научете и Вие! Днес името на джамията в Кордоба е “Ля Мезкуита”. Името произлиза от думата “месджид”. Т.е., сградата все още носи името месджид и посетителите не я при-

емат за църква, а за голям и величествен шедьовър на ислямската цивилизация.

Абдуррешид Ибра̄хїм ефенди¹⁷ в частта “Ислямската вражда на англичаните” във втория том на книгата “**Алем-и ислям**”, отпечатана в Истанбул през 1328 [1910] г., казва: “Главната цел на англичаните е ликвидирането на ислямския халифат. Кримската война, която разпалили и по време на която са помогнали (привидно) на турците, е била измама за унищожаване на халифата. Парижкият договор разкрива това. [Техните предложения по време на мирните преговори в Лозана също ясно разкриват тази вражда.] Всички беди, които са сполетели турците в цялата история, под каквато и маска да са извършени, винаги са причинени от англичаните. Британската политика се основава на унищожаването на исляма. Тази политика е следствие от техния страх от исляма. За да заблудят мюсюлманите, те са използвали нечестивците, които ги представяли пред общността за ислямски учени и герои. Ако трябва да кажем с две думи: най-големият враг на исляма са англичаните.” Браян Уилям Дженингс е американски юрист и политик, известен със своите книги, конференции и членство в Камарата на Представителите в американския конгрес от 1891 до 1895 г. В периода 1913 – 1915 г. той е бил министърът на външните работи в САЩ. Починал е през 1925 г. Той – в своята книга “**Английското господство над Индия**” – описва в подробности ислямската вражда на англичаните, техните зверства и жестокости.

Най-потресаващите и чудовищни зверства, които християните са извършили спрямо мюсюлманите, са тези на англичаните в Индия. В книгата “**Ес-севрет-ул-Хиндиййе**” (Индийската революция), която е била написана от алляме Фадл-и Хак Хайр-аб̄адї, един от великите учени в Индия, и в неговото разяснение “Ел-йев̄акїт-ул-михриййе”, което е било подготвено от Мевлян̄а гулям Михр Али и отпечатано в Индия през 1384 [1964] г., се казва: “Британците са получили първото одобрение за основаване на търговски центрове в град Калкута, Индия, през 1008 [1600] г. от Екбер ш̄ах. По време на царуването на Ш̄ах-и Алем те закупили земи в областта Калкута и донесли войски за тяхната охрана. По-късно – след като са излекували султан Феррух Сър ш̄ах – те получили това право за цяла Индия. Влизайки в Делхи във времето на Ш̄ах-и Алем II, те поели властта в свои ръце и започ-

17 Абдуррешид ефенди е починал през 1944 г. в Япония.

нали да вършат жестокости. В същото време, през 1274 [1858] г., вахабитите в Индия са казали, че Бахадър Шāх II – който е бил сунит от ханефитския мезхеб и суфия същевременно – е еретик и неверник. С поткрепата на вахабитите, неверниците индуси и коварния везир Ахсенуллах хан, британските войски са влезли в Делхи. Нападнали къщите и магазините и ограбили стоките и парите на хората. Избили са и жените и децата. Състоянието е било толкова зле, че не е останало дори питейна вода.

[**ДОПЪЛНЕНИЕ:** От *Āдем (алеихисселām)* досега винаги и навсякъде лошите хора са нападали добрите. Аллāху теāля създава всичко с причини. Той наказва лошите хора с други лоши такива. Той наказва угнетителите и в земния живот (наред с отвъдния). Добрите хора, редом с лошите, също изтърпяват страдания. Всички те, както и умрелите във войни и катастрофи, стават шехйди. На добрите и невинни мюсюлмани, които изтърпяват трудности на този свят, ще бъдат дадени множество благословии в отвъдното. Човек, за да може да се сдобие с блага в отвъдното, трябва да е мюсюлманин. Това е написано в книгите по религия. Тези книги се намират в изобилие във всички части на света. Човек, който след като е прочел тези книги, не повярва в тях, се нарича неверник. Човек, който не е чувал за исляма, не става неверник. Ако каже “**Ля иляхе илляллях, Мухаммедун расулюллах**”, когато чуе за него, и повярва в неговия смисъл, той ще стане мюсюлманин. Тези слова носят следния смисъл: “**Съществува един Аллах, Който е сътворил всичко. Мухаммед (алеихисселām) е Негов Пророк.**” Човек, когато стане мюсюлманин, започва да следва Неговия последен Пророк. На много места неверниците и угнетителите са избивали невинни мюсюлмани, жени и деца. Убитите мюсюлмани стават шехйди и умирайки не усещат болка от причинените им страдания, а се радват много, виждайки дженнетските благословии, които ще им бъдат дадени в гроба. Шехйдите не усещат никаква болка от смъртта. Радват се изключително много и се сдобиват с дженнетски блага. В хадйс-и шерйф се казва: “**Гробът на мюсюлманите е от дженнетските градини.**”]

Арестували твърде стария шах и семейството му и с вързани ръце ги завели в крепостта. По пътя свещеникът Хъдсън е наредил да съблекат дрехите на тримата синове на шаха, оставил ги само по бельо и ги сторил шехйди, като ги застрелял по гърдите и после изпил от

тяхната кръв. След това накарал да окачат техните тела на вратата на крепостта, а на следващия ден е занесъл главите им на британския командир Хенри Бърнард. Той е изварил във вода техните глави и занесъл течността като супа на шаха и жена му. Гладната двойка е започнала незабавно да яде, но не успели да сдъвчат месото и въпреки че не знаели от какво е, те го изкарвали от устите си и оставили на земята. Подлият свещеник Хъдсън е рекъл: “Защо не ядохте? Това е много хубава супа; сготвена е от плътта на вашите деца.” После заточили султана, жена му и други близки нему в град Рангон. Султанът е починал в тъмница през 1279 г. В Делхи те избили мъченически тридесет хиляди мюсюлмани, като три хиляди от тях са били застреляни, а останалите изколени. Оцелели само онези, които са успели да избягат под прикритието на нощта. В другите градове и села християните са избили безчет мюсюлмани и изгорили произведенията на изкуството. Натоварили на кораби уникални и безценни бижута и ги занесли в Лондон. Алляме Фадл-ъ Хак е бил убит мъченически (сторен шехйд) в тъмница на остров Андаман през 1278 [1861] г.

В такъвма (мюсюлманския календар) на вестник “Türkiye” – на страницата с дата 28.12.1994 г. – пише: “Във време, когато Идния е била английска колония, седемдесет мюсюлмани са били застреляни в град Армитсар под претекст, че се подиграли с едно английско момиче, което е карало колело. Когато британският управител е бил попитан за причината, той отговорил така: “Едно английско момиче е по-ценно от техните богове.” На снимка, която беше публикувана във вестник “Türkiye” на 31.12.1994 г., се вижда как едно босненско момиче лежи в кръв на улицата и един сръбски войник стои до нея и се смее на глас. Под снимката пише: “Седем годишната Нермин, убита от християните зверове в Сараево през ноември 1994 г.”

Когато руснаците са нахлули в Афганистан през 1400 [1979] г. и започнали да рушат произведенията на ислямското изкуство и да сторват мюсюлманите шехйди, те първо са застреляли големия ислямски учен и евлия Ибрāхѝм мюджеддидѝ, неговата жена, дъщерите му и сто двадесет и един от неговите ученици. Пак англичаните са били причина за това зверство и нападение, защото, когато Хитлер (лидерът на Германия, който е разгромил руските армии и е бил на път да влезе в Москва) през 1945 г. е казал – в обръщение към англичаните и американците – по радиото: “Признавам поражението! Ще ви се пре-

дам! Дайте ми позволение да продължа войната с Русия, да унищожа техните армии и да спася света от бедата, наречена комунизъм” Чърчил, британският премиер, е отказал молбата му. Американците и англичаните са продължили да помагат на руснаците и не нахлули в Берлин преди тях. С това си действие те превърнали руснаците в напаст за света.

Ние не искаме да съставим списък с различните християнски зверства и да ги описваме в подробности. Историята изобилства с техни безброй прояви на жестокост. Дивацините в инквизиционните съдилища, които били извършени в името на религията; трагедията, наречена “Вартоломеева нощ” и още много други масови кланета, разкриват едно по едно невъобразимите бруталности, които християните са проявявали към християни от други секти и хора от други религии. Нито един от мюсюлманските владетели, командири или държавници не е извършил жестокости като християнските и не е проявявал арогантността да каже, че тези неща ги върши в името на религията, и не е провокирал мюсюлманския свят срещу християнския. В исляма никак не е позволено да се оказва жестоко отношение към което и да е създание. Всички ислямски учени възпирали вършенето на несправедливости. Ето ви един малък пример за това:

“В осмото издание на **“Фезлеке-и тārīх-и Осмānī”** и в третото издание от 1325 [1907] г. на **“Тārīх-и девлет-и Осмāниййе”** от Абдуррахмāн Шереф (*рахиме-хуллāху теāлā*), директора на Султанското училище, пише: “Сюмбюл ага е бил пенсиониран след служба като управител на “Дār-ус-се’āде”. Неговият кораб, плавайки за Египет, е бил нападнат от малтийски пирати в близост до остров Родос, които го сторили шехїд. Когато венецианците са дебаркирали в Мория (Пелопонес), те избили хиляди мюсюлмани, жени и деца. Осемнадесетият османски владетел султан Ибрāхїм е бил изключително милостив човек и изпитал огромна тъга заради това клане, извършено от християни. През 1056 [1646] г. е издал фермāн, с който е заповядал да бъдат убити всички християни, живеещи като гости под османска власт. Ебус-Са’їд ефенди (*рахиме-хуллāху теāлā*), шейх-ул-ислямът на времето, придружен от бостанджибашията [човека, отговарящ за сигурността на двореца и града] е отишъл при султана и му казал, че този избор и убиването на невинни хора не са от исляма. Като силно привързан към ислямската религия и Книгата на Аллāху теāлā, което е било общото

качество на всички османски владетели, султан Ибрāхїм (*рахиме-хул-лāху теāлā*) приел неговия съвет и се е отказал от това решение.”

Шемсуддйн Сāмї бей¹⁸ в “**Кāмўс-ул а’лāм**” казва: “Султан Ибрāхїм е имал добро сложено тяло, красиво лице и очи е и бил известен със своите красив нрав и щедрост.” Ето това е ислямската религия. Докато ислямските учени са спасявали християните от смърт, християнските папи, патриарси и свещеници са призовавали хората по света да убиват мюсюлмани. Въпреки това те безсрамно застават пред нас и твърдят, че ислямът е религия на насилието, като допълват следните думи на Йсā (*алейхисселāм*): “Ако някой ви удари по дясната буза, вие му обърнете и лявата.”

[Подмамвайки мюсюлманските деца с лъжи, клевети и пари, англичаните и юдеите са унищожили Османската империя. Те вкарали сред младежите модата “неверие”. Нарекли “съвременност” голотията, прелюбодеянието, алкохола, безнравие и неверието. Унищожили ислямските учени и знания. Английските шпиони и масони се представили за ислямски учени и изопачили красивия нрав и поклоненията на мюсюлманите. Ислямът е изчезнал и е останало само името му. По време на управлението на Комитета за единство и прогрес (“Иттихад ве теракки”) дори законодателите, бейовете и пашите се превърнали в ислямски врагове. Наложили закони, гибелни за исляма. Привързаността към религията и вярата са започнали да се приемат за престъпления. Обесили и изколили множество мюсюлмани. Разпространяването на повелите на религията и отбягването на харāмите са били назовани с името сепаратизъм, а онези, които са повелявали вършенето на заповедите на исляма, т.е. разпространяващите истинския ислям, са били наречени “врагове на режима”. Елхамдулиллях [хвала на Аллах]! Подобни християнски нападения вече няма и ислямското слънце започна отново да грее над благословената ни страна [Турция]. Лъжите и предателствата на враговете излязоха наяве и сега истинските ислямски знания могат да се разпространят свободно. Днес всеки мюсюлманин трябва да е благодарен за тази свобода и да прави всичко възможно, за да научи правилно свещената ни религия, заради която нашите предци са жертвали своя живот. Ако ние не научим децата си на исляма и не ги накараме да свикнат да я следват, враговете в засада и идиотите, продали се на тях, ще възобновят своите агресии и ще

18 Шемсуддйн Сāмї бей е починал през 1322 [1904] г. в Истанбул.

подмамат нашите деца. Всички народи в Европа и Америка вярват в съживяването след смъртта и в съществуването на Рая и Ада. Всяка седмица пълнят своите църкви и синагози. Учебните им програми включват задължителни уроци по религия. Няма ли да е лъжец онзи човек, който от една страна казва, че европейците и американците са разумни, и се хвали, че имитира тях – като лъже, пие алкохол, играе хазарт и прелюбодейства, – но от друга страна не вярва в онова, което те вярват? Ние мюсюлманите казваме, че християните са невежи, глупави и изостанали, защото те обожествяват Йисъ (*алеихисселъм*) и майка му, и вярват, че те притежават божествени качества, и са ги превърнали в идоли. Покланят се на тях и с това се превръщат в езичници. Сред тях има хора, които в земните дела работят както повелява религията на Мухаммед (*алеихисселъм*) и постигат земните блага на Аллăху теълъ и живеят в спокойствие. Въпреки това – тъй като не вярват в този велик Пророк и исляма – те ще горят вечно в Ада.]

Сега, за да покажем как трябва да се държи един истински мюсюлманин, ще предадем едно писмо на Пророка ни (*салляллăху алейхи ве селлем*):

“В своето писмо, адресирано до всички мюсюлмани, Пророкът ни (*салляллăху алейхи ве селлем*) казва: [Оригиналът на това писмо е на тридесет и шеста страница от първия том на книгата “**Меджмӯ’а-и Муншейт-ус-селътин**” на Феридун бей.]”

“Това писмо е написано с цел да съобщи думата (обещанието), която Мухаммед (*салляллăху теълъ алейхи ве селлем*), синът на Абдуллах, дава на всички християни. Аллăху теълъ го е благовестил с милост и го е сторил пазител на повереното на хората. Ето този Мухаммед (*салляллăху теълъ алейхи ве селлем*) стори да напишат това писмо с цел да документира своето обещание към всички немюсюлмани.

Всеки, който действа противно на това обещание, независимо дали е султанин или някой друг, ще е въстанал срещу Аллăху теълъ и подиграл се с ислямската религия, и затова ще е заслужил проклятието на Аллăху теълъ. Ако един християнин свещеник или турист говее с цел поклонение в планина, в долина или пустинно място, или зеленина, или ниски места, или в пясък, аз – заедно с приятелите, другарите и целия ми народ – отмених всички видове задължения от тях. Те са под моя закрила. Аз им опростих всички видове данъци, които те трябваше да ни платят като изискване на споразуменията, които направихме

с другите християни. Да не дават харадж или да дават, колкото пожелаят. Не ги насилвайте. Не сваляйте техните религиозни лидери от позициите им. Не ги изкарвайте от местата, в които правят ибāдет. Не пречете на онези, които пътуват. Не рушете никоя част на техните манастири или църкви. Да не се взема нищо от техните църкви и да не се използва за мюсюлмански месджиди. Който не се подчини на това, той няма да е послушал словото на Аллāху теāля и Неговия Пророк, и ще е извършил грях. Не вземайте данъци като **джизя** или **гарамет** от хора, които не търгуват и се занимават само с поклонение, без значение къде са те. Аз ще платя техните задължения по море и суша, на Изток и Запад. Те са под моя закрила. Аз им дадох позволение и могат да действат както си искат. Не вземайте данъци от посевите на онези, които живеят в планините и са заети с поклонения. Не отделяйте дял от техните посеви за Бейт-ул-мāл [Държавната хазна], защото тяхното земеделие е предназначено само за собствена издръжка, а не за извличане на печалба. Ако имате нужда от мъже за джихād, не отивайте при тях. Ако е нужно да вземете джизя [данък върху благосъстоянието], не вземайте повече от дванадесет динара годишно, независимо колко са богати и колко стоки и имущество притежават. На тях не бива да им се предлага да вършат трудни неща. Ако се наложи да се консултира с тях, те трябва да бъдат третирани само с милосърдие, доброта и състрадание. Винаги ги защитавайте под вашите крила на милост и състрадание! Където и да са, не се отнасяйте лошо към християнките, омъжени за мъже мюсюлмани. Не им пречете да ходят на църква и да вършат поклонения съгласно техните религии. Който не се подчини или действа против тази повеля на Аллāху теāля, той ще е въстанал срещу заповедите на Аллāху теāля и Неговия Пророк (*алеихиссалātu vessелāм*). Те трябва да бъдат подпомогнати в ремонта на църквите. Това споразумение ще бъде валидно до Съдния ден и ще остане без да бъде променяно до края на света, и никой няма да може да действа против това.)”

Това споразумение е било написано от Али бин Ебӯ Тāлиб (*радияллāху теāля анх*) в Месджид-и се’āдет, в Медйна, на третия ден от месец мухаррем през десетата година по Хиджра. Подписите към него са от:

Мухаммед бин Абдуллах Расӯлюллах (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*).

Ебу Бекр бин Ебї Кухāфе, Омер бин Хаттāб, Осмāн бин Аффāн, Али бин Ебу Тāлиб, Абдуллах бин Мес’уд, Фадл бин Аббās, Зубейр бин Аввām, Талха бин Убейдуллах, Сад бин Му’āз, Сад бин Убāде, Сāбит бин Кайс, Зейд бин Сāбит, Хāрис бин Сāбит, Абдуллах бин Омер и Аммāр бин Йāсир (*радияллāху теāлā анхум еджма’йн*).

Както се вижда, възлюбеният ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) е повелил да се оказва изключителна милост и състрадание към хората от други религии.

Сега нека да прочетем превода на **имунитета**, който Омер (*радияллāху анх*) е дал на населението на Илия, и за когото се твърди, че е унищожил 4000 църкви по време на своето управление. Името на Илияс (*алеїхисселām*) е известно като Илия сред християните. Те назовават с това име и град Ерусалим.

“Това е гаранционно писмо до жителите на Илия, както и до всички народи по света, което е дадено от Омер-ул-Фārūk (*радияллāху теāлā анх*), халїфа на мюсюлманите, и разглеждащо въпроси, отнасящи се до техните имуществва, живот, църкви, деца, болни и здрави членове на обществото. В писмото се казва:

“Мюсюлманите няма да влизат в техните църкви; няма да ги изгарят и събарят; няма да рушат нито една част от техните църкви; от имуществата им няма да вземат колкото и едно зрънце; няма да бъде използвана никаква сила, за да бъдат заставени да променят своите религии и начини на поклонение, и да приемат ислямската религия. Те няма да видят и най-малка вреда от никой мюсюлманин. Ако по собствено желание поискат да напуснат родината си, техните имот, живот и чест ще бъдат под защита, докато достигнат до желаните места. Ако искат да останат тук, те ще бъдат в пълна сигурност. Те ще плащат джизя [данък върху доходите], колкото жителите на Илия. Ако някои от жителите на града и ромеите пожелаят да напуснат тези земи, заедно с техните семейства и преносима собственост, и оставят своите църкви и места за поклонение, техният живот, църкви, пътни разходи и вещи ще бъдат под защита, докато достигнат до желаната точка. От чужденците няма да бъде вземан никакъв данък до прибиране на реколтата, независимо дали ще останат тук или не.

Заповедите на Аллāху азїймушшāн и Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*), както и думите, дадени от всички ислямски халїфи и мюсюлмани, са такива, каквито е писано в това писмо.”

Подпис:

Омер-ул-Фārūk

Свидетели:

Хāлид бин Велйд

Амр Ибнил'ās

Абдуррахмāн бин Ауф

Муāвийе бин Ебй Суфян

Омер (*радияллāху анх*) е дошъл в Ерусалим. Християните са приели да плащат джизя и предали ключовете на града в негови ръце. Така те се спасили от тежките данъци, жестокостите и мъченията на тяхната собствена държава, Византия. За кратко време са станали свидетели на справедливостта и милосърдието на мюсюлманите, които смятали за свои врагове. Разбрали, че ислямът е религия, която по-велява доброта и милост, и довежда хората до щастие в земния и отвъдния живот. Те – без дори и най-малка принуда – са приели исляма група по група, улица по улица.

Внимателният анализ на двата документа, които са изложени по-горе, ще ви покаже, че истинските мюсюлмани и религиозни водачи са проявявали голяма толерантност към всички други религии, и помагали на християните и юдеите, и ремонтирали църквите, а не ги принуждавали да стават мюсюлмани и не събаряли техните храмове. Но дали не е имало мюсюлмани, които се държали зле с християните? Може би е имало, но това са били малко на брой невежи хора, които не познавали заповедите на нашата религия. Тези хора са действали с подбудите на нефса и били наказвани – в крайна сметка – лично от останалите мюсюлмани. Никой здравомислещ и познаващ религията си мюсюлманин не ги е последвал. Тези хора, които били мюсюлмани само по име, вършели жестокости не само спрямо християните, а и към мюсюлманите. Техните дела нямат нищо общо с исляма. Аллāху теāля в 168-о знамение на сūra Нисā от Корāн-и керйм по смисъл казва: **“Никога няма да простя на отричащите Аллāху теāля и угнетителите.”**

Ако бъдат разгледани тefсйрите на Корāн-и керйм, ще се види, че Аллāху теāля по-велява на мюсюлманите винаги да се отнасят към другите хора с милост, състрадание и прошка; да прощават на тези, които им вредят; да проявяват усмихнато лице и да говорят благи слова; да бъдат търпеливи и да уреждат взаимоотношенията си приятел-

ски. Написано е във всички книги по история из света, че Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) винаги е препоръчвал мир и протягал ръката на милост към своите опоненти.

Тъй като християнските свещеници си затварят очите за истината и представят ислямската религията като религия на насилието, и възпитават младите християни в тази заблуда, бедните християни, които за пръв път идват в мюсюлманските страни, изпитват голям страх и после, когато научат истината, се изумяват. Сега ще приведем няколко примера, за да Ви покажем това. Писанията, които са изложени по-долу, са взети от християнските книги, подготвени на тази тематика. В една книга на име “Letters from Constantinople = Писма от Канстантинопол (Истанбул)”, написана от г-жа Джорджина Макс Мюлер, се казва:

“В училище ни учеха, че мюсюлманите са диваци и че особено турците са наистина жестоки хора. Ето защо аз не мога да опиша ужаса и тъгата, които изпитах, научавайки, че моят син, който беше служител в Министерството на външните работи, е назначен на служба в Истанбул. В крайна сметка обаче дните, прекарани в Истанбул, се оказаха най-щастливите в моя живот. След като синът ми отиде там, съпругът ми проф. Мюлер и аз решихме да го посетим. Моят съпруг беше всеобщо известен човек, който правеше изследвания върху исторически събития. Той не се страхуваше от турците, колкото мен и искаше да направи проучвания в тези исторически места. Аз се подготвих за пътуването притеснена. Как ли щяха да се отнесат с нас тези “диви” мюсюлмани? Най-накрая пристигнахме в Истанбул. Красивият изглед от Истанбул направи добро впечатление върху нас. Истинската изненада обаче дойде с мюсюлманите, с които се запознахме. Те бяха изключително мили, учтиви и цивилизовани хора. Когато минавахме през претъпканите улици на Истанбул, посещавахме джамии или разглеждахме византийските произведения на изкуството, ние дори не се сещахме за страх или опасност. Всички хора, които случайно срещяхме, бяха много учтиви към нас и винаги ни показваха леснина. Това, че бяхме от друга религия, не превеше никакво негативно влияние върху тях. Те оказваха към другите религии същото уважение, каквото оказваха и към своята. Виждайки това аз чувствах силно възмущение към онези, които са ни дали тази грешна информация и възпитание. За разлика от казаните на нас неща, те не мразеха Йсā (*алейхисселām*), а напротив, вярваха, че той е пророк. Не възпре-

пятстваха нашите религиозни ритуали и поклонения. Те ни уважаваха като хора. Ние ги виждахме като безбожници, следващи сатаната, но за разлика от нас, те не изговаряха дори и една лоша дума против нашата религия.

Твърдението, че “Ислямът и цивилизацията са две противоположности”, на което бяхме научени, беше прекомерно преувеличено семе на частица истина, което се състоеше в това, че мюсюлманите са твърде привързани към своите обичаи и традиции, и затова отричат някои лоши навици, които са в противовес с техните ислямски традиции и обичаи, и които западниците ги мислят за прогрес. Въпреки това ако човек се замисли по-задълбочено, ще види, че това са дреболии и нямат нищо общо с напредъка.

Турците са изключително предани към своите обичаи и красивия ислямски морал и винаги обръщат голямо внимание на това в своето ежедневие. За мен те са най-добрите мюсюлмани. Когато ги сравня с тези в Иран и Арабия, виждам, че турците са много по-истински от тях. Доставя ти голямо удоволствие да виждаш как мюсюлманите изпълняват своите ислямски задължения с дълбоката искреност и ги чувстваш по-близък до себе си, което поражда любов и уважение към тях. На улиците, градините, чаршиите и магазините може да се види как хора от всички класи, войници, работници и дори просяци коленичат и свеждат чела до земята в седжде или протягат ръце напред, за да се помолят. Всичко това не може да бъде изпълнено за показност. Един мюсюлманин с истинска вяра се връща към работа, веднага след като приключи поклонението си, което продължава кратко време. Мюсюлманите се държат здраво за морала, повелен от Корън-и керъм. Едно нещо, което не трябва да забравяме, е че тези красиви етични основи са дошли до днес, без да бъдат променяни от тринадесет и половина века насам. Повечето от тези факти не се знаят от мнозинството хора в европейските столици. Това, което прави днес мюсюлманите да изглеждат като врагове на цивилизацията в Европа, е че западниците не познават красивите основи на морала, които са били поставени от Мухаммед (*алеѝхисселѝм*). Изглежда те не бяха чували за следните думи на великия Пророк (*салляллѝху теѝля алейхи ве селлем*): “Аз не съм нищо друго освен човешко същество. Когато ви оповестя някоя заповед на Аллах, приемете я веднага! Но когато кажа нещо от само себе си, отнасящо се до земните дела, то (знайче, че) не е повеля на

Аллах. Това го казвам аз като човек.” Научните знания – от времето на Мухаммед (*алеѝхисселѝм*) – до днес претърпяха големи изменения. Ислямската религия заповядва нещата, направени в онова време, да се променят в съответствие с условията, появяващи се на по-късен етап. Ако тези промени се извършат в съответствие с днешните изисквания, ислямската религия няма да пострада, а напротив, ще стане видно, че тя е цивилизована религия.

Турците са отишли толкова далеч в учтивостта към хората от други религии, че в множество държавни работни места, имащи връзка с науката и техниката, работят християни. Следователно защо не разграничаваме религиозните знания от научните? Нека да не забравим, че на Запад религиозните и научните дела се разделиха едни от други с течение на времето, а на християнските свещеници им беше попречено – с големи трудности – да ползват религията за постигане на политически цели. За християните не е било лесно да осъзнаят злините, които се пораждат от използване на религията за светски облаги. Да, заповедите на Аллѝху теѝля не могат да бъдат променяни. Основите на поклоненията, справедливостта и морала, съобщени от пророците, трябва да бъдат поддържани. Шотландската църква, например, е обявила, че да се свири на орган в църква е грях и са добавили, че онези, които позволяват това, ще отидат в Ада. Тази реакция на църквата показва, че не е правилно в религиозни дела да се служи с инструменти за мирски дела, наука и развлечения. От друга страна, както в Европа, така и в Османската държава има неуки хора, които са застанали пред новостите в науката и традициите, и са отхвърлили всички научни открития, наричайки ги “дяволски дела”. С това си поведение те са оклеветили ислямската религия, но мюсюлманите – с течение на времето – без съмнение ще се отърват от тези невежи фанатици.

Европейците приемат турците за сурови и безмилостни, но историите, които разказват за тяхната жестокост, са винаги от Средновековието. Нека да положим ръка върху сърцето си и да признаем със съвест: Дали европейците не са извършили жестокости в Средновековието? Според мен, ние, европейците сме били изключително безчовечни и историята ни изобилства с примери за жестокости и изтезания. Корѝн-и керѝм, от друга страна, повелява да се проявява милост към военнопленниците и да не се докосват религиозните водачи, старците, жените и децата. Ако е имало мюсюлмански командири, които

не са спазвали тези заповеди на Корāн-и керй̄м, то те непременно са били хора, които не са прочели Корāн-и керй̄м и са придобили религиозните си знания от невежи хора в религията. Ще е много полезно дело да се преведе и разясни Корāн-и керй̄м на всички езици, но за това – по мое мнение – е необходимо още време, защото във всички мюсюлмански страни се приема, че използването на друг език, освен арабския, в религиозните дела, е грях. Преди няколко години един индийски мюсюлманин е бил прокълнат, защото в една джамия е изрецитирал няколко айета от Корāн-и керй̄м на индийски език, вместо на арабски. [Бил е прокълнат, защото го е направил не за да съобщи значението на знаменията в Книгата на Аллāху теāлй̄, а казвайки че това (т.е. превода) е Корāн-и керй̄м.] Корāн-и керй̄м е изключително прогресивна и логична религиозна книга. Някои мюсюлмани, които не познават Корāн-и керй̄м, стават играчки в ръцете на фанатиците, които им втълпяват абсурдни вярвания и идеи. Въпреки това ислямските учени, които изучават Корāн-и керй̄м, виждат факта, че тяхната религия е изключително полезна и че погрешните идеи, втълпявани в някои места, изобщо не отговарят на Корāн-и керй̄м. Аз твърдя открито, че няма други две религии, чиито основи да са толкова идентични, като ИСЛЯМА И ХРИСТИЯНСТВОТО. Тези религии са братя и са като двете деца на един и същ баща. Те са вдъхновени от една и съща душа.” [Госпожата, която е написала това писмо, говори и мисли така, защото е останала под влияние на клеветите, които е чувала в своето детство. Истината е в точно обратното. Корāн-и керй̄м е преведен и обяснен на много езици, но грешка е да се приемат тези преводи и разяснения за **Корāн-и керй̄м**, да се ползват в поклоненията и да се четат в намāза.]

Горното писмо изкарва наяве много истини. Ислямът никога не е забранил да се изготвят разяснения на Корāн-и керй̄м на други езици. Ислямът е забранил грешния превод на Корāн-и керй̄м, да не говорим на други езици, а дори и на арабски, и да се прави това с коварни и подли цели или в резултат на невежество. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Който преведе Корāн-и керй̄м според свое разбиране, става невер-ник.”** Ако всеки обяснява Книгата по свое разбиране, обясненията ще са грешни и всеки ще говори различни неща. Ислямът ще придобие неразбираем и изопачен вид подобно на християнството. Пейгамберът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е

обяснил целия Корāн-и керйм на своя Есхāб. Той е разкрил какво иска да каже Аллāху теāлй в тези знамения. Есхāб-и кирāм са предали тези знания на Тāби'йн (мюсюлманите, видели Есхāб-и кирāм), които са ги записали в книги. Така се появили книгите по тефсйр. Отпечатани били множество персийски и турски книги по тефсйр, както и хиляди други произведения за религията. Един от известните персийски тефсйри е **“Мевāхиб-и алиийе”**, който е бил написан в град Хират от Хюсеин Вā'из Кйшифй (*рахиме-хуллāху теāлй*)¹⁹, три и половина века преди раждането на тази госпожа християнка. Османските султани и учени са заявили, че този тефсйр е много ценен и го превели на турски език под името **“Мевāкиб”**. Лицето, което е било прокълнато в Мадрас, е бил един зндък, т.е. коварен ислямски враг, чиято истинска цел е била да изопачи исляма. Той е бил прокълнат, защото е дал грешно значение на Корāн-и керйм. Тези, които са го прокълнали, са били големите ислямските учени, подготвили книги на персийски и индийски език.

Сега нека да видим какво мисли по въпроса една друга жена чужденка: Следната извадка е от книгата *“Twenty six years on the Bosphorus = Двадесет и шест години на Босфора”*, написана от британка на име г-жа Дорина Л. Нийв, която е живяла в Истанбул между 1881 и 1907 [1325] г.

След като споменава за учтивостта на мюсюлманите и тяхната любезност към хората от други религии, г-жа Нийв се спира на някои теми от ислямската религия и ги критикува. Сега нека да прочетем нейните писания:

“Тук е налице религиозен обред, който се нарича мухарремски ритуал. Макар че останах в Истанбул за толкова години, аз никога не бях виждала това, защото според очевидците той е бил крайно ужасяващ и див. Изпълнителите се събличали голи до кръста и повтаряли силно “Я, Хасен, я, Хюсеин” [имената на благословените внуци на Пророка ни (*алеихиссалйту весселйм*)]. Яростно удряли с вериги по телата си и оставали целите в кръв.”

Г-жа Нийв е написала следните неща за рифāйтския ритуал [рифāйтите са еретична секта], на който са присъствали нейните другари: “Приятелите ми разказват, че дервишите [рифāйтите] се подреждали в редици, голи до кръста, повтаряли гласно Келиме-и шехāдет и се кла-

19 Хюсеин Вā'из е починал през 910 [1505] г. в град Хират.

тели напред-назад. След това, ускорявайки движенията си, започвали да крещат ужасно и да изпадат в екстаз, т.е. да скачат, докато загубят съзнание, подобно на човек в епилептичен пристъп. В същото време се наръгвали и с ножове. Сред тях е имало и припадащи, целите в кръв. От друга страна, туркините – които са приемали, че мъжете в това състояние стават всецяло благословени и свещени – хвърляли болните си деца – за да оздравеят – под техните крака, защото са вярвали, че щом бъдат натъпчени от тези рифайти, те ще се изчистят от всички болести. Мисля, че това лечение на малките деца от страна на тези полудели мъже, които ги тъпчат с краката си, наистина ги спасява от всички болести, защото без съмнение ги убива. Как може да се вярва в такива неща? На присъстващите им се доповръщявало от виковете на рифайтите в техните теккета и вонята на чесън и лош дъх. Моите приятели, които ми разказаха това, добавиха и следното: “Тези дивашини ни напомниха за зверствата в Средновековието. Никъде не бяхме виждали такива примитивни традиции. Тази потресаваща картина ни разболя.”

Сега нека да продължим нашето наблюдение върху двата текста. Писанията на г-жа Мюлер са наистина правилни. Тя доста добре е проучила ислямската религия, но г-жа Нийв, от друга страна, греша тотално. Тя е асоциирала с исляма мухарремския и рифайтския ритуал, които нямат нищо общо с него, и е заключила, че ислямът е дива и примитивна религия. Тези обреди са били измислени от неуките (фалшивите) духовници след смъртта на хазрети Ахмед Рифай²⁰. Това е грешка, допускана от много европейци, които остават да живеят дълги години в някоя ислямска страна и се поддават на слухове, без дори да са проучили тяхната истинност, а не виждат научните и религиозните уроци в стотиците ислямски медресета (религиозни училища) и намазите, изпълнявани в джамиите от стотиците хиляди мюсюлмани в перфектна физическа и духовна чистота и с дълбока съсредоточеност. Този грешен подход произтича от християнския фанатизъм и ислямската вражда.

Г-жа Джорджина Мюлер предлага да се преведе Корън-и керъм и да не се ползва религията за светски облаги. Това са неща, които винаги са били спазвани от истинските ислямски учени и правителствата, следващи тях. Благодарение на книгите на учените на ехли суннет (*рахиме-хумуллāху теāлā*), ритуалите (измислени от еретичните течения, които Пророкът ни (*саллаллāху алейхиве селлем*) е предвестил) и фалшивите

20 Сеййид Ахмед Рифай е починал през 578 [1183] г. в Египет.

суфии (рушащи ислямската религия отвътре) са били премахнати от исляма. Тези велики учени са обявили на цял свят, че измислените обреди, наречени мухарремски ритуали и рифайтски обичаи, практикувани от еретиците рифайти, нямат нищо общо с исляма. Тези изпълнения са били забранени от мюсюлманските държави. Те са написани във “Фетавъ-и хадисийе” и в края на 266-о писмо на “Мекгубат”, както и в “Берйка” и “Хадйка”, и са били дадени фетви (ислямски укази), разкриващи, че такива ритуали са харам (забранени от исляма).

Ислямът не се базира на игри, музика, магии и илюзиониране. Великият ислямски учен Ахмед ибни Кемал ефенди (*рахиме-хуллāху теāля*)²¹, един от шейх-ул ислямите на Османската държава, в своята книга “Ел-мунйра” е написал: “Първото задължение и на шейха (духовния водач), и на мюрида (ученика) е да последва исляма, който се състои от заповедите и забраните на Аллāху теāля. Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Ако видите човек да лети във въздуха или ходи по повърхността на морето, или слага огън в устата си и го гълта, но чинто думи и дела не съответстват на исляма, знайте, че той е магьосник, лъжец, еретик и отклоняващ хората от правилния път!”** Истинският ислям, съобщен от учените на ехли суннет (*рахиме хумуллāху теāля*), е далеч от всякакви суеверия и е в хармония със здравия разум. Свещената книга на исляма е Корāн-и керйм. Той нарежда да се прави ибадет само на Аллāху теāля и показва начина на изпълнение. Поклоненията са в най-елегантна, достойна, здравословна и подходяща за рабите форма. Корāн-и керйм учи, че всички мюсюлмани са равни пред Аллāху теāля. Превъзходството е само в знанието и таквāта. Таквā означава страх от Аллāху теāля. В 13-и свещен айет на сūra Худжурāt от Корāн-и керйм по смисъл се казва [смисъл, предаден от учените по тefsйр]: **“Най-ценният, най-високопоставеният измежду вас при Аллāху теāля е най-богобоязливият.”** Принуждението за приемане на исляма няма място в Корāн-и керйм. Това е забранено. Джихадът се прави с цел да се съобщи вярата и исляма, а не с цел насилственото им приемане. В Корāн-и керйм винаги се повелява милост и състрадание към хората. Онези, които не отдават значение на тези заповеди, нямат никакви връзки с исляма.

В днешната Света Библия все още има пасажи, които съдържат

21 Ахмед ибни Кемал е починал през 940 [1534] г.

заповедите на Аллāху теāлā. Тези части, подобно и на Корāн-и керīm, повеляват състраданието и съжалението към хората. Ислямските учени признават, че пасажите в Тората и Евангелието, които съответстват на ислямската религия, са слово на Аллāху теāлā. Отначало назарянството е била религия, която е повелявала вярата в един бог. Идеята за Троицата, т.е. догмата за трите бога, се е появила като резултат от еврейските опити за унищожаване на назарянството и грешен тефсйр (тълкувание). Йсā (*алеихусселāм*) е казал: “На онзи, който ви плесне по дясната буза, вие му обърнете и лявата”, а на онези, които са го изтезавали, казал: “О, Аллах мой! Опрости им греховете, защото не знаят какво вършат.” Щом и двете религии говорят за милост и състрадание, щом и двете религии са основани върху търпение и добри помисли, то защо измежду тях е имала вражда и жестокост през вековете? Тези жестокости и мъчения обаче са били извършени само от християните. Това го признават и те самите.

Горепосочените данни за потресаващи събития са взети от произведенията на християнските свещеници и историци. Ако ги бяхме предали от книгите на ислямските учени, това можеше да породи съмнение. А що се отнася до въпроса за тяхната продължителност, нека да разкрием продължителността на инквизиционните съдилища от чужди източници. Според европейските извори инквизиционните съдилища са продължили цели шест века от 578 [1183] г. до 1222 [1807] г. В тези отвратителни съдилища, организирани в Италия, Испания и Франция, са били несправедливо избити, изгорени живи или умъртвени хора с различни изтезания в името на религията или в името на лични материални интереси на свещениците.

Тези съдилища са продължили до пълното ликвидиране на юдеите и мюсюлманите в Испания, след което испанският крал Фердинанд V²² – който е осъдил на смърт дори собствения си син в тях – е изразил своята гордост с думите: “Вече в Испания не останаха нито мюсюлмани, нито неверници.” Инквизиционните съдилища, в които се приемали за грехове всички новости в науката и знанието, са били унищожени не само хора от други религии, а и всички образовани хора на обществото.

Дори Галилей е бил осъден в тях, защото е казал на европейците, че земята се върти, научавайки това от мюсюлманите. Той е успял да

22 Фердинанд е починал през 922 [1516] г.

се спаси само като отрекъл официално своите думи. Съдебните процеси са били дирижирани от свещениците, делата се водели тайно, а членовете им се събирали скрито. Тези съдилища са тъмни петна в историята и срам за християнството. Наполеон Бонапарт е трябвало да преодолее множество сериозни затруднения, за да отмени тези съдилища в Испания през 1222 [1807] г. Малко по-късно, след отстраняването на Наполеон, този ужас се е възвърнал отново и станал история чак през 1250 [1834] г. Въпреки че броят на осъдените на смърт не е известен с точност, няма съмнение, че той надвишава милиони. Ако кажем, че само едно малко съдилище в Испания е осъдило на смърт 28 000 души, то човек може да си представи броя на хората, убити в тези твърде многобройни съдилища. Исхак ефенди от Харпут (*рахиме-хуллāху теāля*) в своята книга “Дия-ул-Кулюб” е дал приблизителна оценка на броя на престъпленията, гоненията и убийствата “в името на религията”, извършени от християните срещу мюсюлманите и евреите, от католиците срещу протестантите и от протестантите срещу католиците. Следователно минималният брой на хората, които са загубили живота си по време на кръстоносните походи; във войната за унищожаване на нехристияните във времето на император Теофил и съпругата му Теодора; в масовите убийства по заповед на папа Григорий VII; в кланетата през IV век, извършени с цел насилствена християнизация; по време на унищожаването на мюсюлманите и юдеите в Андалусия; в кланетата, извършени от католиците за изстребване на протестантите, първо в Бартоломеевата нощ и после в Ирландия; в кланетата на католици по заповед на британската кралица Елизабет, както и в други подобни зверства, възлиза на 25 милиона души. Факт, който е потвърден от християнските историци.

Масовите кланета, извършени от руснаци в различни времена, например в централна Азия през 1321 [1903] г., по време на болшевишката революция през 1917 г., както и по целия свят след революцията и Втората световна война, и особено в Афганистан през 1406 [1986] г., ще завишат тази цифра многократно.

Горепосочените доказателства – повечето от които са взети от християнски източници – разкриват следните факти:

1 – Ислямът никога не е бил религия на насилието и мюсюлманите никога не са предприемали действия за унищожаване на християни, а напротив, защитавали са ги.

2 – Християните, за разлика от това обаче, са провокирали едни други срещу мюсюлманите, евреите и единоверците от към други секти. Извършвали са различни жестокости, превърщайки религията на Йиса (*алеихисселям*) в религия на насилието.

Каквито и причини да е имало в съзнанието на хората, които са заповядали тези зверства, независимо дали става въпрос за лични интереси, криворазбран патриотизъм, желание за ограбване, злоба или отмъщение, които нямат нищо общо с религията, или само в резултат на религиозни цели, те са избили невинни хора.

Религията е ПЪТЯТ, ХАРЕСВАН ОТ АЛЛАХУ ТЕАЛЯ и водещ към истината, който повелява чист морал, милост, любов, послушание към възрастните и съчувствие към малките. Използването на този път за постигане на лични интереси е проява на най-голяма вражда (към Всевишния). Използването на религията за постигане на политически или някакви други цели и облаги, както и провокирането на невежите под маската на религията е много голям грях. Това е най-порочният грях при Аллаху теаля, Който е Опрощаващ и Състрадателен. Може ли папа или кардинал, който събира хора за убиване на мюсюлмани, нарушавайки заповедта на своята свещена книга, да бъде духовник? Какво общо имат с исляма онези фанатици, които подбуждат мюсюлманите към неподчинение срещу техните султани и управници под претекст, че “Религията изчезва!”? Елхамдулиллях [хвала на Аллаху теаля] днес не останаха много глупаци, които биха тръгнали подир тези фанатици в религията и науката [т.е. фалшивите религиозни водачи и учени]. Днес, поради най-съвременните транспортни средства, младите християни и мюсюлмани научават езиците на един друг, лесно посещават страната на отсрещния, запознават се и общуват. Сега християните също виждат, че ислямът не е религия на насилието и осъзнават, че двете религии повеляват едни и същи основи.

Сега много християни казват, че чувстват дълбога тъга поради християнските жестокости, които четат в историята, и че вече не мислят като тях, както и че знаят, че ислямът е най-цивилизованата религия, и че истинските мюсюлмани са зрели, съвременни, добронравни и приятни хора. Те дори отговарят подобаващо на онези, които твърдят обратното. Нека се помолим хората, от днес нататък, да опознаят исляма като РЕЛИГИЯ и да се борят срещу онези, които го използват за свои лични и подли цели, и пречат на останалите да го научат, както

и да работят, за да спасят нациите, станали техни жертви, и бедните хора, стенещи под тяхна власт. Нека да ги спасят и да им предоставят свободи и човешки права! Нека Аллāху теāля да благослови цялото човечество с честта да приеме исляма – единствената истинска религия – и да стори хората да го следват по съвършен начин! Āмйн.

МЮСЮЛМАНИТЕ НЕ СА НЕВЕЖИ

В книгите на западниците относно исляма и мюсюлманите, и в издаваните от тях пътеписи, пише, че мюсюлманите са много невежи; че повечето мюсюлмани, с които са контактували в Азия и Африка, не знаят четмо и писмо; и че между XVIII и XIX век не е имало нито един мюсюлманин сред учените, който да е бил с репутация в науката и културата. Някои от тях са твърждали, че ислямската религия е пречка за напредъка, а други, че мюсюлманите не са успели да осъзнаят величието на християнството заради своето невежество и ето защо не са го приели въпреки всички мисионерски усилия.

Ако вникнем в историята ще видим, че истината е в съвършено противоречие с христинските твърдения, защото ислямът винаги е хвалел знанието и е подтиквал мюсюлманите към него. В девети свещен āйет на сūra Зумер по смисъл се казва: **“Нима са равни знаещите и незнаещите? Знаещият без съмнение е ценен.”** Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е дал следните заповеди:

“Дори знанието да е в Китай, отидете и го научете!”

“Има ислям там, където има знание.”

“За всички мъже и жени мюсюлмани е фарз (задължение) да търсят и учат знание!”

Ислямът отдава еднакво значение на знанието и поклоненията, от една страна, и масилото на учените и кръвта на шехйдите, от друга страна. Мюсюлманите не приемат християнството, защото ислямската религия е много по-логична и вярна от него. Ценността, която ислямът отдава на знанието и науката, е просторно разяснена в книгата **“Ислямът и християнството”**. Ислямът не е изостанала религия, той заповядва непрекъснатото следене на новостите, ежедневното откриване на нови неща и преуспяването. Ето защо още от самото начало на исляма е било отдавано голямо значение на учените, извършвани били опити в областта на знанието, науката и техниката, и така мюсюлма-

ните араби са достигнали до най-съвършената точка в медицината, химията, астрономията, географията, историята, литературата, математиката, инженерството и архитектурата, както и в красивия нрав и социалните познания, които са в основата на всичко останало. Израснали ценни учени, съдии, специалисти и учители, които още се помнят с почит. Мюсюлманите се превърнали в учители на света и водачи на цивилизацията. Европейците, които са били полуварвари в онези времена, са придобили научните си познания в ислямските университети. Дори християнски религиозни водачи, като папа Силвестър, се образовали в андалуските университети. Редица научни термини, които днес се ползват в европейските езици, са останали още оттогава, например за “химия” се използва думата “chemie”, а за алгебра “algebra” [произлиза от арабската дума “El-cebire”], защото първите разпространители на тези знания из света са били мюсюлманите араби.

Когато европейците са мислели, че земята е плоска и заобиколена от стени, мюсюлманите са открили, че тя е кръгла и се върти. В пустинята на Синджар, в околностите на Мосул, са измерили дължината на меридианите, като данните им съвпадат със сегашните. Освен това арабите мюсюлмани се захванали да превеждат книгите на древните гръцки и римски философи – които са били категорично забранени от крайно невежите и фанатизирани свещеници на Средновековието – и ги опазили от изчезване. Факт, който разумните християни също признават, е че истинският Ренесанс (възраждане на древни ценни знания) не е започнал в Италия, а в Арабия по време на Аббасидите. Т.е. много преди европейския Ренесанс. Много жалко е, че този изумителен напредък е загубил изведнъж своя темп през седемнадесети век. Причината за тази катастрофа се е криела в дейността на масоните, юдеите и невежите фанатици в религията, които са станали пречка на мюсюлманите в следването на новите открития, казвайки им: “Всичко що е направено от християните е харām за мюсюлманите. Мюсюлманин, които ги приеме и извърши, ще стане неверник.” В близкото историческо минало най-големите водачи на мюсюлманите в знанието са били османлиите. Целият християнски свят е преминал в организирана политическа и военна агресия спрямо тази ислямска държава, за да намалят нейната заинтересованост относно развитието в света и новите открития. Кръстоносните походи, от една страна, и подривните и сепаратистки дейности на ехли бид’ат (еретичните мю-

сюлмани), появили се в резултат на тяхната дейност, от друга страна, са попречили на османците да водят света в науката и техниката. Тази вътрешна и външна агресия е причинила големи щети на турците и те не са успели да подготвят нови и ефективни оръжия. Освен това не са успели да се възползват подобаващо и от големите ресурси на страната. Производството и търговията в собствената им държава са преминавали в чужди ръце и постепенно обеднели.

Днес из света ежедневно се правят нови неща във всяка една област. Ние сме длъжни да ги следим, да се учим и да научим останалите. Трябва да следваме нашите предци, не само в промишлеността и технологиите, а и в религията и морала. Трябва да превъзпитаем младите, за да станат вярващи и придобият красив нрав. Нека да представим един малък пример:

Турците са били всеобщо известни като непобедими борци и винаги са печелели първенство в международните състезания. През последните години обаче не успяхме да покажем никакво присъствие. А знаете ли защо? Защото преди време европейците не са познавали борбата. Те са я научили от нас, но постепенно са я усъвършенствали с нови и бързи движения, трикове и тактики. А ние, от друга страна, продължаваме да упорстваме в стария стил, като не познаваме и него подобаващо. Все още не сме проучили новостите в борбата и не искаме да се учим от чужди борци. Това е причината, поради която те – със свои нови техники и методи – мигновено повалят на земята нашите играчи. От това следва, че трябва да се учим на земни неща от онези, които ги знаят и практикуват по-добре от нас. Онзи, който смята, че знае всичко най-добре е или безумец, или има болна душа.

Нашата религия е отделила религиозните знания от научните. Тя категорично е забранила да се прави дори и най-малка промяна в религиозните знания, ислямската нравственост и поклоненията. Що се отнася до светските дела и научните познания: Ислямът е заповядал да се върви в крак с всички подобрения, да се учат и правят всички нови открития. “Съвременните хора” (ужким), които са поели властта на Османската държава в последните ѝ години, са изпълнили тази повеля точно наопъки. Подведени от масоните, те се опитали да променят религиозните знания и да разрушат основата на исляма. Затворили очи пред научното развитие на Европа и новите открития. Дори се е стигнало до мъченическото убийство на съвременномислещи

турски султани, които са желали да догонят модерната технология. Ставайки играчки в ръцете на масоните, те потърсили напредъка не в техническото усъвършенстване, а в реформиране на религията и сепаратизма. Учудващо е, че опетняването на чистотата на религиозните знания от страна на политическите партии продължи до последните години. Появиха се толкова фанатизирани политици, че се стигна до обвиняване в неверие на истинските мюсюлмани, които не подкрепяха тяхната партия и страняха от политика. Благодарим на Аллāху теāлā, че създаде спасители, които да кажат “Спри!” на онези, които водеха този чист и благороден народ към гибел. Ако ли не щяхме да останем лишени от нашата религия и красива държава, и да попаднем в лапите на комунистите. Елхамдулиллях аля хāзин-ин-ни’мех!

Днес [през 2000 г., заедно с поддържаните от фондациите] в Турция има 57 университета. Младите мюсюлмани турци се опитват да научат модерните светски знания и науки, и да се превърнат във водачи на другите мюсюлмански страни. Към 1981-82 г. броят на студентите, които са дошли в турските университети от мюсюлманските страни, е достигнал до няколко хиляди. Сега ще ви предадем откъс от една статия, която беше публикувана от безпристрастен европейец относно научните изследвания, провеждани в мюсюлманските страни. Статията на френски писател Жан Ферера се появи в 724-ия брой, януари 1978 г., на списание “**Science et Vie**”. Заглавието на статията е “**Les Universit es du Petrole = Петролните университети**”. В една част от статията Ферера казва:

“Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) е починал в прегръдките на любимата си съпруга Аїше в Медїна през 632 г. В хода на следващите години мюсюлманите – които са тръгнали от земите, наречени днес Саудитска Арабия – са основали огромна ислямска империя, простираща се от Атлантическия океан до река Амур. Освен че били крайно силни, търпеливи и смели, те оказвали и изключителна милост спрямо победените народи. Из всички места, през които са минали, те основали цивилизация, чийто невероятен обхват е неизвестен за повечето от нас. Ислямските университети, построени върху огромна територия, ширеща се от Багдат до Кордоба, са възвърнали древните цивилизации, които тогавашните невежи европейци не познавали и се опитвали дори да изкоренят. Докато са превеждали на арабски език произведенията на Птолемей, Евклид и Архимед, мюсюлманите са

превеждали и книгите на индийските учени. Те са ги проучили и разпространили из цял свят. Когато пратениците на халифа Хърѳун Решїд са посетили двореца “Aix-la-Chdpellede Charlemagne” през осми век, те са били изумени от невежеството и неграмотността на тамошните хора. Мюсюлманите са били първите, които са научили европейците – през девети век – на цифрите и нулата. Нулата е била открита от индийците, но на европейците я предали мюсюлманите. Те са ги научили и на тригонометрията. Европейците са научили първо синуса, после косинуса и след това цялото тригонометрическо познание в мюсюлманските университети. Каквото и напредък да е правен в името на знанието и науката от девети до дванадесети век, той е бил преподаван единствено и само във въпросните университети.

[В Османската империя са израснали безброй хора на знанието и науката, чиито велики услуги за днешната цивилизация са видни от техните произведения. Един от тях е Мустафа бин Али ефенди (*рахиме-хуллāху теāлā*), който е бил хронометрист в джамията на Явуз Султан Селїм (*рахиме-хуллāху теāлā*)²³ в Истанбул и началник на астрономите. Починал е през 979 [1571] г. Неговата книга по география “И’лїям-ул-ибād” и книгите му по астрономия “Тесхїл-ул-мїкат фї-илм-ил-ев-кāt”, “Тейсїр-ил-кевāкиб” и “Кифāйет-ул-вакт фї-руб’-и дāире” съдържат удивителни познания. Книгата “Кифāйет-ул-вакт ли-ма’рифет-и дāире” представя съвременните знания по астрономия.]

Тїй като книгите по медицина на древните гърци са били изгорени от невежите християни в Средновековието, ние сега не притежаваме техните оригинали. Няколко парчета от тези оригинали, останали тук-таме и оцелели след това варварско разрушение, са били преведени на арабски език от Хусейн ибни Жохаг от Багдат. Този известен мъдрец е превел и книгите на Платон и Аристотел.

Мухаммед бин Мўсā Харезмї, един от тримата братя, израснали като учени в областта на аритметиката, геометрията и астрономията в Багдат по време на халифа Мемўн, е изчислил височината на слънцето, дължината на екватора и изградил уреда астролаб, които служи за определяне на времената за намāз. Неговата книга по алгебра е преведена на английски, а книгата за астролаба на латински език. Починал е през 233 [847] г.

Мюсюлманите са доказали, че земята има сферична форма и зали-

23 Султан Селїм е починал през 926 [1520] г.

чили грешната вяра на европейците, че “Земята е плоска и ако се плава твърде много по море ще се падне от нея”. Те са успели да измерят коректно обиколката на земята. Жалко е, че Аббасидската империя, която е научила на много неща европейците и подготвила условията за Ренесанса, е започнала бавно да се разпада. През 656 [1258] г. монголите са превзели Багдат. Градът е бил изгорен и опустошен, и с това е била унищожена голямата цивилизация, установена от мюсюлманите. А какво е положението сега? Дали може да се очаква нов ренесанс в ислямската цивилизация?

През Средновековието мюсюлманите са търсели злато, ценни подправки и ароматни дървета [като уд, акамбер и подобни] и ги изнасяли за европейците. [Както е било и във времето на Сюлеймāн (*алеихис-селѝм*).] Днес черното злато, т.е. петролът заема мястото на всички тези неща. Чудя се дали мюсюлманите ще успеят да си възвърнат отново своята империя, която е била огромна като тази на Александър²⁴ и Наполеон. Днешните араби са заможни благодарение на петрола. Опитват се да наберат сила, като се възползват от това богато съкровище в ръцете си. Онова, което е необходимо да се направи, е посочено от проф. Мухаммед ел Шамалй, директора на Центъра за проучване в Кувейт, по следния начин: “Ние – преди всичко – трябва да постигнем просперитет в знанието и науката. Това, от своя страна, изисква увеличаване на стремежа за научни изследвания и съдействие за изграждане на учени.”

Тук свършва преводът на частта, която взехме от писанията на френския публицист Ферера.

Ислямските учени казват, че **ислямските знания** се делят на две части: **религиозни** и **научни**. Човек, за да стане ислямски учен, трябва да изучи и двете части. Всеки мюсюлманин е длъжен да научи религиозните знания и да ги практикува. Т.е., това е **фарз-и айн** (задължително). Що се отнася до научните знания, те трябва да бъдат усвоени от онези мюсюлмани, чиито професии изискват това. Т.е., това е **фарз-и кифѝйе**. Една нация, която изпълнява и двата фарза, ще напредне без съмнение и ще стане цивилизована. Аллѝху теѝлѝ в двадесети свещен ѝйет на сѝра Шѝрѝ в Корѝн-и керѝм по смисъл казва: “**Ако някой поиска да се сдобие със земни блага, ще му дам от тях. А на онзи, който иска ѝхиретските блага, ще му дам от тях**”

24 Александър е починал през 323 г. пр. Хр.

(ще му дам това, което иска).” Да се иска не става само с думи. Трябва здраво да се прибегне до причините, т.е. да се работи. Аллāху теāля обещава да даде желанията на онези, които се стремят да получат благата на земния и на отвъдния живот. Той казва: “Ще дам земните блага на онези, които работят така, както харесвам Аз, независимо дали са мюсюлмани или не.” Европейците, американците и комунистите постигат светски блага, защото работят по този желан начин. Мюсюлманите от Средновековието са били водачи на цивилизацията, защото са работели ето така. В последните времена на аббасидите и османлиите – под влияние на вътрешни и външни врагове, т.е. на масоните, които са врагове на исляма – са останали лишени от научаване и преподаване на научните знания, и от полагане на усилие в науката и изкуството. Комитетът за единство и прогрес, който е превзел властта (в Османската империя), е изиграл огромна роля в това изоставане и вследствие от това великата им държава рухнала. Религиозните знания се състоят от информация за вярата, поклоненията и морала. Ако едно от тях липсва, религиозното знание няма да е пълно, а от непълно знание не се извлича полза. Във времето на древните римляни и гърци, и в градовете на Европа и Азия е имало (т.е. тамошните хора са притежавали) научни знания, но тъй като религиозните са били непълни, те са използвали за лошо благата, които са постигали чрез науката и технологиите. Някои произведения на изкуството са били използвали за удоволствия и прелюбодеяние, а други за угнетяване и измъчване на хора. Това не е довело до просперитет, а до разединение и гибел.

Поради същата тази причина в социалистическите немюсюлмански държави научните знания са развити, технологиите и тежката промишленост са в блестящо състояние, но народите им са лишени и от трите части на религиозното познание. Вършат зверства, които не биха извършили не само цивилизованите нации, а дори и диваците. Подобни държави, изцяло лишени от ислямски знания, са обречени на изчезване. Историята се състои от повторения. Държави като Саудитска Арабия трябва да извлекат поука от миналото и да коригират своите вяра и морал, вместо да работят само за земно. Научният прогрес – сам по себе си – няма да ги направи цивилизовани и спаси от катастрофа и гибел.

Турците, които днес работят подобно на своите предци, са като ръководителите на другите мюсюлмански народи в науката. Въпреки

това ако някои младежи се замесят в политическите интриги, разединят се, включат се в организации с вредни цели, и се опитат да унищожат едни други, вместо да работят за наука, развитие и медицина, ще е жалко за усилията, които се полагат за тях, и за надеждите ни! Жалко ще е за страната ни! Най-голямата сила, която ще защити нашите младежи от такива вредни мисли, отклонени идеи и грешни пътища, е чистото сърце и красивият нрав. Източникът на тези добродетели е религията, защото ислямът – както винаги повтаряме – пази хората от вършене на лошо и от отклонение във вредни пътища, и ги сторва отдадени на страната и управителите, и им показва най-правилния път. Тук нашата цел е да научим исляма, а не грешните и отклонени идеи и вярвания, които зъндъците (ислямските врагове, които се представят за мюсюлмани) и мунāфиците (лицемерите), отклоняващи младежите в грешни пътища, си измислят под маската на религията! Ислямската религия, както е написано в книгите на сунитските учени, е изграждана, а не рушаща и разединяваща. О, ценни младежи! Бягайте от онези, които искат от вас разединение, провокирано от неверниците, защото те са врагове на исляма и на държавата ни.

РЕЛИГИИТЕ, РАЗЛИЧНИТЕ УБЕЖДЕНИЯ И РАЗЛИКАТА МЕЖДУ РЕЛИГИЯТА И ФИЛОСОФИЯТА

Аллāху теāля е един и има само един път, който води към Него. Тъй като религията е пътят, който ни запознава с Аллāху теāля, би трябвало да има само една религия на света, но въпреки това днес на земята има различни религии и вярвания. Но ако се вгледаме внимателно ще ни стане ясно, че мўсевизмът [религията на Мўсā (*алеїхисселя̄м*)], йсевизмът [религията на Йсā (*алеїхисселя̄м*)] и ислямът, изпратени от Аллāху теāля, се основават на една и съща вяра. Те са като халките на една и съща верига, вързани една за друга. Аллāху теāля е поправил и очистил мўсевизма и йсевизма, които са били изопачени и променени с течение на вековете, чрез изпращане на **исляма**, най-съвършената и истинска религия. Както вече повторихме на много места в тази книга, думата “**ислям**” има две значения. Тя означава както “себеотдаване на Аллāху теāля”, така и “последната религия, предадена от Мухаммед (*алеїхисселя̄м*)”. **Ехл-и китāб** (хората на Писанието) е името, дадено на хората, които следват другите две религии. Те приемат за “слово на

Аллах” изопачените Тора и Евангелие. Наричат “пророци на Аллах” Йсā и Мусā (*алеихмеселѣм*), но заедно с това се покланят на техни образи и статуи, и им се молят за застъпничество. Човек, който вярва, че те притежават едно от качествата, характерни за Аллāху теāлѣ, става **мушрик** (съдружаващ). Тези качества са “Сифāt-и зāтиййе” и “Сифāt-и субутиййе”.

Ние ще се опитаме да ви обясним как Аллāху теāлѣ е изпратил тези три големи религии и на какво се основават те. Освен тези три големи религии има и такива, в които не съществува вяра в Аллах, а са основани единствено на морални принципи. Това са пътища, които са били измислени от неверници без писания. Въпреки че е извън обсега на нашата тема, трябва да отбележим, че те са смятани за религии от големи маси хора по света и затова сметнахме за целесъобразно да предадем информация за тях, преди да засегнем основния въпрос. Нека да започнем с тях.

Сред тях първо място заемат идолопоклонничеството, браманизмът, огнепоклонничеството и будизмът. Неотдавна в тези четири религии са вярвали 1,5 млрд. души, защото индианците, бирманците, лагосците, японци-те, китайците и корейците, и в много съседни на тях държави, са споделяли тези идеи. Сред османците, европейците и американците също е било възможно да се срещнат хора с тези вярвания, но брой им е бил незначителен. Съгласно новите международни статистически данни броят на последователите на тези религии е намалял на 400 милиона. Причината за това е в комунистическата пропаганда и във факта, че младите китайци не се определят от никоя религия. Сега нека по-обстойно да разгледаме тези религии и – възползвайки се от енциклопедиите – да видим какво е мястото на човека в тях.

БРАМАНСКАТА РЕЛИГИЯ

Думата брама означава “свещено слово”. Мазхер-и Джāн-и Джāн-нāн²⁵, един от индийските учени, в своето четиринадесето писмо казва: “Това е била истинска божествена религия, която се е появила в Индия векове преди Йсā (*алеихмеселѣм*). С течение на времето тя е била изопачена и нейните последователи са станали неверници.” Водачите на тази религия са били наречени брахмани и един от тях е бил обожествен. Предава се, че той е имал четирима синове. Смятат, че

25 Джāн-и Джāн-нāн е починал през 1195 [1781] г. в Делхи.

единият от тях се е появил от неговата уста, а другите трима от ръцете и краката му. Брахманите – поради тези четирима синове – са разделили хората в четири класи:

1) Брамини: Това са свещените монаси и учени според брахманската вяра. Тяхното задължение е да четат свещената книга “**Веда**”, да я разясняват и да напътват другите членова на брахманството. Те имат изключително голяма власт, никой не може да им се противопостави и затова всички се боят от тях. **2) Бойци:** Тази класа включва владетели, раджи, важни държавници и войници. Те са наречени **Кришна**. **3) Търговци и земеделци:** [Те са наречени Вайанса.] **4) Селяни, работници, служители и подобни на тях хора.**

Всеки, който бъде изхвърлен от тези четири класи, се нарича **парий**. Тези бедни хора нямат право да живеят като другите и са третираны като животни. Те не притежават права като хората от другите четири класи. В брахманството има идоли. Тези идоли и техните значения, позволените и забранените неща за ядене, престъпленията и техните наказания са написани в свещената им книга “**Манав Дхарина Шастра**”. [Коего означава “Книгата на Ману”.] Брахманите вярват в много божества. Най-големият им бог е Кришна, за когото се вярва, че влиза в човешка форма, за да унищожи злините. Второто им голямо божество е Вишну. Третият им бог е Сива. За тях много е важен Вишну. Значението на тази дума е “проникващият в човешката душа”. Той бива изобразяван като фигура с четири ръце и тъмно синьо тяло, качен върху орела Гарута, или стоящ до цветето лотос, или седнал върху една змия. Според брахманската вяра той е дошъл девет пъти на света в различни форми [като човек, животно или цвете.] Сега чакат неговото десето идване.

В тази религия е позволено да се убива само по време на война. През останалото време не могат да бъдат убивани никакви живи същества – животни или хора. Човек се счита за свещено създание. Вярват в **реанкарнацията**, т.е., вярват, че след като човекът умре, душата му се връща на този свят в друга човешка форма. Тъй като смятат, че Вишну може да дойде на този свят като животно, убиването на всякакви животни е абсолютно забранено. Ето защо фанатиците сред тях изобщо не ядат месо.

Според книгата “Ману”, човешкият живот се дели на четири части:

1) Мързел;

- 2) Семейен живот;
- 3) Самотен живот;
- 4) Просене за печелене на сева̀б.

Мазхар-и Джан-и Джанан (*рахметуллаху алейх*) – който е един от най-големите ислямски учени в Индия и специалист в тасаввуфа – в своето четиринадесето писмо, което е на персийски език, е дал информация за ритуалите на индуите. Преводът на тази част е както следва: “Както Аллаху теаля е показал пътя на щастието на всички хора по света, така го е показал и на населението в Индия. Посредством меляйке на име Бирмиха Той им е изпратил книга, известна с имената “**Веда**” и “**Бид**”. Книгата се е състояла от четири части. Муджтехидите (големите учени) в тази религия са основали шест мезхеба от нея. Частта за вярата е била наречена Дахрен Шайстер. Разделили са хората в четири групи. Частта за поклоненията е била наречена Керм Шайстер. Разделили са живота на хората в четири периода. Всеки един от тях е бил наречен Джук. Всички те са вярвали в единството на Аллаху теаля; в преходността на този свят; в Съдния ден; в Равносметката и мъчението. Когато са правели риязети и муджәхеде, в тях се появявали кешфове и истидрәджи. Нововъведенията, вкарани в тази религия от последвалите поколения, са ги превърнали в неверници. С появата на исляма тяхната религия е станала невалидна. Неверник е онзи човек, който не е мюсюлманин. За умрелите преди исляма не може да се каже нищо.”

Що се отнася до **идолопоклонниците**, които са част от брамитите, те се кланят на огъня, кравата и крокодила. Следват една фалшива религия, измислена от човек на име Зердушт, който е живял във времето на Куштусеб, един от владетелите на Персия. Владетелите на Персия са били наричани кисрә. Всъщност дори не може да се каже със сигурност дали изобщо Зердушт е съществувал или не. Те не погребват своите мъртъвци. Държат ги в специални кули и чакат лешоядите да ги изядат. Брадата се счита за свещена сред една друга група, наречена **Сих**. Те никога не режат брадите си. Има и една друга група, която са **индуистите**. Тези хора вярват във всички суеверия, в които вярват долните слоеве на обществото. Тази вяра вече няма никакво значение и е излязла извън всякакви граници.

Брамитите казват на хората да слушат заповедите на брамитските монаси, да им се подчиняват винаги, да действат, съгласно книгата “Ману”, да не влизат в никакъв контакт с париите и да не убиват никое

живо същество. Не дават никаква информация за душата и тялото, а приемат само, че човекът е свято същество. Река Ганг в Индия я смятат за свещено място. Те приемат за свещено задължение дори къпането в тази река, пиенето от водата ѝ и хвърлянето на трупове в нея.

Брамизмът има много общи неща с идолопоклонничеството и дори се кланят на някои кумири. Ето защо той е трябвало задължително да бъде поправен. За съжаление обаче, 100 години по-късно, БУДА – който се родил 600 години преди Йсă (*алеихисселям*) – съвсем е изопачил нещата. Буда може да бъде сравнен с Лутер, който е отменил много от суеверията на католиците и е основал еретичната секта протестантство.

БУДИЗЪМ

Буда е бил роден предполагаемо 622 години преди Йсă (*алеихисселям*) в Индия, в село на име Капилавасту (Лумбини), отстоящ на 160 км. северно от град Бенарес. Истинското му име е било Гуатама или Сидарте. На 29 годишна възраст той се е уединил в една гора и изтърпял силен глад. Когато е осъзнал, че с глад не може да се разреши нищо, той се е върнал към нормален живот и потънал в размишления. Най-сетне, когато е навършил 35 годишна възраст, седнал под едно смокиново дърво [бо] на брега на река Неранджара и започнал да съзерцава, чрез което му се е осветило съзнанието и станал Гутама (**Буда**). Той – до своята смърт на 80 годишна възраст – се е стремял да разпространи своите идеи и мисли. Буда е казвал, че брамитската вяра е изопачена и че не е правилно да се кланя на идоли. Хората, които са го послушали, са го последвали. Той е казвал, че е само едно човешко същество. Никога не е твърдял, че е бог. Въпреки това – след неговата смърт – учениците му го обожествили, построили храмове в негово име и изваяли статуи за него, започвайки да му се кланят. С тези действия будизмът се е превърнал във вид идолопоклонничество. В тази религия няма вяра в бог.

Във фалшивата религия на неверниците будисти съществуват четири основи. Това са:

1) Животът е пълен със страдания. Удоволствието и насладата са илюзии и утопични сънища. Раждането, старостта, болестите и смъртта са също видове горчиви страдания.

2) Основният фактор, който ни пречи да се спасим от всички стра-

дания, са нашите желания, породени от невежеството, и желанието за живот на всяка цена.

3) За да се преодолее мъката трябва да се заличи желанието за живот на всяка цена и всички кратковременни стремежи.

4) Човекът постига спокойствие, когато се изчисти от желанието за живот. Това състояние – наречено Нирвана – се състои в губене на всички желания и амбиции, въздържане от мирски удоволствия и постигане на свят покой. Буда е препоръчвал осем неща за постигане на щастие. Те са изброени по-долу:

Правилна вяра,
Правилно решение,
Правилна дума,
Правилна постъпка,
Правилен живот,
Правилна работа,
Правилно съзercание,
Правилно разсъждение.

Буда е отхвърлял всички класи в браманската религия и не е признавал привилегиите на браманската класа. Приемал е хората за равни и им е давал равни права. Обичал е браманските пари. Не е приемал хората за свещени същества, а е твърдял, че хората имат много недостатъци и че ще могат да се отърват от тези грехове чрез задоволяване с малко и говеене. Тези знания обаче нямат нищо общо с религията и доволството на Аллāху теāля. Душите на такива хора са празни, защото в будизма не съществува вяра в Аллах.

В Бирма, която е азиатска страна, разположена между Тайланд, Бангладеш и Малайзия, е имало невежо и аморално население. Будизмът е дошъл в тази страна през 543 г. пр. Хр. Тъй като в тази религия няма място за милост, тя се е разпространила скоростно сред диваците. Десет века по-късно търговците мюсюлмани от Индия са донесли тук исляма. Ислямските знания и ислямският морал също са получили разпространение. После са дошли англичаните и започнали да експлоатират природните богатства. Те – както са сторили и във всички други части на света – посредством лъжи, оръжия, шпионаж и мисионерска измама и принуда са разпространили ислямската враж-

да. Когато англичаните са напуснали страната след Втората световна война, зад себе си оставили цяла армия от диви зверове, нападащи исляма. Както научаваме от писмата на ислямските учени, които са успели да избягат от жестокостите, бирманските отряди са нахлули в къщите, избили мъжете, отвлекли жените и момичетата, извършили всякакви зверства, отрязали техните полови органи, издълбали очите им и накрая ги оставили да умрат. Ние вярваме, че Аллāху теāля сторва така, че мъчениците не усещат болка от раните и счупванията, които им биват причинявани. Желят да се върнат отново към живот и да изпият насладата от мъченичеството. От друга страна, злодеите от Бирма, които са изпълнили британските планове срещу мюсюлманите, ще изтърпят мъчението на Аллāху теāля и в двата свята.

Конфуций е бил китайски философ, който е починал през 479 г. на 70 годишна възраст. Постигнал е известност със своите книги за етика и държавно управление. С течение на времето философията му се е превърнала в религиозна секта. В неговите книги няма никаква информация за небесните религии.

РЕЛИГИЯТА НА МЀСĀ (АЛЕЙХИССЕЛĀМ) И ЮДЕИТЕ

Ако бъдат проучени свещените книги, историческите доказателства и оцелелите до днес произведения ще се види, че религията, която повелява вярата в един Аллах, т.е. ислямът, е съществувал от времето на Āдем (*алеихисселĀм*) до наши дни. От Āдем (*алеихисселĀм*) до Ибрāхĭм (*алеихисселĀм*) – след появата на хората на земята – са били изпратени много пророци (*алеихимуссалевāту веттеслĭмāт*), но без да им бъде низпослана голяма книга. Аллāху теāля им е праснал малки книги, наречени **сухуфи**. Низпослани са били сто книги, като десет от тях са били изпратени на Ибрāхĭм (*алеихисселĀм*). Историците казват, че хазрети Ибрāхĭм (*алеихисселĀм*) е бил роден 2122 години преди Йсā (*алеихисселĀм*) в град, разположен между реките Ефрат и Тигър. Според едно предание той е починал на 175 годишна възраст в град на име **Халĭлюррахман**, близо до Ерусалим. В книгата “**La Bible a dit vrai** = Свещената книга казва истината”, публикувана от автор на име Мартсон, пише, че много вещи, принадлежащи на Ибрāхĭм (*алеихисселĀм*), са били намерени в тези места наскоро. Това доказва, че той е живял в споменатото време. Доведеният баща на Ибрāхĭм (*алеихис-*

селѝм) е бил **Ѐзер**. Истинският му баща е бил Тѝрѝх, който е починал, когато Ибрѝхѝм (*алеѝхисселѝм*) е бил още дете. Ѐзер е бил майстор на идоли. Когато Ибрѝхѝм (*алеѝхисселѝм*) е бил още дете, той е осъзнал, че за идоли не бива да се вършат поклонения. Изпочупил е статуите, изработени от доведения му баща и започнал да призовава Немрѝд, владетеля на Вавилон, към вярата. Немрѝд е бил жесток и безмилостен управник. Според едно предание Немрѝд не е било истинското му име, а титла [като фараон]. Още като дете през ноздрата му е влязла малка змия, след което е станал изключително грозен. Дори собственият му баща не е издържал да го гледа в лицето и решил да го уби. Заради молбите на майката бащата се е отказал от това си намерение и го дал на един пастир. Пастирът, тѝй като не издържал да гледа неугледното лице на детето, го оставил някъде на планина. Една тигрица на име Немрѝд го е изкърмила и спасила от гладна смърт. Името Немрѝд идва от това животно. След смъртта на баща си, Немрѝд е станал владетел, приел себе си за бог и поискал целият народ да му се кланя. Този намръщен и свиреп неверник е бил призован към истинската религия от страна на Ибрѝхѝм (*алеѝхисселѝм*), който е полагал усилие да откаже своя народ от поклонение на идоли и на Немрѝд, но те не му вярвали. Всички хора от халдейския народ имали обичая да се събират на едно определено място всяка година. Там първо са празнували, после са отивали в дома на идолите и се покланяли пред тях доземи, след което се разотивали по домовете. Веднѝж – по време на техния празник – Ибрѝхѝм (*алеѝхисселѝм*) е влязъл в дома на идолите и ги е счупил с една брадва. После е окачил брадвата на врата на големия идол и се е махнал оттам. Когато халдейците са влезли там, те видели как всички идоли са били изпотрошени и пожелали да накажат извършителя. Довели Ибрѝхѝм (*алеѝхисселѝм*) и го попитали дали не е извършил той. Ибрѝхѝм (*алеѝхисселѝм*) е отговорил така:

- Сигурно го е сторил големият идол с брадва на врата, тѝй като не е искал хората да се кланят на малките статуи. Ако не ми вярвате, питайте него!

- Идолите не говорят, а ти искаш да ги питаме! – отговорили те.

- Тогава защо се кланяте на идоли, които не могат да говорят и да опазят себе си от счупване? Жалко за вас и за идолите, които почитате!

Той се е опитал с тези слова да откаже своя народ от идолопоклонничеството, но не е успял. Това състояние е посочено в 52-и и в след-

вашите свещени айети на сѳра Енбий. След това народът е доложил положението на Немрѳд, той е пожелал да види Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*). Когато Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*) е влязъл при него, той не се е поклонил доземи. Когато го попитали за причината, отвърнал: “Аз не правя седжде на друг, освен Аллѳху теѳлѳ, Който ме е създал.” Немрѳд е останал безпомощен в опровергаване на доказателствата на Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*). Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*) му е казал, че Аллѳху теѳлѳ е един, извечен и безкраен, и че Той е Притежателят на всичко, и че Немрѳд е само едно безсилно и слабо човешко същество. Немрѳд се е разгневил много и – окуражен от своите хора – е решил да хвърли Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*) в огън.

Корѳн-и керїм ни дава информация за диалога между Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*) и Немрѳд. В 258-о свещено знамение на сѳра Бакара по смисъл се казва: “[О, Любими Мой!] **Не чу ли ти онзи [Немрѳд], който спореше с Ибрѳхїм за неговия Господ, защото Аллах му беше дал владението, поради което той [Немрѳд] престъпи? Когато Ибрѳхїм рече “Моят Господ и съживява, и умъртвява.”**, [Немрѳд] рече: **“И аз съживявам и умъртвявам.”** Когато Ибрѳхїм рече **“Аллах довежда слънцето от изток, а ти го доведи от запад”**, неверникът се слича. Аллѳху теѳлѳ не напѳтва онези, които угнетяват.”

Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*) е бил хвърлен в огън. Това е написано в сѳра Саффѳт и Енбий. В 97-и свещен айет на сѳра Саффѳт по смисъл се казва: **“Неверниците рекоха: “Издигнете за него една сграда и хвърлете в нея Ибрѳхїм, след като запалите в нея огън.”** Когато са построили сградата и изхвърлили хазрети Ибрѳхїм в огъня, огънят се превърнал в розова градина. Според едно предание огънят се е превърнал в басейн с риби, които се появили от дърветата. В 68-о, 69-о и 70-о свещено знамение на сѳра Енбий от Корѳн-и керїм по смисъл се казва: **“Рекоха неверниците: “Ако ще извършите някакво дело, изгорете Ибрѳхїм в огъня. С това ще сте помогнали на вашите божества.”** Ние рекохме: **“О, огън, бъди хладен и безопасен за Ибрѳхїм!”** Поискаха да устроят [такъв] капан за него, а Ние ги сторихме да изпитат по-голяма загуба.” Името Немрѳд не се споменава в Корѳн-и керїм, но е споменато в Тората [Стария Завет на Светата Библия]. Днес съществува едно езеро на име Айн-и Зелїка или Халїлюррахман. Неговите размери са 50x30 метра и се намира в Урфа. Това езеро се счита за мястото, където Ибрѳхїм (*алеїхисселѳм*)

е бил хвърлен в огъня, а дърветата се превърнали в риби. Ето защо тях никои не ги докосва.

Ибрāхїм (*алеїхисселїм*) се е оженил два пъти. Първата му жена Сāре (Сāра) е станала на 70 години без да роди дете. При това Ибрāхїм (*алеїхисселїм*) се е оженил за наложницата Хāджер, подарена от фараона на Египет. Тя му е родила син на име Исмā'їл. След това Сāре се е помолила на Аллāху теāлї да я дари и нея с дете и Аллāху теāлї е приел молитвата ѝ. Това дете е било Исхак (*алеїхисселїм*). Исмā'їл (*алеїхисселїм*) е станал праотецът на арабите, а Исхак (*алеїхисселїм*) на юдеите. Това означава, че арабите и евреите са братя, идващи от един и същ баща, но от различни майки. Ибрāхїм (*алеїхисселїм*) е от дядовците на Мухаммед (*алеїхисселїм*).

На Ибрāхїм (*алеїхисселїм*) му е било съобщено, че е пророк, когато е бил на 90 годишна възраст. Неговата религия е призовавала хората към вяра в единството на Аллах. В 67-и свещен айет на сūra Ал-и Имрāн от Корāн-и керїм по смисъл се казва: **“Ибрāхїм (*алеїхисселїм*) не бе нито юдеин, нито християнин, а бе мюсюлманин, отдаден Нему.”**

Пророкът, който е призовал юдеите към истинската религия, е бил Мўсā (*алеїхисселїм*) [Мойсей], роден предполагаемо около 1705 г. преди Йсā (*алеїхисселїм*) в град Мемфис, Египет. Тъй като има различни предания относно неговата дата на раждане, не може да се определи със сигурност кой е бил тогавашният фараон. В годината на раждане на Мўсā (*алеїхисселїм*) фараонът е сънувал как едно момче, родено в онази година, го убива. Той, за да предотврати сбъдването на съня, е наредил да бъдат умъртвени всички момчета, родени през въпросната година. Майката на Мўсā (*алеїхисселїм*), за да опази своята рожба, е поставила детето в ковчеже [дървено сандъче] и го пуснала по река Нил, поверявайки момчето на Аллāху теāлї. Това ковчеже, с бебето в него, е било намерено от жената на фараона. Владетелят също е видял момчето, но когато фараонът и неговата съпруга са забелязали дървения сандък за пръв път, жената е предложила следното: “Ако в него има имот, нека бъде твое, а ако има живо същество, нека бъде мое!” Тъй като фараонът е приел предложението, той не е успял да посегне на детето.

Името Мўсā означава спасен от водата. Християните го наричат Мойсей и Моис. Майката на Мўсā (*алеїхисселїм*) е успяла да влезе в

двореца като дойка за момчето и е отгледала своя син. Когато е достигнал до четиридесет годишна възраст, той е научил за своите роднини и отишъл при тях. Срещнал се е с Хārūn (*алеихисселѝм*), който е бил с три години по-голям от него. Мūsā (*алеихисселѝм*) е въстанал срещу фараона заради неговите несправедливости спрямо юдеите и ги е защитил. Един ден той е видял египтянин неверник [копти] да измъчва човек от Бенї Исрāйл (евреин). Мūsā (*алеихисселѝм*), докато се е опитвал да спаси евреите, египтянинът е умрял. В действителност намерението на Мūsā (*алеихисселѝм*) е било само да предотврати жестоко отношение. Той, заради случилото се, е останал принуден да се изсели от Египет. Отишъл е в град Мадиа̀м, където е служил на Шу'айб (*алеихисселѝм*) в продължение на 10 години. Оженил се е за дъщеря му Сафурā (Тсиппоре). Десет години по-късно Мūsā (*алеихисселѝм*) се е завърнал в Египет. На пътя за Египет се е отбил в планината Тур, където е чул словото на Аллāху теāлѝ. Тогава му е било дадено рисāлет [станал е пророк] и му е било съобщено, че Аллāху теāлѝ е един, че фараонът не е бог и още много други неща. След това се е върнал в Египет при фараона. Призовал го е към религията и към вярата в един бог. Поискал от него да даде свобода за Бенї Исрāйл (евреите), но монархът му е отказал и рекъл за Мūsā (*алеихисселѝм*): “Той е голям магьосник. Иска да ни подведе и отнеме властта.” Попитал е везирите до себе си за техните мнения и те казали: “Съберете магьосниците, за да го победят.” Магьосниците са дошли и пред очите на египтяните са хвърлили на земята своите конци. Хората са видели въжетата във вид на змии, които са тръгнали срещу Мūsā (*алеихисселѝм*). Когато Мūsā (*алеихисселѝм*) е хвърлил своя жезъл на земята, той се е превърнал в голяма змия, поглъщайки всички въжета. Магьосниците се учудили и рекли: “Този човек говори истината”, и повярвали в него. Това събитие е споменато от 111-и до 123-и свещен а̀йет на сѝра Араф в Корāн-и керїм. Това е вбесило още повече фараона, който е казал: “Той е бил ваш главатар. Ще отрежа вашите ръце и крака и ще ви обеса на палмови кло̀ни.” Тогава те отговорили: “Ние повярвахме в Мūsā. Осланяме се на неговия Господ. Искаме само Неговите прошка и милост.” В тези времена фараонът не е позволявал на юдеите да напускат Египет, защото е щял да загуби хората, които е използвал като прислужници и роби. След това събитие обаче водата на неверниците се е превърнала в кръв и от небето са завалели жаби. Разпространили се кожни болести и над хората се е спуснала тридневна тъмнина. Всичко това е из-

плашило фараона и той е дал позволение. Когато Мӯсā (*алейхисселѣм*) е бил на път за Ерусалим, заедно с Бенй Исрāйл, фараонът е съжалил за своето решение и с голяма войска е тръгнал подир тях. Когато са достигнали до суецкия залив, морето се е отворило и мюсюлманите (вярващите) са преминали на отсрещния бряг. Но когато фараонът и неговата армия са тръгнали зад тях, морето се е затворило и владетелят, заедно с воините си, се е удавил. По време на това голямо преселение Мӯсā (*алейхисселѣм*) се е молел много на Аллāху теāлѣ на планината Тур и е пожелал да Го види, но молбата му е била отхвърлена. Въпреки това Той отново е говорил с него на планината Синай. Мӯсā (*алейхисселѣм*) е останал на планината в протежение на четиридесет денонощия и е държал орудж. Аллāху теāлѣ, посредством мелѣйкетото Джебрāйл (*алейхисселѣм*), му е изпратил Тората, която е била написана върху скрижали. Освен това били му дадени и десет скрижали с десет повели, които вярващите е трябвало да спазват. Тези десет заповеди (**Евāмир-и ашере**) са споменати в еврейските книги и в шести стих, и в продължението на пета глава от Второзаконието на Тората и в началото на двадесета глава от Изход. Тези заповеди са както следва:

1 – Аз съм Аллах, Който те изведох от египетската земя, от дома на робство.

2 – Няма да имаш друг бог, освен Мене. Не прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята. Няма да им се кланяш никога.

3 – Няма да споменаваш напразно името на Аллах.

4 – Шест дни от седмицата ще работиш, а на седмия ще почиваш. Винаги ще помниш съботния ден и ще го осветиш.

5 – Ще почиташ майка си и баща си, и ще им се подчиниш.

6 – Няма да убиваш човек.

7 – Няма да прелюбодействаш.

8 – Няма да крадеш ничие имущество.

9 – Няма да лъжесвидетелстваш против съседа си.

10 – Няма да пожелаваш жената, къщата, нивата, наложницата, вола, магарето и нищо на съседа.

Когато Мӯсā (*алейхисселѣм*) се е върнал от планината Синай, той с ужас е видял, че неговата общност, която е поверил на своя брат

Хārūn (*алеихиссе-лѣм*), се е отклонила от правия път и е започнала да се кланя на собственоръчно изваяна златна статуя на теле. Мūsā (*алеихисселѣм*) е бил величествен и внушителен човек с остър поглед. Оказвал е голямо влияние върху хората, които е срещал. Но когато е бил на една годинка, той е оскубал космите по украсената с перли брада на фараона и го е изнервил. Владетелят е решил да го убие, но със застъпничеството на съпругата си Āсийе той се е съгласил да го подложи на изпитание. Когато са сложили пред него тепсия, пълна със злато и огън, Мūsā (*алеихисселѣм*) е протегнал своята ръка към златото, но Джебрāйл (*алеихисселѣм*) е обърнал ръката му към огъня. Когато детето е поставило огъня в устата си, върхът на езика му е изгорял и той е изхвърлил огъня. Заради това събитие той е получил говорен дефект. Когато се е налагало да общува с хора, той е оставял това на своя брат Хārūn (*алеихисселѣм*), който е говорел много изразително. Когато обаче е станал пророк, този дефект е изчезнал. На него му е било дадено да говори по-хубаво от своя брат. Докато е бил в планината Тūr-и Сйнā, красивите слова на Хārūn (*алеихисселѣм*) не успели да попречат на народа да се отклони от правия път. Мūsā (*алеихисселѣм*) отново се е завърнал на планината Тур и е помолил Аллāху теāлѣя за опрощението на своя народ и общността му се е разкаяла за своята постъпка. Мūsā (*алеихисселѣм*) е влязъл в пустините, заедно с народа си, за да намери Арз-и мев'ūd (обетованата земя), която е била обещана от Аллāху теāлѣя. Останали са в пустинята на Тѣх в продължение на четиридесет години. Там в пустинята Аллāху теāлѣя ги е хранил с манна и пѣдпѣдъче месо (севвā). Мūsā (*алеихисселѣм*) е успял да дойде до хълма Небо до град Ерйха, от който е можело да се види Арз-и мев'ūd. Той е починал там – според едно предание – на 120 годишна възраст. Брат му Хārūn (*алеихисселѣм*) е починал три години по-рано. Влизането в град Ерйха, намиращ се в Арз-и мев'ūd, е станало от пророка Йушā (*алеихисселѣм*), който е дошъл след него.

[В своята книга “**Кисас-и Енбийā**” великият историк и юрист Ахмед Джебдет паша (*рахиме-хуллāху теāлѣя*)²⁶ казва:

“Исхак (*алеихисселѣм*) е бил син на Ибрāхѣм (*алеихисселѣм*), а Йа'кўб (*алеихисселѣм*) на Исхак (*алеихисселѣм*). Истинското име на Йа'кўб (*алеихисселѣм*) е било **Исрāйл** (Израел). Хората от неговото потомство се наричат **Бенй Исрāйл**, което означава “Синове на Ис-

26 Джебдет паша е бил от Ловеч. Починал е през 1312 [1894] г. в Истанбул.

райл”. Йўсуф (*алеїхисселѣм*), който е бил един от дванадесетимата синове на Йа’куб (*алеїхисселѣм*), също е бил пророк. След Йўсуф (*алеїхисселѣм*) Бенї Исрайл са последвали религиите на Йа’куб и Йўсуф (*алеїхимесселѣм*) и заживели в Египет. Старото население на Египет, т.е. коптите, се покланяли на звездите, идолите и статуите, и са ползвали израилтяните като роби. Бенї Исрайл са желали да се отърват от мъченията на фараоните и да се завърнат в земята на дедите си, която те наричали “Ханаан” (**Кен’ан**). Фараоните обаче не позволявали това, защото са карали израилтяните да вършат тежка физическа работа, строят нови градове и сдания. Мўсă, синът на Имрăн, е бил пуснат от своята майка на река Нил в едно дървено сандъче. **Асийе** (Асия), съпругата на фараона, го е намерила и осиновила. След като Мўсă (*алеїхисселѣм*), без да иска, е убил един копти, той се е изселил от Египет в град **Медйен** (Мадриан). Тук е останал да живее десет години. Оженил се е за дъщерята на Шу’айб (*алеїхисселѣм*) и се е завърнал в Египет. По пътя към Египет той се е отбил в планината **Тур** и се е сдобил с честта да говори с Аллăху теăлѣ. Било му дадено пророчество и е бил повелен да призове фараона към религията, но владетелят е отказал. Мўсă (*алеїхисселѣм*) е събрал израилтяните и напуснал Египет. Преминавайки през **Суецко** море, те са тръгнали към място, наречено “**Ерйха**”, но израилтяните са казали: “Ние не може да отидем и да воюваме с Амăлика” и били прокълнати. Мўсă (*алеїхисселѣм*) е отишъл в планината **Синай**, след като е оставил евреите под ръководството на своя брат Хăрўн (*алеїхисселѣм*), който е бил с три години по-голям от него. Той е разговарял отново с Аллăху теăлѣ. Била му дадена книгата **Теврăт** (Тора). Неговият народ се е разкажал и отишъл на място, което се е намирало на юг от езерото на Лот (Лут). Отседнали срещу град Ерйха, който се е намирал от източната страна на река Шерйа. За свой пълномощник е оставил Йўша (*алеїхисселѣм*) и починал.

В “**Мир’ăт-и Кяйнăт**” пише: “Мўсă (*алеїхисселѣм*) е отишъл в планината Тур три пъти. Първият път му е било дадено пророчество. Вторият път му е била дадена свещената книга “**Тора**” (Теврăт-и шерйф) и “**Евăмир-и ашере**”. Тората е била съставена от четиридесет части. Всяка част е съдържала хиляда сўри, а всяка сўра хиляда айета. В днешната Тора няма толкова много знамения. Това е така, защото Корăн-и керйм ни съобщава, че с течение на времето Тората и Евангелието са били променени и фалшифицирани. Тората, която

е била дадена на Мӯсā (*алеихисселѣм*) от Джебрāйл (*алеихисселѣм*), е била наизустана единствено от Мӯсā, Хārун, Йўша, Узейр и Йсā (*алеихимесселѣм*).”

В книгата “**Кāmӯс-ул-а’лѣм**” пише: “Когато асирийският владетел Бухтуннасар е превзел Ерусалим, той е разрушил Месджид-и Аксā и изгорил копията на Тората. Пленил е седемдесет хиляди еврейски учени и ги е завел във Вавилон. Сред тях са били Данїал и Узейр (*алеихимесселѣм*). [Узейр (*алеихисселѣм*) е бил наричан Азрā от евреите. Това е написано в “**Мунджид**”. Въпреки това книгата **Азрā**, както и някои други книги, които са включени в Стария Завет на днешната **Света Библия**, не са написани от Узейр (*алеихисселѣм*), а от еврейски равин и духовник на име Азрā.] Евреите са забравили Теврāта и се отклонили от правия път. Не са повярвали в пророците, които са били изпратени да ги наставляват, и са убили мъченически повечето от тях. Бехмен Кейхусрев, шахът на Иран, е разгромил асирийците. Освободил е юдеите и Данїал (*алеихисселѣм*). Броят на покланящите се в Месджид-и Аксā е нараснал. Когато Александър Македонски е превзел Ерусалим, за тамошен управител е бил назначен евреин на име Хиродес. Този подъл управник е убил мъченически (сторил шехїд) Яхия (*алеихисселѣм*) и е извършил големи жестокости. По-късно Ерусалим е преминал в ръцете на римляните. През 135 г., след еврейското въстание, Адриан е разрушил града и избил евреите. Разбягалите се евреи се разпръстрали из различни места, но и там християните са ги подложили на големи жестокости и притеснения. Те са постигнали мир и спокойствие чак с появата на исляма. Град Ерусалим е бил възстановен от римските императори и получил името Илия. Ерусалим и Месджид-и Аксā са били възстановени от Абдулмелик, петия емевитски (омаядски) халиф, но отново е бил разрушен по време на кръстоносните походи. Селяхуддїн Еййўбї го е възстановил по-късно. Османските халифи са реставрирали и украсили града.”

Другата свещена книга на юдеите – след Теврāта – е “**Талмўд**”. Мӯсā (*алеихисселѣм*) е предал онова, което е чул в планината Синай, на Хārун, Йўша и Елиāзār. А те, от своя страна, са съобщили на следващите пророци и накрая на Йехуда. Той пък – през втори век – е написал тези думи в една книга за период от четиридесет години. Тази книга е била наречена “**Мишнā**”. Едно разяснение за Мишнā е било написано през трети век в Йерусалим и едно през шести век във Ва-

вилон. Тези разяснения са били наречени **Гамарā**. Мишнā и едно от тези разяснения са били събрани на едно място, като образувалата се книга е била наречена **Талмūd**. Книгата Талмūd, която съдържа онази Гамарā, която е била написана в Йерусалим, се нарича **Йерусалимски Талмūd**, а съдържащата онази Гамарā, която е била написана във Вавилон, се нарича **Вавилонски Талмūd**. Християните са враждебно настроени към тях. А една от причините за това е в тяхната вяра, според която един от мъжете, които са предали Мишнā, е бил Шем’ун, който е носил кръста, подготвен от тях за разпъване на Йсā (*алейхисселām*). Някои от писанията в Талмūd, които са вредни за човечеството, са изредени в края на нашата турска книга “Севāр Веремеди” [Не можа да отговори]. В книгата “**Мир’āt-и Кяинāт**” пише, че гореспоменатият **Елиāзār** е бил син на Шу’āйб (*алейхисселām*).]

Книгата, която християните наричат “**Светото Писание**” (Библия), се състои от два части – “**Стар Завет**” и “**Нов Завет**”. Евреите вярват само в Стария Завет и го наричат “**Светото Писание**”, но не смятат, че той трябва да бъде наречен Стар Завет. Те го наричат “**Танах**” и разделят на три части. Първата част я наричат “**Теврāt**”. Теврātът се състои от пет части:

- 1) Битие (Genesis),
- 2) Изход (Exodus),
- 3) Левит (Leviticus),
- 4) Числа (Numeri),
- 5) Второзаконие (Deuteronomium).

(Общото име на петте книги е “Петокнижие”.)

Във втори свещен āйет на сūra Исрā в Корāн-и керīm по смисъл се казва: “**Ние дадохме книга на Мūsā.**” С течение на времето в Тората са били вмъкнати много чужди писания и затова днес тя няма никаква връзка с истинската Тора, разкрита на Мūsā (*алейхисселām*). [За повече информация погледнете частта “**Корāнът и Евангелията**”.]

Фактът, че Аллāху теāля ще изпрати последен пророк на име Мухаммед (*алейхиссалātu vesselām*), е бил посочен в истинския Теврāt. От 155-и до 157-и свещен āйет на сūra А’рāф от Корāн-и керīm е дадена информация за втората молба на Мūsā (*алейхисселām*), когато той е искал прошка за своя отклонил се от правия път народ. Меāl (смисъл според учените по тefsīр): “**Мūsā рече: “Господи мой, ако**

беше пожелал, щеше да погубиш мен и тях преди. Ще ни погубиш ли заради лошите дела на долните хора сред нас? Това не е нищо друго освен Твое изпитание. Оставяш с него Ти в заблуда, когото пожелаеш и напътваш Ти, когото пожелаеш. Нашият приятел си Ти. Опрости ни! Прояви милост към нас! Ти си Най-добрият сред прощаващите. Отреди ни красиво подчинение и препитание на този свят, и Райа в отвъдния живот! Ние се покаяхме и се завърнахме при Теб!” Аллāху теāля му каза: “С моето мъчение поразявам когото пожелаея. Моята милост обхваща всичко. Моята милост [в отвъдния живот] е за муттекиите [пазещите се от неверие и грехове], за даващите зекят и за вярващите в Нашите знамения. Те следват Пейгамбера, неграмотния Пророк. Откриват [неговите имена и качества] записани в Теврāта и Евангелието до тях. Този Пророк им повелява доброто, вярата и забранява лошото, неверието. Сторва им халял (позволени) чистите неща и им сторва харām (забранени) мръсните. Той ги освобождава от тежестите и облекчава големите трудности. Които повярват в него и го почитат, и му помагат, и следват Светлината [Корāн-и керйм], изпратена с него, ето те са онези, които ще постигнат безкрайно щастие.”

Няма никакво съмнение, че евреите са вярвали в последния Пророк и го чакали. Дори в някои тевсйри пише, че във време на война евреите се молели така: “О, Господи! Помогни ни в името на последния Пророк (*алейхиссалйту весселйм*), чието идване ни обеща!” и са постигали победа.

Дāвуд и Сюлеймāн (*алейхимесселйм*), които са сред пророците (*алейхимуссалевāту веттеслймāt*), изпратени на евреите след Мусā (*алейхисселйм*), са направили много за разпространението на истинската религия. Основата на юдейската религия може да бъде обобщена по следния начин:

Вяра: Има само един Аллах. Неговото съществуване е от само себе си. Не е роден и не е родил. Вижда и знае всичко. Опрощаването и наказването са характерни само за Него.

Морал: Основите на морала са “**Евāмир-и ашере**” (Десетте заповеди). Хората трябва да ги следват буквално. Тялото и душата са две различни неща. Душата не умира до Съдния ден. Вярата в отвъдния живот е необходима.

Основи на религията: Всички народи неевреи са идолопоклонни-

ци. Необходимо е да се стои далеч от тях. Трябва да се прекъсва връзка с тях, колкото е възможно това, както и да се коли курбан с или без кръв. [Евреите поднасят в жертва всяко животно, включително гълъбите, но най-вече овце, кози и едър рогат добитък. С течение на времето краваите, направени от несолено месо, както и питките, наречени “без тесто”, са започнали да се приемат от хората за курбани и тяхното раздаване се е счело за курбан без кръв.] За късѓс се е правело късѓс. Т.е. наказвали престъпника със същото наказание, което той е извършил. Момчетата са били обрязвани от равини [духовници]. Животните, чието месо е позволено да се яде, трябва да бъдат заклани. Месото от животно, което е убито по друг начин, не може да се яде. [Дори и днес в Европа и САЩ има еврейски магазини, на които има надписа “**Кашер**”, което означава, че месото, което се продава в тези магазини е от животни, които са били заклани по начин, показан от равини. Евреите могат да ядат месо, което е приготвено само по този начин. Мюсюлманите пък ядат месо само от животно, което е заклано, изричайки името на Аллāху теāлā. Те никога не ядат свинско месо.] Еврейските жени трябва да си покриват главите след като се оженят. Днес еврейските жени в Европа изпълняват това задължение като носят перуки. Яденето на свинско месо е харām и при юдеите.

Начините на поклонение при юдеите са свързани с различни методи. Събота е техният свещен ден. В този ден никога не работят и не палят огън. Събота го приемат за празничен ден и го честват. Наричат го “Шабат”. Освен това те имат и други свещени дни, а именно Песах (Пасха), Шаввот, Рош-ха-Шанах, Кипур, Сухкот, Пурим, Ханука и много други. Пасха се счита за спомен от спасяването на юдеите от египетско робство. Шавот е празникът на розата и символизира низпославането на Теврāта и Десетте заповеди. Кипур е денят за голямото говеене, който е спомен от тяхното покаяние и опрощаване. Сухкот е празникът на захарната тръстика. Той е спомен от техния живот в пустинята.

Равините, за разлика от свещениците, нямат правомощието да прощават грехове. Те единствено водят поклоненията. Считат, че при Аллāху теāлā всички юдеи са равни и няма никаква разлика между тях.

След Мӯсā (*алеихисселām*) броят на техните религиозни поклонения и начините им на водене от равините са били увеличени и променени от следващите пророци (*алеихимуссалевāту веттеслāmāt*).

Били добавяни нови неща. След Дāvуд (*алеихисселѣм*) към поклоненията са били добавени рецитирането или изпълняването на “Зебūr” (книгата, пратени нему) в съпровод с музикални инструменти.

Дāvуд (*алеихисселѣм*) е бил роден 1000 години преди Йсā (*алеихисселѣм*). [Макар европейските историци да са отбелязали периода 1015-975г. пр. Хр. като времето, в което е управлявал Дāvуд (*алеихисселѣм*), това не е сигурно.] Дāvуд (Дауд) (*алеихисселѣм*) отначало е бил пастир. Заради изключително красивия си глас [дори и днес се използва израза “Даудов глас”], той – след известно време – е бил изкаран пред държавния глава Тālут [международното му име е Сеул] и останал да свири на цитра там. Отначало между тях се е сформирала голяма близост и завързали близко приятелство. Но когато славата на Дауд (*алеихисселѣм*) е започнала да нараства с всеки изминал ден и когато на тридесет годишна възраст е убил Галот – който е бил като великан – с камък, хвърлен с прашка, хората му се възхитили. Това е изплашило Тālут и той е отдалечил Дāvуд (*алеихисселѣм*) от себе си. Въпреки това – след смъртта на Тālут – Дауд (*алеихисселѣм*) е станал владетел благодарение на желанието на народа и за първи път в историята е сторил Ерусалим да бъде столица на евреите. Управлението на Дауд (*алеихисселѣм*) е продължило 40 години. Той е получил свещената книга “Зебūr”. Това е написано в 163-и свещен айет на сūra Нисā и 55-и свещен айет на сūra Исрā. Няма съмнение, че Дауд (*алеихисселѣм*) е помолил Аллāху теāлѣя за милост и прошка. Наред с това днешната книга “Псалми”, която е поместена в Библията, съдържа добавени от хората пасажии и затова е загубила изцяло оригиналния вид, в който е била изпратена от Аллāху теāлѣя. Аллāху теāлѣя е дарил Дауд (*алеихисселѣм*) с големи блага. В 10-и свещен стих на сūra Себе по смисъл се казва: **“От Наша страна дадохме на Дауд достойнство [над другите хора и пророци], превъзходства [като пророчество, книга, власт, красив глас и способността да придава с ръце форма на желязото]. О, планини и птици, и вие възславяйте заедно с него. И размекнахме за него желязото [като свещ].”** От 17-и до 19-и свещен айет на сūra Сād по смисъл се казва: **“О, Мухаммед! Търпи онова, което неверниците изричат. Спомни си за нашия раб Дауд! Той винаги правеше покаяние на Аллах. Ние бяхме дали под негова власт планините и птиците, които вечер и сутрин правеха тесбīх (прославяха) с него.”** В 25-и свещен айет на сūra Сād по смисъл се

казва: **“При Нас той има висока степен и красиво бъдеще.”** Грозната история, написана в днешните Теврѳт и Евангелие, и в която се разказва за приключението на Дѳвуд (*алеихисселѳм*) и Витсавее, жената на един офицер на име Урия, не е вярна. Тя е написана в 11-а глава в Самуел II. [Хазрети Али (*радияллѳху анх*) е заявил, че ще удари с тояга 160 пъти онези, които разказват тази фалшифа и грозна история. В тефсѳра “Мевѳкиб”, в разяснението на 26-и свещен стих на сѳра Сѳд по смисъл се казва: “Урия е изпратил вест на едно момиче на име Тешаму, за да я информира, че иска да се ожени за нея. Макар че момичето е приело, нейните родители не са проявили благосклонност и оклеветили Урия. Междувременно Дауд (*алеихисселѳм*) също е пожелал да се ожени за нея. След като Урия е починал във война, момичето се е омѳжило за Дауд (*алеихисселѳм*). Въпреки това Аллѳху теѳлѳ не е бил доволен от факта, че той е пожелал сгодено момиче. Когато Дауд (*алеихисселѳм*) е осъзнал своята грашка, той се е разкажал и бил опростен от Аллѳху теѳлѳ.”]

В Корѳн-и керѳм отсъства ясна информация по този въпрос, но е съобщено, че Дауд (*алеихисселѳм*) непрестанно се е боял много от Аллѳху теѳлѳ, притежавал е знание и е бил дарен със способността да различава истината от заблудата. В 24-и свещен стих на сѳра Сѳд е написано, че той, за да не постъпи несправедливо в разрешаването на един въпрос, свързан с една овца, е паднал на седжде и поискал прошка от Аллѳху теѳлѳ, и се е помолил много. Всички ислямски учени са единомислени по отношение на това, че митът за Урия е бил добавен към Теврѳта и Евангелието с течение на времето. Макар тези измислени истории – наречени “Исрѳйлиййѳт” – да са заразили някои невежи мюсюлмани, ислямските учени са заявили, че това са митове.

Сюлеймѳн (*алеихисселѳм*) [чието управление е продължило предпологаемо между 965-926г. пр. Хр.] е бил син на Дауд (*алеихисселѳм*) и е станал пророк и владетел на израилтяните след него. Той е можел да говори с джиновете, дивите животни и птиците. Ерата на Сюлеймѳн (*алеихисселѳм*) е била най-добрият период за израилтяните. До времето на Сюлеймѳн (*алеихисселѳм*) израилските владетели не са знаели що е дворец. Къщата на Тѳлѳт, когото споменахме по-горе, е нямала никаква разлика от най-обикновен селски дом. Сюлеймѳн (*алеихисселѳм*) е този, който прѳв основал град Ерусалим и построил дворец. Изградил е множество сгради, палати, градини, басейни, мес-

та за колене на курбани и за поклонения. Името на най-великия ма'бед (място за поклонение), построен в Йерусалим, е било **“Месджид-и Аксā = Бейт-и Мукадес = Свещения дом”**. Той е бил изграден от финикийски архитекти. Там са работели и джинове. Материалите, използвани в строежа, са били много ценни. Зданието, погледнато отдалеко, е изглеждало като парче злато и е изумявало хората. Строежът е продължил седем години. За съжаление обаче този красив месджид е бил опожарен от Бухтуннасар II, асирийския владетел, който е завзел града. Всички копия на Теврāта са били изпепелени до такава степен, че не е останало нито едно. Макар че Кейхусрев е ремонтирал сградата, римляните пак са я изгорили на по-късен етап. В книгата **“Кāmūs-ул-а'лйām”** пише: “Това бедствие бележи края на хубавите времена за юдеите. По-късно византийските императори са ремонтирали Месджид-и Аксā и назовали Йерусалим “Илия”. Нашият Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) е изпълнил намāз в Месджид-и Аксā. Град Йерусалим е преминал в ръцете на мюсюлманите през 16 г. по Хиджра по време на Омер (*радияллāху анх*). Сегашният месджид е бил построен наново във времето на Абдулмелик (*рахиме-хуллах*). Днешните евреи наричат “стена на плача” остатъците от стените на основата и се молят пред тях.”

Във времето на Сюлеймāн (*алейхисселйām*) Йерусалим се е превърнал в най-големия и красив град на света. Безброй истории се разказват за дворците, построени от Сюлеймāн (*алейхисселйām*) в Йерусалим, за кръговете в тях и за ценните вещи. Може да се каже, че нито един владетел досега не е живял такъв прекрасен и приказен живот като Сюлеймāн (*алейхисселйām*). Той е имал многобройни съпруги и наложници. Тъй като е отдавал голямо значение на търговията, неговото богатство е нараствало от ден на ден и е украсил двореца си с нови изкусни и красиви вещи, и е отгледал множество ценни коне, птици и други животни. Всеки ден в двореца му са били колени 30 броя едър рогат добитък, 100 овце и десетки елени и сърни. Сюлеймāн (*алейхисселйām*) е поддържал мирни взаимоотношения и се е отнасял добре със своите съседи и е търсел поводи за сприятеляване с тях. Оженил се е за дъщерята на фараона и е призовал Белкъс, савската царица, към истинската религия. Установил е приятелски взаимоотношения с нея и – според ислямските историци – се е оженил за Белкъс. Фактът, че Белкъс е получила призив от Сюлеймāн (*алейхисселйām*), е написан от

29-и до 32-и свещен айет на сѹра Немл в Корāн-и керйм.

Сюлеймāн (*алеїхисселѣм*) е бил изключително справедлив владетел, както и всички други пророци (*алеїхимуссалевāту веттеслїмāт*). Справедливостта му е била за пример, като тази на Омер (*радияллāху теāлѣ анх*). Сюлеймāн (*алеїхисселѣм*) е проявявал толерантност към другите вероизповедания и независимо от протестите на фанатичните евреи, той е строил храмове за хора от други религии. С това е успял да спечели голямото уважение и обичта на всички хора по света, и се превърнал в образец. Той е продължил религията на своя бащ Дауд (*алеїхисселѣм*).

Състоянието на Сюлеймāн (*алеїхисселѣм*) е написано в Корāн-и керйм. В 12-и свещен айет на сѹра Себе по смисъл се казва: **“Дадохме под властта на Сюлеймāн вятъра, който отива на едномесечно разстояние, когато духне сутринта и идва от едномесечно разстояние, когато духне вечерта. Изляхме за него мед, разтопен като вода. С позволенията на неговия Господ, Ние дадохме под негова власт някои джинове, вършещи работа. Ако сред тях се случеше някой да не се подчини на повелята Ни, Ние го карахме да вкуси мъчението на пламналия огън.”**

В сѹра Сад от 30-и до 39-и свещен айет по смисъл се казва: **“На Дауд дарихме Сюлеймāн. Той беше хубав раб. Той [със зикр (споменаваше) и тевбе (покаяние)] винаги се обръщаше към Аллāху теāлѣ. Една привечер му бяха показани ценни породи създателни коне, които се движеха с голяма скорост. Сюлеймāн рече: “Останах лишен от споменаването на моя Господ, занимавайки се с тези добри блага. Свечери се.” Разстрои се много. Каза: “Върнете ми ги обратно!” Отряза техните крака и вратове [а месото раздаде на бедните]. После се върна към предишното си състояние. Рече: “Господи мой, опрости ми и ме дари с власт, до която да не може да достигне никой друг след мен. Ти без съмнение винаги даряваш!” И му подчинихме вятъра, който отива там, където [Сюлеймāн] поиска. И шейтāните, които строят сгради и се гмуркат, и онези другите, които са вързани в окови. Ето това е нашият дар. Ако искаш дай и на другите, ако не искаш – недей! Ние казахме, че нашите дарове са безмерни. Наистина, както му дадохме тези дарове в земния живот, така и в отвъдното той има висока степен и красиво бъдеще.”**

Според еврейските и християнските публикации трите части на Светата Библия, т.е. Теврѳта и Евангелието, са взети от книгата на Сюлеймѳн (*алейхисселѳм*). Това са “Притчи”, “Еклесиаст” и “Песните на Соломон”. Намират се в **Стария Завет**. В Теврѳта се казва, че вятърът, птиците и другите животни са били под властта на Сюлеймѳн (*алейхисселѳм*). Разбирал е техните езици и птиците и животните му се подчинявали веднага. Построил е за кратко време множество сгради, които – благодарение на джиновете – са били привършвани за много кратко време.

Във времето на Сюлеймѳн (*алейхисселѳм*) хората са получили още повече граждански права, отколкото при царуването на Дауд (*алейхисселѳм*). Според законите бащите са имали неограничени права върху своите деца. Едно дете, без значение от възрастта, е било задължено да изпълни заповедите на своя баща. По-голямото дете е вземало двукратно по-голям дял от наследството. Решенията за годеща и брака са били вземани от семействата. Кандидатите са били длъжни да приемат избраните за тях хора. Разведената жена е вземала от своя мъж пари на име **мехр**. Вдовиците с или без деца са били длъжни да се омъжат за братята на своите съпрузи. Първото дете от този брак се е считало за дете на покойника и е получавало неговото наследство. Мъжете са имали право на брак с повече от една жена.

След смъртта на Сюлеймѳн (*алейхисселѳм*) израилтяните се разделили в дванадесет племена, които са започнали да враждуват. Това разединение е започнало още преди да почине Сюлеймѳн (*алейхисселѳм*), но с помощта на Аллѳху теѳлѳ той (*алейхисселѳм*) е успял да ги задържи на едно място. На мястото на Сюлеймѳн (*алейхисселѳм*) е застанал неговият син Ровоам, но са го последвали само две от всички дванадесет племена. Израелската държава се е разделила на две. Едната е била **Израел** и в нея се събрали десет племена, а останалите две са сформирали държавата **Йехудѳ**. Те са останали в Ерусалим. В крайна сметка обаче те се отделили от правилния път и били сполетени от гнева на Аллѳху теѳлѳ. Известно време са живели под властта на асирийската държава. Бухтуннасар е разрушил и изгорил Йерусалим през 587 г. пр. н.е. Изкарал е израилтяните от града насила и ги е изпратил във Вавилон. Когато Кейхусрев [Кирий], иранският шах, е победил асирийците, той е позволил на юдеите да се завърнат в Ерусалим. Те, когато се завърнали в изгорения и разрушен град, го поправили до

известна степен. След това първо са паднали под хегемонията на персийците, а после на македонците. Римляните са влезли в града 64 г. пр. н.е., като отново са го унищожили и опожарили. Римляните за пореден път са опустошили града през 70 г. пр.н.е. Римският император Тит е бил този, който е изгорил това населено място из основи.

Йсă (*алеѳхисселĳăм*) е бил роден, когато израилтяните се намирали под римска власт. По време на тези беди са били унищожени копията на Теврăта и се появили различни книги със същото име. Към тях са били добавени много чужди писания и митове. Ето защо Аллăху теăлĳ е изпратил Йсă (*алеѳхисселĳăм*) като пророк на израилтяните [и другите хора], за да им покаже правилния път, но израилтяните не са пожелали да повярват в него. Въпреки това те са знаели, че ще дойде един пророк и са го очаквали, както е било написано в Теврăта. Те са мислели, че този Пророк (*алеѳхисселĳăту весселĳăм*) ще бъде много силен и смел, ще постига каквото е възнамерил и ще ги спаси от римляните. Не са харесали Йсă (*алеѳхисселĳăм*) – тъй като е бил с много благ характер – и са го обвинили в лъжепророчество и оклеветили майка му хазрети Мерĳем. Днес на света има около 15 милиона евреи. Сред тях няма нито един, който да следва истинския Теврăт. Според алманаха “Британика на година”, който е международна статистика, е съмнително дали всички евреи вярват в една и съща религия, защото сред тях има множество различни секти.

ЙСЕВИЗМЪТ [НАЗАРЯНСКАТА РЕЛИГИЯ] И ХРИСТИЯНИТЕ

Йсă (*алеѳхисселĳăм*) е бил изпратен, за да коригира истинската религия, изопачена от юдеите. Т.е., истинската религия на Йсă (*алеѳхисселĳăм*) е поправената юдейска религия. Той в 17-и айет от 5-а глава на Евангелието на Матей казва: “Не мислете, че съм дошъл да разруша религиите и пророците. Аз дойдох не за да руша, а да допълня.” Разяснения за основите на християнството и днешните Евангелия са дадени в частта “**Корăнът, Теврăтът и Евангелията в наше време**”. Който желае, моля, да прочете оттам!

Оригиналното Евангелие, включващо знания за йсевизма и предаден от Йсă (*алеѳхисселĳăм*), е бил многократно променян и към него са били добавяни множество чужди писания и суеверия. В резултат

от това заповедите и словото на Аллāху теāля са били унищожени. Евангелието е загубило качеството да бъде свещена книга. В турската книга “Изāх-ул-мерāм фй Кешф-из-Зулāм” великият ислямски учен Елхāдж Абдуллах бин Дестāн Мустафā (*рахиме-хуллāху теāля*) [поч. през 1303 (1885) г.] обяснява каква е била **книгата**, изпратена на Йсā (*алеихисселāм*) и за която се споменава в Корāн-и керйм. В книгата е написано както следва: “Когато евреите се опитали да обесят или убият Йсā (*алеихисселāм*), те са взели Евангелието, което се е намирало до него, и са го изгорили или разкъсали на парчета. До въпросния момент Евангелието не е било разпространено из света, а религията му не е била приета масово от хората. Това се е дължало на факта, че Йсā (*алеихисселāм*) е призовал към нея само две и поволина – три години. Няма вероятност да е било написано второ копие на Евангелието. Освен че малко хора са повярвали в Йсā (*алеихисселāм*), те в по-голямата си част са били невежи. Следователно не е възможно да са имали и други писмени доказателства. Не са били направени други копия на Евангелието, а самата книга се е знаела наизуст само от Йсā (*алеихисселāм*). Може да има и друга вероятност: В Никеийския събор от 325 г. след н.е. са били изгорени много Евангелия, определени за суевърни, грешни и неоснователни. Има голяма вероятност истинското Евангелие да е било изгорено сред тях.”

Днес целият християнски свят признава, че в Евангелието са били добавени много чужди неща и че в него – наред със заповедите на Аллāху теāля – се намират и немалко човешки писания. Няма съмнение, че първоначалното Евангелие е било на иврит. По-късно то е било преведено на латински и гръцки. При превода от иврит на гръцки език са били допуснати доста неточности. Освен това – тъй като гърците идолопоклонници се противопоставяли на вярата в един Аллах и желаели да адаптират Евангелието към философията на Платон – се е появила идеята за Троицата, която е в пълно противоречие със здравия разум.

Според философията на Платон е грешно да се кланя на много божества и да се прави отделен идол за всеки един от тях. Поддръжниците твърдят, че реално има три бога.

Първият от тях е Отецът. Той е най-великият творец и е бащата на останалите. Това е първата основа на тази философия.

Вторият бог е видимият, който е везирът на невидимия Баща. Той е **Логос** = свещено слово. В началото на Евангелието на Йоан е напи-

сано, че християните наричат Йѣсā (*алеихисселѣм*) Логос, т.е. свещено слово, и че го приемат за бог.

Третият е Вселената, видимата и известната на хората. Ето с това гърците и римляните са поискали да оприличат християнството на тази философия. Макар Йѣсā (*алеихисселѣм*) да е казал: “Аз съм само един човек като вас”, те са го приели за Божий син. Към тези божества са добавили и Рӯх-ул-кудс [Светия Дух]. Така се е образувала поредица от божества – Отец, Син и Светия Дух. Въпреки това думата “Баща”, използвана в Евангелието на иврит, символизира факта, че Аллāху теāлѣ е Притежател на голяма мощ. А думата “син”, използвана за Йѣсā (*алеихисселѣм*), означава, че той е любим раб на Аллāху теāлѣ, а не Негов син. Думата “Рӯх-ул-кудс” е пророческата сила на Йѣсā (*алеихисселѣм*), която му е била дадена от Аллāху теāлѣ. Този факт е споменат в Корāн-и керѣм по следния начин: В 12-и свещен āйет на сӯра Тахрѣм по смисъл се казва: **“Мерѣем, дъщерята на Имрāн, е от примерите за вярващите. Тя опази целомъдрието си [от харāми и лоши постъпки]. Вдъхнахме в нея от душата [която създадохме]. Тя потвърди словата и книгите на своя Господ. Тя бе от подчиняващите се на Господа си.”**

По време на появата на йсевизма не е имало вяра в Троицата. Гереспоменатият Дестāн Мустафā (*рахиме-хуллах*) казва: “Идеята за Троицата е била измислена за пръв път от философа Платон. Юдеин на име Паулус се е престорил за вярващ. Според едно предание това фитне е било разпалено отново 200 години след н.е. от свещеник на име Сибелиус. Хората – до това време – са вярвали само в един Аллах и пророка Йѣсā (*алеихисселѣм*). Предложението на Сибелиус (Сибелий) е било яростно отхвърлено от много християни. Между църквите се разпалили кървави вражди и това е довело до голямо кръвопролитие. В една историческа книга от онова време – преведена от френски на арабски език – този факт е написан по посочения начин. През 200 г. е била предложена само идеята за Отец и Син. Идеята за Светия Дух е била добавена 181 години по-късно от религиозния съвет в Истанбул, проведен през 381 г. по време на византийския император Теодосий. Имало е много папи, които са въстанали срещу това решение.” Папа Хонорий никога не е повярвал в **Светата Троица**. Макар че Хонорий е бил отлъчен много години след своята смърт, появили се нови секти, които се противопоставили на идеята за Троицата. Правенето на

измислени снимки и статуи на Йѣсѧ (*алеѣхисселѧм*), тяхното слагане в църкви, приемането на кръста за свещен символ и други подобни неща са причинили много разногласия и дори кръвопролитни борби. Едва 700 години след н.е. църквите са приели изброените неща.

Те са променили основата на йсевизма [назарянската религия]; приели папата за безгрешен; предоставили на свещениците правото да прощават греховете; казали, че хората се раждат греховни; не приели последния пророк Мухаммед (*алеѣхисселѧм*), въпреки че и в Евангелието е било написано за него. Те непрекъснато – дори и днес – променят книгите, които наричат Евангелия. Всички тези неща са предизвикали гнева на Аллѧху теѧлѧ. В 171-и свещен ѧйет на сѣра Нисѧ по смисъл се казва: **“О, хора на Писанието! Не прекалявайте в религията си! Говорете само истината за Аллѧху теѧлѧ! [Не Му приписвайте недостатък и не Го клеветете, че се е сдобил със син.] Месията Йѣсѧ е синът на Мерѣем и пророкът на Аллѧху теѧлѧ. Той е Негово създание, сътворено със заповедта “Бъди!” Той го постави в Мерѣем и е душа като другите души на Аллѧху теѧлѧ. Вярвайте в Аллах и в Неговите пророци! Не казвайте “Троица”! Добре ще е за вас да се откажете от тази дума. Аллах е единственият бог! Пречист е Той да има рожба. Негово е всичко на небесата и земята. Той ги създаде.”**

Използването на думата дух за Йѣсѧ (*алеѣхисселѧм*) в свещения ѧйет е разтълкувано по различни начини. Неречен е дух, защото Джебрѧйл (*алеѣхисселѧм*) го е духнал в хазрети Мерѣем, от което тя е забременяла. Това е било наречено дух или под дух се има предвид откровение от Аллѧху теѧлѧ. С тази дума е била благовестена хазрети Мерѣем и на Джебрѧйл (*алеѣхисселѧм*) му е било повелено да духне в нея, или на Йѣсѧ (*алеѣхисселѧм*) му е било заповядано “Бъди!”, или това е заповедта “Бъди!” Връзката на Аллѧху теѧлѧ с духа е такава, каквато е връзката на речта с говорещия.

В 79-и свещен ѧйет на сѣра Бакара за онези, които са променили Евангелието, е казано по смисъл: **“Горко на онези, които с ръцете си пишат книгата и после изричат: “Това е словото на Аллах”, за да го продадат на малка цена! Горко им заради онова, което ръцете им написаха! Горко им заради онова, което са спечелили!”** От 1-и до 4-и свещен ѧйет на сѣра Ихлѧс по смисъл се казва: **“Кажѣ: “Аллах е един. Той е Онзи, който не се нуждае от нищо и всичко се нуждае**

от Него. Нито е раждал и не е бил роден. Няма нищо, Което да прилича [равен] Нему.”

Написаната в следващите редове история я предаваме от турската книга “Дий-ул-кулюб” на Исхак ефенди (*рахимехуллāху теāля*) от Харпут:

“За първи път двама йезуитски свещеници са дошли в град Кантон с цел да призват китайския народ към християнството. [Йезуитите са мисионерска общност, основана от свещеници през 918 [1512] г.] Те са поискали от губернатора на Кантон разрешение за проповядване на християнската религия. Губернаторът не е обърнал внимание, но когато йезуитите са започнали да го дразнят, идвайки при него всеки ден, той най-накрая им е рекъл: “Аз по този въпрос съм длъжен да искам разрешение от владетеля на Китай и затова ще му доложа положението.” После губернаторът е съобщил това на монарха, който е отговорил така: “Изпратете ги при мен, за да знам какво искат.” При това губернаторът е изпратил йезуитите в Пекин, столицата на Китай. Тази новина е причинила голяма тревога сред будистките проповедници, които са дошли при владетеля и са го помолили с думите: “Тези хора се опитват да призват народа към нова религия на име християнство и не признават святия Буда. Те ще заблудят хората ни. Молим Ви, изгонете ги оттук!” Императорът е отвърнал: “Нека първо да разберем какво казват и тогава да решим.” Организиран е бил съвет от видни държавници и духовници. Императорът е поканил йезуитите на това събрание и ги е попитал: “Кажете, на какво се основава религията, която искате да разпространите.” Йезуитите са отвърнали:

“Има само един бог, Който е Създателят на небето и земята, но в същото време има три бога. Единственият син на Бога, заедно със Светият Дух са също божества. Този Бог е създал Адам и Ева, и ги е сложил в Рая. Дарил ги е с всякакви блага, но им е заповядал да не ядат от плода на едно определено дърво. Някак Сатаната е измамил Ева и те са престъпили Божията заповед: Изяли са от плода на дървото, заради което Бог ги е изкарал от Рая и ги е изпратил на земята. Тук се родили техни деца и внуци, всички омърсени от греха на праотеца. Всички те са грешници. Това състояние е продължило цели 6000 години. Накрая Всевишният Бог ги е съжалил и не е намерил друг изход, освен да изпрати собствения Си син и да го принесе в жертва като изкупление за техните грехове. Ето това е пророка Йсā, Синът Божий, в когото яр-

ваме ние. В северната част на Арабия има град на име Йерусалим. В Йерусалим има място на име Галилея, в което пък място е имало село на име Назарет. В това село е живеело момиче на име Мерйем, което е било девствено, макар де е било сгодено за дърводелец на име Йѹсуф. Един ден – докато е била сама – дошъл Светият Дух и е поставил в нея Божия Син, т.е. тя е забременяла, въпреки че е била мома. Тя е родила момченцето в един обор [отивайки за Витлеем, заедно със своя годеник]. Те са поставили Божия Син в яслите на обора. Монасите на изток са научили за неговото раждане чрез внезапната поява на нова звезда на небосклона. Те са излезли да го търсят с дарове в ръце и са го намерили в този обор, като се поклонили за него доземи. Божият Син, наречен Йсѹ, е наставлявал хората до 33 годишна възраст. Много малко хора са повярвали в него, макар да е казал: “Аз съм Божият Син. Вярвайте ми! Дойдох да ви спася!” и показвал многобройни чудеса, като е възкресявал мъртви; изцелявал е слепци; карал е куци да проходим; лекувал е болни от проказа; успокоявал е бури в морето; хранил е десет хиляди души с две риби; превръщал е водата във вино; карал е смоковницата да изсъхне, сочейки с пръст, заради това, че не е родила плод наред зима и още много други подобни чудеса. В крайна сметка обаче коварните евреи са го предали на римляните и са станали причина за неговото разпъване на кръст. Въпреки това – три дни след като е починал на кръста – Христос е възкръснал и се е показал пред вярващите. После се е качил на небето и е седнал от дясната страна на своя Отец, Който е поверил всички земни дела в негови ръце. Ето това е основата на религията, към която искаме да призовем хората. Вярващите в нея ще отидат в Рая, а отричащите в Ада.”

Китайският император – след като е изслушал тези слова – проду- мал:

- Аз ще ви задам няколко въпроса. Отговорете на тях! – и е започнал да ги пита. – Първият ми въпрос е следният: Вие хем казвате, че Бог е един, хем казвате, че има три божества. Това е толкова безсмислено, колкото да се каже, че две по две е равно на пет. Обяснете ми това!

- Това е Божия тайна. Човешкият мозък не може да го разбере. – отвърнали духовниците.

- Вторият ми въпрос е: Как Всемогъщият Бог, Който е създал земята, небето и всички светове, би могъл – заради греха на един Свой раб – да приеме за грешни всички негови наследници, при условие,

че те си нямат на понятие от това? Как така не е успял да намери друг изход, освен да пожертва собствения си Син, за да ги опрости? Това достойно ли е за Неговото величие? Какво ще кажете за това?

Проповедниците не са успели да отговорят на този въпрос, а казали единствено:

- И това е тайна Божия.

- Третият ми въпрос е такъв: Йсă е поискал плод от една смоковница, когато не е бил сезонът за това и той, когато дървото не е дало плод, го е сторило да изсъхне. Та едно дърво не може да роди преждевременно! Няма ли да е проявление на жестокост ако Йсă му се ядоса и го накара да изсъхне? Може ли един пророк да бъде угнетител?"

Духовниците отново не са успели да отговорят, а вместо това рекли:

- Това са духовни неща, Божии тайни. Човешкият ум не може да ги разбере."

Тогава китайският император е казал: "Аз ви давам разрешение. Идете и проповядвайте вашата религия, в която част на Китай искате." Когато те си отишли, фагфурът се е обърнал към присъстващите в събранието и им казал: "Аз не предполагам, че в Китай има толкова глупав човек, колкото да повярва в тези абсурди и – имайки предвид това – не намерих нищо лошо в това да дам позволение на тези мъже в проповядването на въпросните суеверия. Аз съм сигурен, че след като изслушат тези хора, нашите сънародници ще видят що за глупави народи има по света, в какви простотии вярват те, и – благодарение на това – ще оценят по-добре собствената си религия."

Словата на фагфура са толкова верни, че въпреки изминалите 2000 години и големите усилия на християнските мисионери, те не са успели да християнизират китайците. Нашата книга "**Не може да отговори**" съдържа още много други въпроси, на които свещениците не могат да отговорят. Моля, прочетете и тази книга.

От книгите на различни езици, които имаме, става ясно, че хазрети Мерйем (Мария), майката на Йсă (*алеихисселъм*), е живеела сама в една от стаите на Бейт-ул-мукаддес и никой не е влизал при нея с изключение на Зекерия (*алеихисселъм*). Джебрайл (*алеихисселъм*) е оповестил на хазрети Мерйем, че тя ще роди син, въпреки че е девица, и че това дете ще бъде пророк. В едно от преданията в книгата

“**Мир’āt-и Кяинāt**” се казва: “Докато хазрети Мерйем е вземала гусюл абдест (къпела се е) в дома на леля си, жената на Зекерия (*алеихисселйъм*), Джебрайл (*алеихисселйъм*) [Гавраил] се е появил в човешки образ и е подухнал върху нея, в резултат от което тя е забременяла. После е отишла в “Бейт-ул-ляхм” заедно с Йўсуф (Йосиф) Неджър, сина на нейния чичо. Йсā (*алеихисселйъм*) [Исус] се е родил тук. След това тримата са отишли в Египет и са останали там за дванадесет години. Накрая са дошли в Назарет (Нāсира) и останали да живеят тук. Когато Йсā (*алеихисселйъм*) е станал на тридесет годишна възраст, той е станал пророк. Ето защо човек, който вярва в Йсā (*алеихисселйъм*), се нарича **насрāни** (назарянин), а всички вярващи **насārā** (назаряни). След раждането на Йсā (*алеихисселйъм*) – според Евангелието – на небето се е появила една нова и ярка звезда.”

Според някои философи и комунисти всичко това са легенди и изобщо не е съществувал човек на име Йсā (Иисус). Ернест Ренан, професор в Парижкия университет, е казал, че Мерйем и Йўсуф са се оженили и че Йсā (*алеихисселйъм*) се е родил по нормален начин и че дори е имал братя. Това твърдение на Ренан е станало причина за неговото отлъчване от папата, но атеистите незабавно са приели идеите му.

Корāн-и керйм по ясен разкрива, че Йсā (*алеихисселйъм*) е бил роден от девицата Мерйем. Както споменахме и по-горе, Аллāху теāля го е дарил от Рўх-ул-кудс. Този факт е разкрит и в 87-и и 253-и свещен айет на сўра Бакара. В тези знамения по смисъл се казва: “**Дадохме на Йсā, синът на Мерйем, ясни чудеса. Подкрепихме го с Рўх-ул-кудс.**” [В това знамение е казано, че са дадени ясни чудеса. Също така ясно е разкрито в 48-о свещено знамение на сўра Ал-и Имрāн, в 46-о и 110-о свещено знамение на сўра Мāиде, и в 27-о свещено знамение на сўра Хадйд, че на Йсā (*алеихисселйъм*) му е била дадена книга на име Инджйл (Евангелие).] За раждането на Йсā (*алеихисселйъм*) от дева Мария е дадена информация в 45-о и в следващите свещени знамения на сўра Ал-и Имрāн, където по смисъл се казва: “**Мелйикетата** (ангелите) **рекоха: “О, Мерйем, Аллах те благосвестява със син, който се създава веднага със словото “Бъди”;** чието име е Месията Йсā, **синът на Мерйем; който е с чест в земния и отвъдния живот; и който е от приближените раби на Аллāху теāля; и който говори на хората и на люлка, и като възмажее; и който е от праведните.”** Рече тя: “Господи мой! Как ще имам син, като не ме е докосвал

мъж?” Мелѝникето рече: “Ето така Аллѝху теѝлѝ създава каквото пожелае. Когато Той пожелае съществуването на нещо, казва му “Бѝди!” и то става веднага.”

Йсѝ (*алейхисселѝм*) е проговорил на люлка. Още като дете е при тежавал изумителен интелект. Отговарял е възхитително на задаваните въпроси. Това състояние е подсказвало, че той ще бѝде изключителен човек. Започнал е да дава наставления в Ерусалим. По време на пророчеството се, което е продължило три години, той е проявил множество чудеса, както е написано и в Корѝн-и керѝм. Съживил е мъртъвци, излекувал е болни от проказа и слепци. Йсѝ (*алейхисселѝм*) е бил бездомен. Постоянно е вървял и прекарвал нощта там, където го свари залеза, и се е молел цяла нощ. Бил е изключително милосърден, състрадателен, благ и скромен. Срамувал се е от чудесата, които е проявявал и е бягал веднага оттам, за да попречи на хората да му благодарят. Дори не е отговарял на грубите слова на апостолите (онези, който са повярвали в него) [от рода на “Защо не спиращ бурята? Ще се погубим. Нима не ти пука, че умираме?”], което са изrekli в силната буря, разярила се по време на пътуване с кораб] – замълчавал се е и прощавал веднага. Веднѝж Петър от апостолите е изрязъл ухото на един градинар, заради това, че му е наговорил лоши слова. Йсѝ (*алейхисселѝм*) е усетил дълбоко съжаление към градинаря и не се е поколебал да помоли Аллѝху теѝлѝ за неговото възстановяване. Той е страдал заедно с него.

Заповедите и забраните в Евангелието са били твърде малобройни. Йсѝ (*алейхисселѝм*) не е казвал, че е донесъл нова религия, а само: “Аз не се опитвам да основа нова религия. Изпратен съм, за да възстановя истинската религия с вяра в един Аллах, донесена от пророците (*алейхимуссалевѝту веттеслѝмѝт*) на Бенѝ Исрѝйл и която религия започна да се изопачава (от хората).” Следователно приемането на йсевичизма за нова религия не е правилно, защото това е същата религия на Ибрѝхѝм (*алейхисселѝм*) и Мѝсѝ (*алейхисселѝм*). Йсѝ (*алейхисселѝм*) не е записал своите наставления, а и истинското Евангелие, изпратено от Аллѝху теѝлѝ, не е оцеляло. **Светата Библия** в ръцете на днешните християни се състои от **Стар Завет**, включващ части от Теврѝтата, и **Нов Завет**, съставен от Евангелията, носещи имената на Матей, Марко, Лука и Йоан, и които са били написани по-късно, както и от книгите и писмата на учениците, наречени апостоли. Книгите на

четиримата (Евангелията) си противоречат. Те пишат различни неща за едни и същи събития. [Вижте частта **“Коранът, Тората и Евангелията в наше време”**.] Евангелията, които са били написани от другите апостоли, са били събрани и изгорени. Това събитие се е състояло във времето на религиозните събори и синоди, проведени в Истанбул през 381 г., както и състоялите се по-рано през 325 и 364 г. [по време на управлението на Константин и Теодосий]. Фактът за идването на Мухаммед (*алеихисселѝм*) е бил обстойно разкрит в Евангелието на **Варнава**, но и то е изчезнало също като другите. Известно е че – освен Йоан – нито един от писателите на тези Евангелия не е виждал Йсѝ (*алеихисселѝм*). Както е написано в книгата на Исхак Ефенди (*рахиме-хуллѝху теѝлѝ*), първото Евангелие е било написано през 65 г., второто през 60 г., третото през 55-60 г., а четвъртото през 98 г. след Христа. В Евангелието на Йоан [синът на лелята на Йсѝ (*алеихисселѝм*) по майчина линия] пише: “Аллах толкова заобича хората, че изпрати на тях собствения Си син.” Тук обаче няма съмнение, че под “собствен син” се разбира “най-любим раб”. Въпреки това в другите Евангелия няма изявления от този род. В тези книги Йсѝ (*алеихисселѝм*) се обръща към Аллѝху теѝлѝ с думата “Отец”, от което веднага става ясно, че с тази дума иска да се каже “Свещено, уважаемо същество”. Фактът, че част от Евангелията са написани най-малко 70 години след Христа, проличава от 50-и и следващите стихови от 27-а глава на Евангелието на Матей, където пише: “Когато Йсѝ (*алеихисселѝм*) почина, завесата на храма се раздра на две от горе до долу. Земята се разтресе, скалите се разпукаха. Гробовете се разтвориха и телата на светиите бяха възкресени и влизайки в свещения град [Ерусалим], те се явиха на мнозина.” Това описание на бедствие е взето дословно от книга на евреин, който е изстрадал много, когато Йерусалим е бил разрушен и опожарен от римския император Тит през 70 г.

Нортън Андрюс [1786-1853], един от американските тълкуватели на Евангелието, казва: “Тази история е фалшива. Едно от най-важните доказателства за това е, че тя е била една от лъжите за чудните истории за Месджид-и Аксѝ, измислени от юдеите, които са били съсипани след опустошението на Йерусалим. След време обаче някой е написал тази история в една част от Евангелието на Матей, мислейки, че тя е по-подходяща за времето, в което Йсѝ (*алеихисселѝм*) е бил разпънат на кръст. След време друг писар, докато е преписвал, добавил тази част в Евангелието на Матей. По-късно този текст е попаднал в ръцете

на преводач като тях, който я е превел дословно.” Матей не се е стралял да напише това събитие в своята книга сякаш се е случило в негово време и е станал негов свидетел. В действителност обаче спорно е дали Евангелието на Матей е написано от него или не. Някои европейски историци казват, че има два вида израз в Евангелието на Матей, което означава, че то е било написано от двама различни хора. Днес – както и сегашните християнски теолози признават – съвременните Евангелия, които християнският свят притежава, не могат да бъдат приети за слово на Аллāху теāля. Както казахме и по-горе, в днешните Евангелия има части, които са слово на Аллах. За един мюсюлманин е най-правилно да постъпи като приеме онези части от Евангелието, които са в съгласие с Корāн-и керїм и да отхвърли нещата, които са в противоречие с него [тїй като са добавени от хората]. А тези знания, които не са нито приети, нито отхвърлени от Корāн-и керїм, трябва да ги проучи обстойно и след като разбере, че съответстват на ислямската вяра, да ги приеме.

Йсā (*алейхисселїм*) е бил изпратен да коригира истинската религия, изопачена от юдеите, но те не го харесали, нарекли го лъжепророк и се оплакали от него на римляните с думите: “Той иска да стане цар на Израел. Подстрекава народа срещу римляните. Смята се за Аллахов син, защото се обръща към Него като “Отец”.” Според християнската вяра, Пилат, еврейският управител на римляните в Ерусалим, след като е заловил Йсā (*алейхисселїм*), го е изпратил при Ирод. Ирод се е зарадвал много, защото е имал голямо желание да се запознае с Йсā (*алейхисселїм*) и види неговите чудеса. Йсā (*алейхисселїм*) не е отговорил на въпросите на Ирод, при което Ирод го е върнал при Пилат. [Лука – 23-а глава]. Подтикнат от гледачите и юдеите, Пилат го е предал на юдеите, за да го разпнат на кръст. [Евангелия]. Християните вярват, че Йсā (*алейхисселїм*) е бил разпнат на кръст и умрял, но после е възкръснал и бил въздигнат на небето. Мюсюлманите, от друга страна, вярват, че Йсā (*алейхисселїм*) не е бил разпнат на кръст, а вместо това директно е бил въздигнат на небето. Лицето, разпнато на кръста, вместо него, е било Юда [един от неговите апостоли], който е информирал местните власти за местонахождението на Йсā (*алейхисселїм*) в замяна на малко количество пари. Това е разкрито в Корāн-и керїм. Меāлят [смисълът, даден от учените по тефсїр] от 156-и до 158-и свещен айет на сїра Нисā е както следва: **“Поради това, че**

юдеите отрекоха Йѣсѣ и изрекоха за Мерйем голяма клевета, и казаха: “Ние убихме Йѣсѣ, пророка на Аллах, сина на Мерйем”, ние ги прокълнахме. Въпреки това те не убиха Йѣсѣ и не го разпънаха на кръста, а само им бе оприличен [Юда беше преобразен като Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) и разпънат на кръст]. И те изпаднаха в разногласие за това, съмняват се. По това отношение те нямат никакво знание. Те следват само едно сухо предположение. Те не убиха Йѣсѣ (*алеихисселѣм*), без съмнение. Аллах го възнесе при Себе си. Аллах е Азѣз, Той е притежател на мъдрост в Своите решения.”

След възнесението на Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) назарянската религия е започнала бавно и постепенно да се разпространява из света. В началото римляните и гърците, които са били идолопоклонници, се отнесли с голяма вражда към тази нова религия. Йесевиите били арестувани и избивани. В църковете ги хвърляли пред диви животни, за да бъдат изядени. Но истинската религия е продължавала да бъде опознавана и обичана от хората. Жалко е, че с течение на времето истинското Евангелие е изчезнало. Безсмисленото твърдение на лицемера Павел, гласящо: “Разпъването на Йѣсѣ е мъдрост, справедливост и спасение, защото Аллах пожертва собствения Си син, за да опрости греховете на хората” се е превърнало в основа на християнското вероубеждение. Макар Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) никога да не е казал, че хората се раждат греховни, днешното християнство може да се опише по следния начин:

1 - Хората се раждат грешни, защото Адем (*алеихисселѣм*), първият човек, не се е подчинил на Аллах и е бил изгонен от Рая.

2 - Всички хора, дошли след Адем (*алеихисселѣм*), носят този грях.

3 - Йѣсѣ (*алеихисселѣм*) е синът на Аллѣху теѣлѣ, изпратен на света заради тяхното спасение от този грях.

4 - Аллѣху теѣлѣ – за да опрости греховете на хората – е оставил собствения Си син да бъде разпънат на кръст.

5 - Този свят е място за страдание. Насладите и удоволствията са забранени. Хората са създадени, за да страдат и вършат поклонения.

6 - Хората не могат да се кланят на Аллѣху теѣлѣ пряко. Не могат да искат нищо от Него. Само свещениците могат да молят Аллѣху теѣлѣ вместо тях и да прощават греховете им.

7 - Начело на християните стои папата. Той е безгрешен и каквото и да извърши, несъмнено ще е правилно.

8 - Душата и тялото са две различни неща. Само проповедниците могат да пречистят душата ала тялото е една грозота, която остава винаги грешна.

Заради тези неприемливи за разума и логиката твърдения, назарянската религия, донесена от Йсā (*алеихисселѝм*) – с цел коригиране на юдейската религия – се е превърнала във фалшива религия на име християнство. Били положени много усилия за връщане на християнството към истинската назарянска религия. Духовник на име Лутер, който е бил воден от тази цел, основал протестантството и – казвайки че ще коригира някои неща – съвсем е изопачил тази божествена религия.

Ето така ислямската религия се е появила с цел да коригира всички тези грешки, направени след Йсā (*алеихисселѝм*), и да върне в божествената форма религията с вяра в един Аллах, която се е разваляла постоянно с течение на времето. Всъщност Аллāху теāлѝ във всички свещени книги е съобщил, че “ще дойде един последен Пророк (*алеихиссалѝту весселѝм*)” и ще насочи цялото човечество към най-правилния път, пътя на напътствието. Това може да се види както в Теврāта, така и в Евангелието, въпреки всички промени в тях. В 12-и и 13-и айет от 16-а глава на Евангелието на Йоан се казва: “Имам още много да ви говоря; ала сега не можете го понесете. Но когато дойде той, ще ви упъти на всяка истина.” Тук е съобщено за идването на Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*). В 72-а, 96-а, 136-а и 163-а глава на Евангелието на Варнава ясно пише, че Йсā (*алеихисселѝм*) е казал на своите апостоли, че “ще дойде един последен пророк; името му ще бъде Ахмед; ще коригира Евангелието, което ще бъде изопачено до неговото идване; ще донесе нова книга и че разпънатият на кръста не е Йсā (*алеихисселѝм*), а предателят Юда.” Този факт е потвърден и в сūra Саф от Корāн-и керѝм. Смисълът на 6-о свещено знамение на сūra Саф е както следва: “Йсā (*алеихисселѝм*), синът на Мерѝем, рече: “О, синове на Исраѝл! Аз съм пророкът на Аллāху теāлѝ, изпратен при вас, за да потвърдя Теврāта, дошъл преди мен, и да благовестя за Пророк (*алеихиссалѝту весселѝм*), който ще дойде след мен и чието име е Ахмед [което има същото значение с Мухаммед].” Но когато този Пророк [Мухаммед (*алеихисселѝм*)] дойде при тях, те рекоха: “Това е явна магия.”

ИСЛЯМСКАТА РЕЛИГИЯ

Великият пророк, когото Аллāху теāля е избрал за разпространението на новата религия, благовестена от Йсā (*алеїхисселām*), е Мухаммед (*алеїхиссалāту весселām*). Книгата **“Ислямът и християнството”** и разделът **“Коранът, Теврāтът и Евангелията в наше време”** съдържат информация за израстването на Мухаммед (*алеїхисселām*); получаването на първата божествена заповед; начина, по който е започнал да разпространява ислямската религия и т.н. В тази част сега ще добавим и други неща, които липсват в споменатите две.

Ислямът е истинската религия, изпратена от Аллāху теāля и която религия Мухаммед (*салляллāху алеїхи ве селлем*) е започнал да разпространява 43 години след своето раждане през 571 г. Тя е пречистената форма на християнската и юдейската религия, от която са изкарани грешките, притежава изцяло божествена и логична форма, и е пречистена от частите, които са добавени от хора и противоречат със здравия разум. Името на тази религия е **ислям**. Ислямската религия – както информираме от самото начало на тази книга – е съществувала от времето на Āдем (*алеїхисселām*). След Мусā и Йсā (*алеїхимесселām*) тя е достигнала до най-съвършената си форма във времето на Мухаммед (*алеїхисселām*). Основата на всички религии, предавани от всички пророци – от Āдем (*алеїхисселām*) до Мухаммед (*алеїхисселām*), – е **тевхїдът**, т.е., вяра в единствения Аллах. Ако бъдат проучени биографиите на другите пророци и предаваните от тях религии, за които има знания в християнските книги, ще се види, че те отначално се основавали на **тевхїда** (единобожието). Това доказва нашите думи, че “Идеята за Троицата е вмъкната в религията на Йсā (*алеїхисселām*) от юдеите и римляните”.

Книгата на ислямската религия е **Корāн-и керїм**, истинското слово на Аллāху теāля. Докато другите свещени книги са били променени и в тях са били вкарани допълнителни части от хората, Корāн-и керїм е останал чист от самото му разкриване до днес. Дори една негова дума не е била променена. Знанията за вярата, донесени от ислямската религия, са същите като тези в религиите на другите пророци. Т.е., те се основават на тевхїда. От друга страна обаче в тези религии са били вкарани митове и нелогични писания, и повечето от техните последователи се превърнали в **мушрици** (съдружаващи).

Днес целият свят говори за ислямската религия с признателност.

За разлика от това през средните векове християнските теолози сляпо са атакували исляма, като са го наричали “религия на дявола”, без да имат никакви познания, и – както споменахме по-горе – папите, които са заемали най-високи постове в християнската религия, са организирали кръстоносни походи за унищожаване на мюсюлманите. Едва след 18-и век европейските историци са започнали да изучават ислямската религия и да превеждат Корāн-и керїм на собствените си езици. Независимо от факта, че някои от тези преводи са били правени от фанатизирани християни и не съответствали на оригинала, сред тях е имало и коректни преводи от безпристрастни историци. Освен това намират се и тефсїри, които са подготвени от мюсюлмани. Хората, които са прочели правилните преводи и тефсїри, и разбрали исляма поне малко, са останали възхитени. Сред тях е имало и знаменити личности, като Гьоте, Карлайл, Ламартин, Тагор и други, които не страняли да изразят това свое удивление. Подробни обяснения на тази тема ще намерите в книгата “**Ислямът и християнството**”. Сега ще ви предадем някои от статиите, които са написали различните държавници, дошли в Турция след 1266 [1850] г., и в които се говори за ислямската религия и нашия пророк Мухаммед (*алеїхисселїм*).

В частта на име “**Ислямската религия**” от книгата “**Turkey in Europe** = Турция в Европа” – издадена през 1900 г. – сър Чарлз, първи секретар на английското посолство в Истанбул между 1311-1316 [1898] г., казва: “Този свят не е притежание на Йсї (*алеїхисселїм*). Ако християнството беше зависимо от някоя държава или организация то щеше да изчезне. При исляма обаче положението е точно обратното. Мухаммед (*алеїхисселїм*) е бил не само духовник, но и много велик лидер. Бил е уважаван от своите посетители подобно на папата и кесаря. Той винаги е проявявал изключителна внимателност като държавник, но въпреки всички свои невероятни дела и чудеса е казвал, че е само един скромнен човек. В личния си живот не е допускал нито една грешка.”

В друга част от същата книга се казва: “Ако вземем под внимание начина на живот на хората от времето на Йсї (*алеїхисселїм*), техните грешки и грехове, учудващо е защо тези неща не са забранени в Евангелието. В Евангелието само е препоръчано да не се вършат тези неща, без е споменато какво ще се случи с вършителите. За разлика от това Корāн-и керїм ясно показва как ще бъдат наказани онези, които

вършат грехове, като например идолопоклонниците или онези, които са погребвали живи новородените си момичета. По този начин той е извършил неоченимо добро на хората, като е изкоренил от Арабия фалшивото идолопоклонничество и традициите, които са били установени там в онези времена.”

Сър Елиът добавя: “Едно от най-красивите неща в исляма е, че той не прави никаква дискриминация между граждани и чужденци. В него няма посредник между Аллāху теāля и раба. Посредниците – като свещениците в християнството – са премахнати.

Стойността, която ислямът дава на човека, е много висока. Например, турските войници, които са най-добрите примери за мюсюлмани, са изключително послушни. Те имат частна инициатива [да работиш сам, без да си подпомогнат от някого]. В другите народи почти няма такива бойци. Дисциплината на турските войници, тяхното послушание към ръководителите и храбростта, произлизат от това, че са мюсюлмани. На тези хубави нрави ги учи ислямът. Освен това ислямът, който основава “единството на имота” сред хората с помощта на **зекя-та**, се опитва да заличи разликата между богатите и бедните, което е причина за множество трагедии. Тази великолепна религия е достатъчно ясна, че да може да бъде разбрана от всички. Всеки, който е изучил безпристрастно и подробно живота на Мухаммед (*алеѝхисселѝм*), започва да изпитва голяма любов и уважение към него.”

Сега нека да разгледаме книгата на друг човек. В книгата “**La Turquie Actuelle** = Днешна Турция”, публикувана в Париж през 1267 [1851] г., френският държавник Хенри А. Убиджин с италиански произход, роден в град Турен, Франция, след като е живял години в Турция, е споделил следните неща за исляма:

“Ислямската религия повелява на хората да бъдат милосърдни и разумни. Горките хора, изгонени от Европа, бивайки обвинявани в неверие, са станали гости на султана и заживели в свобода и сигурност в турския мюсюлмански свят – неща, от които са били лишени в собствените си държави. Всички последователи на различните религии са били третираны със същите справедливост и състрадание. Европейците, които казват, че турците и мюсюлманите са варвари, са взели урок по гостоприемство и хуманизъм от тях. Един автор от XVI век казва: “Странно е, но аз посетих ислямските страни и не видях нито груба сила, нито убийства в градовете на мюсюлманите, които

ние наричаме варвари. Те зачитат правата на всички хора и помагат на бедните. Големите и малките, юдеите и мюсюлманите, а дори и атеистите, са третираны със същата справедливост и милост.” Аз съм на същото мнение с него.”

Убиджин в друга част от същото произведение пише:

“В частта от Истанбул, която е названа “Истанбул”, живеят мюсюлмани. Там за една година се случват само едно или две събития, които се нуждаят от полицейска намеса. В “Пера” [Бейоглу] обаче, населявана от християни, ежедневно се случват стотици кражби, измами и убийства. Тук хората мамят едни други и се убиват. Тази местност се превръща в едно блато, подобно на големите европейски градове. Докато стотиците хиляди мюсюлмани в частта “Истанбул” живеят в мир и спокойствие, около 30 000 християни в Пера се превръщат за света в примери за безчестие и безнравие. Италианците са изкомпозирали песен за Пера на име “**Pera, dei sulirati il nido** = Пера, свърталище на скитници”. Тамошните хора са я пеели постоянно.”

Тук искаме да споделим с вас какво е казал един неверник за нашия Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*). В книгата “**Мухаммед**”, която беше публикувана наскоро и преведена на 25 езика, авторът е променил значенията на много свещени айети от Корāн-и керйм според собствените си мисли. Писателят на тази книга, неверника Максим Родинсън, който е марксист и комунист от еврейски произход, не признава нито една религия и приема всички пророци (*алейхимуссалева̄ту веттеслй̄мāт*) за халюциониращи епилептици. Въпреки това той – във въпросната книга – е останал принуден да каже следното за нашия Пророк (*салляллāху тея̄ля алейхи ве селлем*): “Всъщност ние знаем твърде малко за тази личност, чиито мисли и дела са разтърсили света. Но е възможно да се види, че Мухаммед (*салляллāху тея̄ля алейхи ве селлем*) свети с лична светлина, която не се среща у никой друг. Ето това е светлината, която сторва да засияят хората, насъбрали се около него. Ние сме длъжни да признаем това. Самият аз се опитам да опиша тази светлина в моята книга, доколкото можах да я видя.”

Вече – както се вижда – дори и европейските публицисти признават съвършенството на ислямската религия, хвалят нашия Пророк (*салляллāху тея̄ля алейхи ве селлем*) и приемат Корāн-и керйм за съвършена книга, но я смятат не за пратена от Аллāху тея̄ля, а за написана от Пророка ни (*салляллāху тея̄ля алейхи ве селлем*), т.е. не я при-

емат за вахий (откровение) от Аллāху теāлā, а за продукт на неговата мисловна дейност и вярват, че Мухаммед (*алеѝхисселāм*) – който е бил изключително честен човек – наистина е повярвал, че тези неща са му изпратени от Аллāху теāлā. Някои от тези историци твърдят, че Мухаммед (*алеѝхисселāм*) е бил грамотен и че е придобил религиозните си познания от някои свещеници [или равини]. Родинсн, комуниста когото споменахме по-горе, се опитва да докаже, че думата уммй (неграмотен), която е разкрита ясно в Корāн-и керйм и е използвана от мюсюлманите, не означава “човек, който не е учил да чете и пише”, а нещо съвсем друго. Твърди, че нашият Пророк (*саллялāху теāлā алеѝхи ве селлем*) е учил знание от монаха Бахйра.

Бахйра е бил християнски монах. В някои източници е споменато, че истинското му име е било Георгиус или Сергиус. На арамейски език името Бахйра [или Бехйра] означава “изтъкнат” и има вероятност това да е било негов псевдоним.

Един ден, когато Пророкът ни (*саллялāху алеѝхи ве селлем*) е бил на дванадесет години, видял, че Ебу Тāлиб се готви за търговско пътешествие. Когато Пророкът ни (*алеѝхиссалāту весселāм*) е разбрал, че Ебу Тāлиб не иска да заведе и него, казал: “На кого ме оставяш в този град и отиваш? Нямам нито баща, нито някой друг, който да ме съжали!” Тези слова са оказали дълбоко влияние върху Ебу Тāлиб, който е решил да го вземе със себе си. След дълго пътешествие търговският керван е отседнал за известно време до един християнски манастир в Бусрā, където е живеел монах на име Бахйра. Този монах, който е притежавал много знания, отначало е бил еврейски религиозен учен. Имал е една книга, която е достигнала до него, бивайки предавана от ръка на ръка. Той е отговарял на въпросите като е четял оттам. Бахйра изобщо не се е интересувал от кервана на Курайш, макар че в предишните години той е преминавал многократно оттук. Всяка сутрин се е качвал на покрива на манастира и е гледал към посоката, от която са идвали керваните. С нетърпение е очаквал нещо. Този път обаче монахът е изпаднал в странно състояние, стреснал се е и изскочил от своето място, защото, когато е забелязъл курайшкия керван в далечината, той е видял и едно облаче над тях да ги следва. Този облак е правел сянка на Пророка ни (*саллялāху алеѝхи ве селлем*). След като керванът е спрял за почивка, Бахйра е видял как клоните на дървото, под което е седнал Пророкът ни (*алеѝхиссалāту весселāм*), се навеж-

дат над него. Това още повече е развълнувало монаха и е заповядал да сложат трапезите незабавно. После е изпратил вест и е поканил всеки от курайшитския керван за ядене. Те са приели поканата и – оставяйки Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) да пази стоките – отишли при монаха. Бахйра се е загледал внимателно в онези, които са дошли при него и попитал: “О, народе на Курайш, има ли някой от вас, който да не е дошъл за ядене?” Те му казали: “Да, има едно дете.” Монахът е попитал това, защото облакът все още е стоял там (над детето), въпреки че курайшити са били до него. От това монахът е разбрал, че до кервана е останал някой друг и е настоял да доведат и него. Веднага щом Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е дошъл, Бахйра е започнал да го гледа внимателно, след което е попитал Ебӯ Тāлиб:

- Това дете от твоето потомство ли е?

- Той ми е син.

- В книгите е написано, че бащата на това дете няма да е жив. То не е твое дете.

- Той е синът на моя брат.

- Какво стана с баща му?

- Баща му почина преди той (синът му) да се роди.

- Правилно! Какво стана с майка му?

- И тя почина.

- Правилно!

После монахът се е обърнал към Пророка ни (*алейхиссалāту весселām*) и му казал:

- Закълни се в името на идолите.

- Не искай от мен да се кълна в името на идолите. На света нямам по-големи врагове от тях. Мразя ги!

- Ще се закълнеш ли в името на Аллāху теāля?..

Той е попитал още много неща и е получил отговори, които са съответствали напълно на наученото от книгите. След това, взирайки се в благословените очи на любимия ни Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*), той е попитал Ебӯ Тāлиб:

- Постоянна ли е тази червенина в благословените му очи?

- Да, не сме виждали да изчезва. – отвърнал Ебӯ Тāлиб.

Когато Бахйра е видял, че и този признак съвпада, поискал да види пророческия белег, за да успокои сърцето си. Въпреки това – заради своето благоприличие – Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) не е пожелал да покаже благословения си гръб. Но когато Ебӯ Тāлиб е рекъл: “О, светлина на очите ми! Изпълни и това негово желание.”, той е открил благословения си гръб. Бахйра с голямо удоволствие е видял **пророческия белег** в цялата му прелест. Целунал го е с вълнение и сълзи потекли от очите му.

- Аз засвидетелствам, че ти си Пророкът на Аллāху теāля. – казал той. После, повишавайки тон, рекъл – Ето го Султанът на световете. Ето го Пророкът на Господа на световете. Ето го великият Пророк, когото Аллāху теāля е изпратил като милост за световете.

- Колко ценен е бил Мухаммед (*aleyхисселāм*) за този монах. – си рекли присъстващите курайши.

После Бахйра се е обърнал към Ебӯ Тāлиб и рекъл:

- Този е последният и най-честитият сред пророците. Неговата религия ще се разпространи из цял свят и ще отмени всички стари религии. Не завеждай това дете до Шам, защото синовете на Исрāйл (юдеите) са негови врагове. Страхувам се, че ще причинят вреда на благословеното му тяло. Има много клетви и обещания в това отношение.

- В какво се състоят те? – запитал Ебӯ Тāлиб.

- Аллāху теāля е заповядал на всички пророци – и последно на Йсā (*aleyхисселāм*) – да предвестят на своите общности за идването на Пророка (*салляллāху алейхи ве селлем*) на āхир замāн (времето преди края на света, последното време).

Ебӯ Тāлиб – след тези слова – се е отказал да продължи за Шам. Продал е своите стоки в Бусрā и се е завърнал в Мекка. Тази среща на Пейгамбера ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) с Бахйра е била първа и единствена. Ето защо няма как едно дванадесет годишно дете да е получило знания за всички религии в това кратко време.

Макар някои християнски историци да твърдят, че Пророкът ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) е получил уроци от монах на име Настурā, нямат никакви доказателства за това [както и те самите признават] и че това не е било нищо повече от една кратка среща.

Как може да се твърди, че е дело на човешка ръка невероятната

книга Корāн-и керй̄м, която е слово на Аллах? След като проучим Корāн-и керй̄м ние виждаме, че той съдържа природните закони, чиито тайни разкриваме едва тези дни, и знания за развитието на живота [как първите форми на живот се появили във водата и как храната на човечеството се появява единствено благодарение на веществата, които идват от небето, например]. Освен това в него е обяснена социалната система, която се опитваме да развием днес, по най-съвършен и логичен начин, а справедливостта в имуществото е реализирана чрез заповедта за даване на **зекят**. В него се учат най-добрите морални основи и най-съвършените начини на поклонение. Дори да е много умен, тези неща не могат да бъдат написани от човек, който не е чел нито една книга и е живял преди 1400 години. Когато свещените айети на Корāн-и керй̄м са били в процес на низпославане, Пророкът ни (*саллаллаху теалля алейхи ве селлем*) ги е разяснявал на своя Есхāб. Имām Суйūtй̄ съобщава, че Пророкът ни (*алейхиссаляту весселям*) е научил своя Есхāб на целия тефсй̄р на Корāн-и керй̄м. Ако европейците бяха приели, че той е пророк, без съмнение щяха да станат мюсюлмани и да постигнат щастие. Ние се надяваме, че един ден те ще изберат правилната религия и ще постигнат вечно блаженство.

ИМА ЛИ МЯСТО ФИЛОСОФИЯТА В ИСЛЯМА?

Досега ние разгледахме накратко основите на вярата и законите на различните религии. Сега нека да проучим дали в исляма има философия?

Философията е името на съвкупността от резултатите, до които хората достигат след изследвания и проучвания на дадена тема, базирайки се на своите ум и логика. Казано накратко: Това е търсене на същността на всичко и намиране на причината за тяхното съществуване. На гръцки език се използва думата **филозофия**, която означава обич към мъдростта и се основава на дълбоко мислене, търсене, сравняване и проучване. От това би трябвало да следва, че философите притежават големи знания и в областта на човешката душа, и в областта на науката. Въпреки това без значение колко знания притежава даден човек, той може да разсъждава грешно и да достигне до грешно заключение след проучванията си. Ето защо философията никога не дава сигурен резултат. Ако човек чуе за този резултат, той наново трябва да

го претегли със своите ум и логика. Въпреки това всяка философия си има противоположна. Ето защо човек трябва да проучи и противостоещото мнение и да ги сравни. Не бива да се забрави и факта, че философските мисли претърпяват изменение с времето и следователно философските мисли са лишени от сигурност.

Свещените айети в Коран-и керим се разделят в две групи. Смислът на едните е ясен. Те се наричат **мухкем айети**. Значенията на свещените айети от другата група не се разбират лесно и се нуждаят от разяснение. Те се наричат **мутешабих айети**. Хадйсите [словата на нашия Пророк (*саллялāху теāля алейхи ве селлем*)], от друга страна, също се делят на мухкем и мутешабих. Необходимостта от тяхното тълкуване е довело до сформирание на науката **иджитхад**. Пророкът ни (*саллялāху теāля алейхи ве селлем*) също е вършел иджитхад. Иджитхадите, извършени от него и от неговия Есхāб (*радияллāху теāля анхум еджма'йн*), са основата на ислямските знания. Когато новоприелите исляма народи са питали за отношението на исляма към нещата, които в техните предишни религии са били считани за свещени, ислямските учени е трябвало да отговорят на тях. Отговарянето на въпросите, свързани с вярата, е довело до поява на науката **келйам**. За учените по келйам е било необходимо да докажат на новоприелите исляма – по логичен начин – защо техните предишни религии са грешни. Тези учени (*рахиме-хумуллāху теāля*) са положили големи усилия за разрешаване на тези въпроси и са изкарали наяве множество ценни истини и науката логика. От друга страна, на новоприелите исляма е трябвало да се обясни, че Аллāху теāля съществува и е един, че е вечен и че не е бил роден и не е родил. Тези неща е трябвало да бъдат казани по такъв начин, че новоприелите исляма да ги разберат и да изгладят съмненията си. Учените по келйам (*рахиме-хумуллāху теāля*) са постигнали голям успех в това свое начинание. Във вършенето на това свещено дело ислямските учени са били подпомогнати от мюсюлманските учени в природните науки. Например, Йа'куб бин Исхак Ел-Киндй, учен в областта на логиката и астрономията, е работил години наред, за да откаже от грешната вяра идолопоклонниците сабии и весении, които приемали звездите за свещени. Най-накрая той с доказателства е разкрил грешността на техните мисли. За съжаление обаче самият той е бил повлиян от идеите на древногръцките философи и се е присъединил към еретичната група му'тезиле. Починал е в Багдат през 260 [873] г.

По време на Хārūнуррешīд²⁷, петият аббасидски халиф, в Багдат е била основана институция на име **Дār-ул-хикмет**, която е била голям център за преводи. Такива цетрове на науката е имало не само в Багдат, но и в Дамаск, Харран и Антакия. Тук са били превеждани книги от гръцки и латински език. Към тях са били добавяни и индийски и персийски книги. Т.е. истинският **Ренесанс** [възстановяването на ценни древни произведения] е започнал първо в Багдат. Най-напред на арабски са били преведени произведенията на Платон, Порфирий и Аристотел, които ислямските учени (*рахиме-хумуллāху теāлйā*) са проучили внимателно и доказали, че някои от идеите на гръцките и латинските философи са верни ала повечето грешни. Мухкем āйетите и хадīs-и шерīфите са отхвърлили техните ум и логика, което е разкрило, че тези хора са били невежи в повечето научни и религиозни знания, и че в онези неща, които не биха могли да бъдат разбрани с разума, са допуснали много неточности. Истинските ислямски учени, като имām Газāлй и имām Раббāнй (*рахиме-хумаллāху теāлйā*), са прозрели, че тези философи не вярват в най-основните знания за вярата и са разкрили пред мюсюлманите грешните им вероубеждения, изкарващи от исляма. Книгата на имām Газāлй **“Ел-мункизу анидалāл”** съдържа просторна информация по този въпрос.

В знанията по келāм ислямските учени са следвали единствено иджтихāдите на Расūлюллах (*саллаллāху алейхи ве селлем*) и Есхāб-и кирām (*радияллāху теāлйā анхум еджма'йн*), за да обяснят мутешāбих āйетите и хадīsите. Те са отхвърлили идеите на гръцките философи, несъответстващи на тях и опазили ислямската религия от изопачаване, подобно на християнската. За разлика от тях, невежите хора си помислили, че всички думи на философите са верни и им се отдали, което е довело до появата на отклоненото ислямско течение **му'тезиле**. Пророкът ни (*саллаллāху теāлйā алейхи ве селлем*) е съобщил, че в исляма ще изникнат седемдесет и две еретични течения. Появили се някои философи – вдъхновени от гръцки, индийски, персийски и латински философи – като Ибни Сйнā, Фāрāбй, Ибни Туфейл, Ибни Рушд и Ибни Бādже, които в някои знания се отделили от правилния път на Корāн-и керйм. Ибни Халдūн²⁸ е разделил ислямските знания в две части, а именно **улюм-и наклиййе** [тефсйр, кърāет, хадīs, фикх,

27 Хārūн Решīд е починал в Тус през 193 [809] г.

28 Ибни Халдūн е починал през 808 [1406] г.

ферāиз, келāм, тасаввуф] и **улюм-и аклийе** [логика, физика, природознание, химия, математика, геометрия, геодезия, наука за водене на дебат и астрономия]. Тези от първата част се наричат религиозни знания, а тези от втората, които могат да бъдат разбрани с експерименти, се наричат научни.

Имām Газālī (*рахиме-хуллāху теāлā*) е научил ромейски (новогръцки) език, проучил е гръцката философия и е отрекъл онова, което е намерил за неправилно. Философията, която е била примесена към ислямските знания във времето на Хārūнуррешīд (*рахиме-хуллāху теāлā*), е станала пътеводител за философи като Монтеско и Спиноза. Те открито са признали, че са повлияни от Фārāбī, когото нарекли Farabius.

Имām Мухаммед Газālī (*рахиме-хуллāху теāлā*) се е борил срещу даитите от шиитската секта, която е първото отклонено течение от всички седемдесет и две. Даитите твърдят, че Корāн-и керīm има два аспекта: вътрешен (бāтн) и външен (зāхир). Тези хора са били наречени **бāтннити**. Имām Газālī (*рахиме-хуллāху теāлā*) е опровергал тяхната философия много лесно. Това поражение на бāтннитите съвсем ги е отклонило от исляма. Разтълкували са грешно неясните āйети и хадīs-и шерīфи и се превърнали в **мюлхиди**. Освен това – за да постигнат своите политически цели – те се превърнали в голям проблем за **ехли суннитските** (истинските) мюсюлмани.

Шиитите, твърдейки че са привърженици на Али (*радияллāху теāлā анх*), са разбъркали нова философия в ислямската религия и това е довело до поява на различни техни течения. Хāриджитите първо се представили за привърженици на Али (*радияллāху анх*) ала по-късно се превърнали в негови врагове. Според тяхното вероубеждение мюсюлманин, който върши голям грях, става неверник. Ето защо те твърдят, че Али и Му’āвийе (*радияллāху теāлā анхумā*) са станали неверници. По-късно се е появила нова вяра, която се е противопоставила на тази. Те във всяко едно нещо се опирали на разума и казвали: “Хората не могат да отсъдят нищо за онзи, който е извършил много голям грях, като убийство на мюсюлманин от друг такъв, например. Аллāху теāлā ще отсъди за него в отвъдното. Такива хора не са нито вярващи, нито неверници.” Последователите на това ново вероубеждение са били наречени му’тезилити. От шиитското течение е възникнало едно друго на име гāлийе [престъпващите]. Според тяхната вяра

Раят и Адът са на земята. Тези хора са пълни неверници и нямат нищо общо с исляма.

Англичаните, които са искали да унищожат исляма отвътре, са основили нови еретични течения под името на исляма. Сред тях известни станали бехайтите, кадияните и теблиг джемат.

1 – БЕХАЙТИТЕ: Техният главатар е бил иранец на име Елбаб Али. Той е казал, че е като огледало, в което се вижда Аллах. Той е бил наследен първо от Бехәуллах, а после от неговия син Аббас. Когато Аббас е починал през 1339 [1921] г., неговият син Шевк е заел мястото му. Бехәуллах е казал, че е пророк. Според тях числото деветнадесет е свещено и приемат за чест да вършат всички неморалности. Имат книги на всякакви езици. Научили са се да заблуждават хората от англичаните.

2 – КАДИЯНИТИ: Наричани са още ахмедии. М. Ебу Зухре, един от учителите в Джәми’ул-езхер, казва: “Мирзә Ахмед, основателят на кадиянизма, е починал през 1326 [1908] г. и погребан в град Кадиан, близо до Лахор. Неговите привърженици казват: “Йсә (*алеихисселәм*), бягайки от евреите, е дошъл в Кашмир и починал там.” Те приемат Ахмед Кадиянй за пророк и твърдят: “Корән-и керйм ни съобщава, че юдеите и християните са добри хора и затова обичането на англичаните е вид ибәдет. Заповедта за джихад е приключила. Ние не може да наречем неверник онзи, който не ни нарича такъв. Не е позволено да даваме нашите момичета за некадиянии, но за нас е позволено да се женим за техни момичета.” Те заклеят онези мюсюлмани, които не вярват в тях, наричайки ги неверници без писание.

Алләме Хюсеин Мухаммед (*рахметулләхи алеих*), професор в медресето “Дйр-и зур”, в своята книга “**Ерреду алел-Кадиянййе**” е написал подробно за словата на кадияните, изкарващи ги от исляма. Неверниците, които се крият под подобни имена, се представят за мюсюлмани. Спорят с християните и юдеите, доказват, че ислямът е истинската религия и единственият път, водещ към щастие. Подмамените хора веднага стават мюсюлмани, но бехайтите, кадияните, шиитите и вахабитите заблуждават тези бедни хора и ги привличат към своите отклонени течения. Физикът Абдусселәм, който получи нобелова награда, е кадияния. Ахмед Дидат, който привлече християните към исляма през 1980 г. след дебати с тях, също не е ехли суннет. Такива хора пречат на новоприелите исляма да постигнат истинския

път на ехли суннет и да се сдобият с вечно щастие.

Тасаввувът е основан от суфиите на **ехли суннитския път**. Те изобщо не са имали нищо общо с философията и са казвали, че за добро разбиране на Корън-и керъм и за ставане на истински мюсюлманин е нужно не само да се следват заповедите и забраните на нашия Пророк (*саллялляху теяля алейхи ве селлем*), но и неговите състояния и нрави.

Пътищата на суфиите се основават на следните неща:

1) Факр, т.е. да се знае, че във всяко дело и във всичко останало човек се нуждае от Алляху теяля. Никой и нищо не може да твори, но може да стане причина за създаване от страна на Алляху теяля. Алляху теяля е Създателят на всичко.

2) Зухд и таквā, т.е. следване на исляма във всяко дело. Това означава да се следват всички заповеди и забрани на исляма, да се върши добро и да се прекарва свободното време в поклонение. Днес думата софу се използва вместо суфия и означава човек, който стриктно следва религията.

3) Съзерцание, мълчание и зикр, т.е. непрекъснато да се мисли за съществуването и благата на Алляху теяля; да не се говори без нужда; да не се спори с никого; да се говори колкото се може по-малко и постоянно да се споменава името на Алляху теяля.

4) Състояние и степен, т.е. от идващите в сърцето сияния да се избира за степента на чистота на сърцето и душата, както и да се спазва благоприличие.

Първият и най-известен суфия е Хасен Басрй (*радиялляху теяля анх*) [21 [624] - 110 [728]] Той е бил толкова голям ислямски учен, че всички мюсюлмани са го приели за имām [муджтехид]. Станал известен със своя силен и красив характер и дълбоко знание. Давайки наставление се е опитвал да настани в сърцата на всички хора страха към Алляху теяля. Той е бил велик учен в областта хадис и затова е предал множество хадис-и шерйфи. **Вāsъл бил Атā** – основателят на му’тезилитската философия – е бил негов ученик, но с времето е напуснал уроците му. **Му’тезиле** означава отделящ се. Второто име на **му’тезиле** е **кадерийе**, защото те отричат съдбата (кадер) и казват: “Човек е създателят на своите дела. Аллах никога не създава зло. Човек притежава воля и сила да твори. Следователно ако той е сторил някакво злодеяние, цялата отговорност ще е негова. Това не може да

бъде обяснено със съдбата.” Кадеритската мисъл е била основана от Вāsъл бин Атā, който е бил ученик на Хасен Басрї и който винаги се е намирал в неговите събрания. Поради тази причина, Хасен Басрї, който е вярвал в съдбата, го отдалечил от себе си.

Според ехли тасаввуф, т.е. суфиите, истинското същество е само Аллāху теāля. Аллāху теāля е абсолютното същество, абсолютното добро и абсолютната красота. Той, бивайки скрито съкровище, е пожелал да бъде опознат. Това е причината за създаването на земята и на живите същества по него. Аллāху теāля не е проникнал в никое създаване. (Т.е., не е вътре в тях.) Никой човек не може да стане илях (бог). Аллāху теāля е създал човешките качества подобно на Своите, но това сходство е толкова малко, че ако Неговите качества ги оприличим на море, то човешките качества биха могли да бъдат само негова пяна.

Целта на тасаввуфа е да се постигне **ма’рифет-и иляхиййе**, т.е. да се опознаят качества на Аллāху теāля. Не е по силите на човека да опознае Неговата същност, т.е. самия Него. Пророкът ни (*саллял-лāху алейхи ве селлем*) е казал: **“Не мислете за същността на Аллāху теāля, а за Неговите блага!”** Т.е. не бива да се мисли за същността на Аллāху теāля, а за Неговите качества и блага, с които дарява хората. Веднъж пък е казал: **“Каквото ти идва в ума, когато мислиш за същността на Аллāху теāля, то не е Аллах.”** Капацитът на човешкия ум е ограничен. Той не може да разбира онова, което е извън възможностите му. Ако мисли за тях, той ще се заблуди и не ще достигне до истината. Човешкият ум не може да разбере мъдростите в религиозните знания. Ето защо онези, които са примесили философията с религиозните знания, се отделили от правилния път на исляма и станали **ехли бид’ат** (еретици) или **мурдети** (вероотстъпници). Ехли бид’ат не са неверници, те са мюсюлмани, но се отделили от правия път и са станали част от едно от всички седемдесет и две еретични течения. Тези жертви на философията са мюсюлмани, защото грешните вероубеждения, които те са разбрали от Корāн-и керїм [вследствие на грешно тълкуване], не са станали причина за неверие. Ние трябва да кажем: “Ислямска философия не съществува, но е имало хора, които на по-късен етап са примесили философия към исляма.” Според ехли суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāля*) мярката за ислямските знания са мухкем [ясните] āйети и хадїс-и шерїфи, а не човешкият ум. Целта (основата) на тасаввуфа е да опознаеш себе си (своята сла-

бост, несъстоятелност). Тасавуфът се основава на любовта към Аллах, възвишената любов. Това може да се постигне само чрез следване на Мухаммед (*алеихисселям*). Когато се напредва в тасавуфския път, в сърцето се появяват множество състояния. Едно от тях е състоянието на **вахдет-и вуджуд**, т.е. (Не съществува нищо друго освен Него. Всичко се е появило благодарение на Неговото създаване.) Да, както е разкрито в Коран-и керим, Аллаху теаля се проявява в човешкото сърце, но това проявление е само на качествата Му и няма нищо общо с разума. Хората в тасавуфския път усещат това проявление в сърцата си и ето защо за тях смъртта не е бедствие, а е нещо хубаво и приятно. Тъй като смъртта е връщане обратно към Аллаху теаля, тя е повод единствено за радост. Големият тасавуфски учен Мевляна Джеляледдин-и Руми (*рахиме-хуллаху теаля*) е нарекъл смъртта **шеб-и арус** = брачна нощ. В тасавуфа няма тъга и безнадеждност, а само любов и проявления. Мевляна (*куддисе сиррух*) е казал: “Нашият дергях не е дергяхът на безнадеждните.” Неговите слова са както следва: “Базя, Базя, Хер анче хестй Базя” (Ела, ела, който и да си ела. Дори да си съдружаващ, огнепоклонник или идолопоклонник, пак ела! Нашият дергях не е дергяхът на безнадеждието. Дори сто пъти да си престъпил обещанието си, пак ела!) Някои казват, че тези слова са на Баба Ефдал Кяши, който е живял през тринадесети век. Сред ехли тасавуф има големи евлии (приближени раби на Аллаху теаля), като имам Раббани, Джунейд Багдади, Абдулкадир Джейляни, Мевляна Джеляледдин-и Руми и раби, влюбени в Аллаху теаля, като Султан Велед, Йунус Емре и Мевляна Халид-и Багдади. Гореспоменатото състояние на **вахдет-и вуджуд** не е цел и завършек на тасавуфския път. Това са знания, които се появяват в сърцето по пътя, водещ към целта, и нямат нищо общо с разума, мисълта и материята. Те не се намират в сърцето, а се виждат там. Ето защо вместо вахдет-и вуджуд е по-правилно да се каже вахдет-и шухуд. Когато човешкото сърце се пречисти, то става като огледало. Това, което се вижда там, не е същността на Аллаху теаля, а са зълловите, т.е. образите на качествата. Аллаху теаля е дарил човешките същества с образите, подобията на Своите качества, като виждане, слух и знание. Но дарените от Него неща не са като Неговите. Неговото виждане е безначално и безкрайно. Той непрекъснато вижда всичко. Вижда постоянно и без средства. Човешкото виждане не е такова и ето защо Неговото виждане е истинско. Ние казваме, че човешкото (нашето) виждане е образа, сянката на това (истинско) виждане. Както

образа на Неговото виждане се проявява в човешкото око, а на слуха в ухото, така и образите на Неговите любов, знание и още много други качества, се проявяват в човешкото сърце. [Сърцето не е онова парче месо, което се намира в лявата част на гръдния кош. Този мускул се нарича **материално сърце**. **Нематериалното сърце** е сила, която се намира в материалното. Материално сърце притежават и животните, а нематериалното е характерно само за хората.] Както окото не бива да е болно, за да вижда, така и сърцето не бива да е болно, за да може да се сдобие с тези проявления.

Лекарството за спасение на сърцето от болести се изготвя с три неща: придобиване на вяра в съгласие с книгите на ехли суннитските учени, изпълняване на поклонения и отбягване на харāми. Онези, които си нямат на понятие от ислям и тасавуф, превръщат религията в средство за печелене на земно. Тези измамници – за да придадат мистичен вид на тасавуфа и дори на ибāдетите – са прибегнали до музика и движения на тялото в съответствие с ритмите на музикалните инструменти, и са ги нарекли обреди [като мевлевитските, например]. Мевлевитите се въртят като слагат на главите си бели конични шапки, наподобяващи надгробни плочи. Дясната ръка я вдигат към небето, а лявата смъкват надолу, с което символизират (ужким), че онова, което получават от небето го пращат на земята. Макар тези обреди да нямат нищо общо с исляма и да не се намират в свещените айети и хадйси, те биват представяни на хората като тасавуфски път и ислям. Нито Пророкът ни (*салляллāху алейхи ве селлем*), нито някой от Есхāб-и кирām (*радияллāху теāля анхум еджма 'ийн*) не са извършили обреди от този род. В тяхно време е имало тасаффув, но е нямало подобни фалшиви церемонии, извършвани под името на тасавуфа. Днес много хора идват от цял свят, за да наблюдават тези обреди. На чужди езици са налице много тасавуфските книги и във всяка една от тях се споменава за тези фалшиви пътища. Имām Газālī (*рахиме хуллāху теāля*) е бил учен и в областта на вярата, и специалист в истинския тасавуф. За Ебуссу'уд Ефенди (*рахиме хуллāху теāля*) (896 [1490] – 982 [1574]) – големия ислямски учен и шейхулислам на султан Сюлеймāн Законодателя (*рахиме хуллāху теāля*) – казват, че е имал крайно остро поведение към ехли тасавуф и дори е давал фетви за тяхното обесване. Това не е вярно! Ебуссу'уд Ефенди се е държал остро не към ехли тасавуф, а към фалшивите тарикатчии, които са навлезли сред

тях, и към онези, които са казвали: “За онези, които са достигнали до високите степени на тасаввуфа, не е нужно да се подчиняват на религиозните заповеди. За тях няма разлика между халял и харām.” Той е дал фетва за тяхното обесване, защото са извършили грехове от рода на причиняване на фитне (анархия, безредие, сепаратизъм) и [опити за] унищожаване на исляма.

Лидерът на хората, отхвърлящи онези, които смесват философията с ислямските знания, е нашият Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*). В един известен негов хадīs-и шерїф се казва: **“Моята общност ще се раздели на седемдесет и три течения. Седемдесет и две от тях ще отидат в Ада. Само едно ще се спаси и това са онези, които са по пътя, на който съм аз и моят Есхāб.”** Този хадīs-и шерїф, предсказващ бъдещето, е голямо чудо. Станало е както Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал. Суннитските учени са описали подробно тези седемдесет и две течения (които смесвайки ислямските знания с философията се отделили от пътя на Есхāб-и кирām) и техните философии. Следвайки горепосочения хадīs-и шерїф, те са ги опровергали с доказателства. Един от тези велики ислямски учени е бил Сейїид Шерїф Джурджāнї (*рахиме-хуллāху теāлā*). Този велик учен – достигнал до степента на евлия в тасаввуфа – е починал през 816 [1413] г. в Шираз. Неговата книга **“Шерх-и Мевāкиф”** е пълна с тези доказателства. Освен това Са’деддїн Тефтāзāнї (*рахиме-хуллāху теāлā*), който е бил на най-високото равнище в науката келām, е ликвидирал тотално еретичната философия в своята много ценна книга **“Шерх-и акāид”**. Той е починал в Семерканд през 792 [1389] г. Книгата **“Ел-милел вен-нихал”** на Мухаммед Шихристāнї (*рахиме-хуллāху теāлā*), починал през 548 [1153] г., също е пълна с подобни опровержения – от самото начало до края. Тази арабска книга и нейният турски превод са били публикувани многократно. Тя е преведена на европейските езици също и е разпространена от ЮНЕСКО. Тази книга разкрива на целия свят, че в исляма всъщност няма философия и че изразът “ислямска философия” е неправилен.

Имām Мухаммед Газāлї (*рахиме-хуллāху теāлā*) е проучил и тасаввуфа, и метафизиката. В своите книги **“Ел-мункиз”** и **“Ет-ге-хāфутул-фелāси-фе”** той е съобщил, че философите се опират само на разума и грешат много, а тасаввуфските учени следват само свещените āйети и хадīs-и шерїфи, благодарение на което се сдобиват

с истинска вяра и безкрайно щастие. Той е разгледал философиите на всички седемдесет и две еретични течения, за които горе уточнихме, че са мюсюлмани, и е видял, че те са останали под влияние на гръцките философи. Ясно се вижда, че вярата на еретичните мюсюлмани не съответства на истината, т.е. на Корън-и керъм и хадис-и шерифите. В двадесет и първи век, онези части, които те са взели от гръцката философия, не намират прием от хората. Ако се сравнят вероубежденията на еретичните мюсюлмани, ще се види, че те са единодушни по отношение на фактите, че Аллăху теълă е един; че еВсеомогъщ; че всичко идва от Него; че Той е абсолютен владетел; че ислямът е най-истинската и последна религия; че Корън-и керъм е слово на Аллах и че Мухаммед (*алейхисселăм*) е Неговият последен пророк. Всички те съобщават тези неща. Те считат човека за свещено същество, а не за греховно създание, като християните. Ето защо всички седемдесет и две еретични течения са мюсюлмани. Заедно с това обаче те държат на едно равнище разума, религията и философията, и оттук произтичат разликите в техните вярвания. Тъй като са привърженици на различни философии, между тях има безсмислени различия и борби. Коя от тях е права може да проличи чрез съпоставяне на техните вярвания с науката и хадис-и шерифите, а не чрез прибегване до груба сила, вражда и обвиняване в неверие.

Според ислямските учени в нашата религия има пет неприкосновени неща. Това са; 1) Живот, 2) Имот, 3) Разум, 4) Потомство, 5) Религия. Ето защо ако един еретик, заради това, че вярва единствено и само в истинността на своята философия, напада имота и живота на хората, без да отдава значение на никакви наставления, ще е разкрил ясно с това си действие, че той няма или религия, или разум.

Сега нека да оставим на една страна философията, която еретиците (ехли бид'ат) са разбъркали в знанията за вярата, и още веднъж, посредством избраните от нас свещени айети от Корън-и керъм, да видим какво Аллăху теълă иска от истинския мюсюланин и какво му повелява, защото в същността на исляма няма място за философия. Еретичните седемдесет и две течения са смесили философията с исляма и навредили на религията. От една страна са смесили гръцката философия с религиозните знания, а от друга страна са ги променили според собствените си разбирания. **Суннитската група**, която Мухаммед (*алейхисселăм*) е благовестил с Дженнет, е взела (записала и предала) религиозните зна-

ния така, както е научила от Есхāб-и кирām (*радияллāху теāля анхум еджма ’ин*) и изобщо не е примесила гръцката философия и собствени-те си мисли към тях. Тя е счела тези знания за по-високопоставени от знанията на другите религии, философията и собствения разум, защото ислямът се състои от знания, които ще бъдат приети от здравия разум. Ако един разум се осъмни в истинността на дори едно ислямско знание, от това следва, че той не е здрав, а дефектен. Не е пълен онзи разум, който мисли, че ислямската религия е непълна и се опитва да я допълни с философия. Ако един неверник последва здравия разум, неговите нрави и дела ще съвпадат със заповедите на Аллāху теāля. В края на шести джуз от тефсира “**Рӯх-ул-беян**” на Исма’ил Хаккь Бурсеви²⁹ е написано, че Аллāху теāля ще дари такива хора с вяра. Суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāля*) са споменали гръцките философи в своите книги, само за да ги опровергават.

В 44-и свещен āйет на сӯра Йӯнус по смисъл се казва: **“Без съмнение Аллах не угнетява хората с нищо, а хората сами себе си угнетяват.”**

В 12-и свещен āйет на сӯра Ра’д по смисъл: **“Докато един народ не развали сам себе си, Аллах не променя техните състояния.”**

В 108-и свещен āйет на сӯра Йӯнус по смисъл се казва: **“И който се е напътил, единствено за себе си се напътил, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблудил.”**

Следователно какъв трябва да бъде един човек? Ето как Аллāху теāля описва в Корāн-и керйм вярващите. От 63-и до 73-и свещен āйет на сӯра Фуркан по смисъл се казва: **“Рабите на Аллах, Който е Рахйм, ходят по земята със снизхождение и достойнство. А ако невежите се заканят да им отправят думи, те им казват хубави слова [зdrави и спасени бъдете]. [Т.е. проявяват изключителна благост.] Те през нощите правят седжде и стоят в къям [изпълняват намāз]. Казват: “О, Господи! Отдалечи от нас мъчението на Джехеннема! Джехеннемското мъчение е непрекъснато и много силно. Там без съмнение е лошо място и лошо обиталище. И когато дадат нещо, те нито прахосват, нито скъперничат, а са по средата на това. Не престъпват ничие право. Не съдружават с нищо Аллах и не се молят на друг, освен Него. И не отнемат живота, когото Аллах е сторил харām. Не убиват никого по несправедлив начин. [Наказват само виновните.]**

29 Исма’ил Хаккь е починал през 1137 [1725] г.

Не прелюбодействат. А който извърши едно от тези неща, той ще е извършил грях. В Сетния ден мъчението му ще бъде [увеличено] в пъти. В него унижен ще бъде оставен вечно. Само на онези, които се покаяват и вярват по правилен начин и вършат полезни дела, Аллах ще превърне злините им в добрини. Аллах е притежателят на прошка и милост. А който се покае и извърши праведни дела, той се връща при Аллāху теāля [с прието покаяние и достигнал Неговото задоволство]. Те не лъжесвидетелстват. Отбягват безползните и вредни неща. И когато им се прочетат āйетите [знаменията], те не остават пред тях слепи и глухи [слушат с внимание. Изълняват нещата, които им се повеляват чрез тях.]”

В 8-и свещен āйет на сūra Мāиде по смисъл се казва: **“О, вярващи! Гнева ви към някой народ да не ви доведе до несправедливост. Бъдете справедливи!”**

В 89-и свещен āйет на сūra Мāиде по смисъл се казва: **“Аллах ще държи сметка не за клетвите ви, изречени случайно, а за съзнателните такива [изречени с цел лъжа].”**

В сūra Нахл, Бакара и в още много други сūри по смисъл се казва: **“Аллах е заедно с търпеливите. Търпете! Търпи, търпението е за Аллах.”**

В 217-и свещен āйет на сūra Бакара по смисъл се казва: **“Причиляването на фитне е по-лошо от убийство.”**

В 262-и свещен āйет на сūra Бакара по смисъл се казва: **“Не натяквай имота, който си дал!”**

В 271-и свещен āйет на сūra Бакара по смисъл се казва: **“Скритото даване на милостинята е по-добре.”**

В 151-и свещен āйет на сūra Ен’ām и 68-и свещен āйет на сūra Фуркāн по смисъл се казва: **“Не отнемайте живот.”**

В 31-и свещен āйет на сūra А’рāф по смисъл се казва: **“Не разхищавайте имотите си.”**

В 56-и свещен āйет на сūra А’рāф по смисъл се казва: **“Не поразенствайте!”**

В 7-и свещен āйет на сūra Тевбе по смисъл се казва: **“Аллах обича онези, които странят от разваляне на договорите си.”**

В 26-и свещен āйет на сūra Ибрāхїм по смисъл се казва: **“[Не изго-**

варяйте грозна дума, причиняваща неверие.] **Грозната дума прилича на грозното дърво, което е изтръгнато от земята от вятъра и няма корени.**”

В 90-и свещен айет на сӯра Нахл по смисъл се казва: **“Аллах повелява справедливостта, вършенето на добро и грижата за роднините. Забранява безсрамието, порочността и престъпването на границата.”** [Думата ихсан в този свещен айет означава тасаввуф. Това е правене на ибадет на Аллāху теāля от страна на раба, който като че ли Го вижда.]

От 23-и до 24-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: **“Не казвай “Уф!” на майка си и баща си и не ги навиквай! Казвай им сладки думи. Прояви към тях снизхождение, като ги съжеляваш, и направи ду’а: “Господи мой! Прояви към тях милост, както те ме отгледаха от малък.”**

В 26-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: **“Дай правото на роднината, пътника и бедния! Но не пилей това, което имаш!”**

В 28-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: **“[Ако нямаш какво да дадеш на бедните], поне им кажи сладка дума!”**

В 131-и свещен айет на сӯра Тāхā по смисъл се казва: **“Не гледай неверниците, на които дадохме много препитание, за да ги изпитаме! [Тези земни неща ще ги доведат до мъчение!] Препитанието, което ти даде Господа ти, е по-добро и по-продължително.”**

От 31-и до 32-и свещен айет на сӯра Рӯм по смисъл се казва: **“Не бъдете от онези, които се разделиха на течения в религията, и при които всяко от тях се радва, като смята че е по правия път, [и става враг на другите] и [не бъдете] от съдружаващите!”**

В 13-и свещен айет на сӯра Шӯрā по смисъл се казва: **“Останете привързани към религията! Не изпадайте в разединение в тевхй-да и вярата!”**

От 18-и до 19-и свещен айет на сӯра Джāсийе по смисъл се казва: **“Не следвай невежите [които следват своите страсти]! Те не могат да те избавят от мъчението на Аллах. Поради враждата си към исляма, угнетителите са приятели един друг. А Аллах е Приятелят на страхуващите се от Него.”**

В 29-и свещен айет на сӯра Фетх по смисъл се казва: **“Аллах обеща опрощение и велика награда на онези, които вярват и вършат**

праведни дела.”

В 9-и свещен айет на сӯра Худжурāt по смисъл се казва: **“И ако две групи от вярващите се сбият, помирете ги!”**

В 40-и свещен айет на сӯра Шурā по смисъл се казва: **“Възмездие за злина е злина като нея. А който прощава и се помирява, Аллах му дава голяма награда.”**

В 6-и свещен айет на сӯра Худжурāt по смисъл се казва: **“Ако фāськ ви донесе вест, проучете я [не вземайте решения преди да сте проучили!] В противен случай може по незнание да сторите зло на един народ [или някой човек] и да съжелявате за извършеното.”**

В 10-и свещен айет на сӯра Худжурāt по смисъл се казва: **“О, мюсюлмани, вие сте братя един друг. Помирявайте братята си. Ако се страхувате от Аллах, Той ще прояви милост към вас.”**

В 23-и свещен айет на сӯра Хадїд по смисъл се казва: **“Не пресъпвайте с богатата, дадени ви от Аллах. Не страдайте за имота, който сте изгубили! Аллах не обича високомерните хора, който се самохаресват.”**

В 35-и свещен айет на сӯра Исрā по смисъл се казва: **“И изпълвайте мярката, когато мерите, претегляйте!”**

В 9-и свещен айет на сӯра Рахмāн по смисъл се казва: **“Отмервайте правилно! Не ощетявайте в мярката!”**

От 1-и до 5-и свещен айет на сӯра Мутаффифїн по смисъл се казва: **“Горко на ощетяващите, които щом взимат от хората, изпълват мярката, а щом им отмерват или им претеглят, причиняват загуба! Не предполагат ли тези, че отново ще бъдат възкресени за големия Ден?”**

Наред с тези значения на свещени айети Аллāху теāля е разкрил, че рабът – колкото и да внимава – пак би могъл да допусне грешка по природа. В Корāн-и керїм е оповестено, че Аллāху теāля ще се отнесе със справедливост и милост към тях.

В 61-и свещен айет на сӯра Нахл по смисъл се казва: **“Ако Аллах наказваше хората в земния живот заради тяхното неверие и грехове, то по земята нямаше да остане и едно живо същество.”**

В 7-и свещен айет на сӯра Анкебут по смисъл се казва: **“Кълнем се, че ще прикрием лошите постъпки на онези, които вярват и**

вършат праведни дела, и ще им въздадем според най-хубавото от онова, което са извършили.”

В 35-и свещен айет на сѳра Зумер по смисъл се казва: **“Аллах прикрива злините на вярващите и въздава тяхната награда според най-добрите им дела.”**

В 25-и и 26-и свещен айет на сѳра Шурā по смисъл се казва: **“Аллах приема покаянието на Своите раби. Прощава им греховете. Приема молитвата на онези, които вярват и вършат праведни дела. Но за отричащите има сурово мъчение.”**

Във 2-и свещен айет на сѳра Мухаммед по смисъл се казва: **“Аллах ще опрости греховете и ще подобри състоянието на онези, които вярват в Аллах и вършат праведни дела, и вярват в Корана, низпослан на Мухаммед (алеѳхисселāм).”**

В 32-и свещен айет на сѳра Неджм по смисъл се казва: **“Аллах ще даде Своя Дженнет на вършещите праведни дела. Те са онези, които се предпазват от малките грехове и големите грехове, и скверностите. Твоят Господ е Щедър в опрощението.”**

В 40-и свещен айет на сѳра Нā’зиāt по смисъл се казва: **“Който се страхува от величието на Своя Господ и се въздържа от страстите на своя нефс, мястото, където ще отиде, е Дженнетът.”**

В 17-и свещен айет на сѳра Себе по смисъл се казва: **“Нима наказваме други освен неблагоприятните?”**

Казано накратко: Изпълняването на тези велики заповеди на Аллāху теāлā, които дават голямо спокойствие на сърцето, пречистват душата и се разбират лесно от хората, са в основата на исляма. Базата на философията обаче е съставена единствено от човешки мисли. Тях ги четем само с цел опровержение. Ние трябва да приемем и изпълним само заповедите на Аллāху теāлā, които са написани в Корāн-и керїм, хадїс-и шерїфите и книгите на ислямските учени. Ето това е истинският ислям. Аллāху теāлā е забранил на мюсюлманите да притежават различни вероубеждения, да се делят на течения и да вярват в несходни неща. Той особено много забранява на мюсюлманите да се срещат тайно, да формират тайни сдружения и да се занимават с харами, като оклеветяване и злословене. По въпроса са налице следните знамения:

В 9-и и 10-и свещен айет на сѳра Муджāделе по смисъл се казва:

“О, вярващи! Когато разговаряте тайно, не си нашепвайте за грях и вражда, и неподничение на Пророка [и следователно на управниците на мюсюлманите]! А разговаряйте за вършене на добро и отбягване на неподчинение към Аллах. Такива тайни събрания са желаните от сатаната неща, за да наскърбят мюсюлманите.”

В 17-и свещен айет на сӯра Джәсийе по смисъл се казва: **“По отношение на религията им дадохме ясни знамения. А те изпаднаха в разногласие заради завист след като им дойде знание. В Съдния ден твоят Господ ще отсъди между тях за онова, по което са били в разногласие.”**

В 32-и свещен айет на сӯра Рӯм по смисъл се казва: **“Не бъдете от мушриците, които изпаднаха в разногласие по отношение на религията и се разделиха на групи, и всяка група харесва своята вяра и се радва!”**

В 20-и свещен айет на сӯра Хадїд по смисъл се казва: **“Знайте, че земният живот се състои само от игра, забава, украса, хвалба помежду вас, и увеличаване на имота и децата. Това прилича на дъжд, изкарващ от черната пръст зеленина, която се харесва на сеячите. Тези растения после изсъхват. Виждаш ги пожълтели. После стават на съчки. В отвъдния живот има сурово и безкрайно мъчение [за пристрастените към земното]. [А за онези, които печелят земно, следвайки заповедите на Аллах] там има задоволството и прощката на Аллах. Земният живот е само подмамен, временен период.”**

Има ли друго изречение, по-добро от това, което да обяснява факта, че този свят е средство за печелене на отвъдния? Ние с всички сила трябва да се държим здраво за заповедите на религията, вместо да се подведем от земни наслади и отклоним от правия път. Мюсюлманин, който има правилна вяра и притежава правилни религиозни знания, и не се заблуждава от еретиците, е един праведен човек; гражданин, подчиняващ се на законите; истински учен и родинолюбец. Той е полезен и за себе си, и за своя народ.

Ислямът цени и отдава значение на човека. Аллāху теāлā в 4-и свещен айет на сӯра Тїн – където по смисъл казва (меāл): **“Създадох човека по най-прекрасен начин”** – отдава голямо значение на човешкия живот. Той повелява: **“Не убивайте!”** Християните описват човека като едно отвратително създание, което е омърсено от грях, а

ислямската религия, от своя страна, силно отхвърля това. Всички хора се раждат податливи към исляма, чисти и неопетнени. Всяка постъпка на човека – от този момент нататък – е за самия него. В 41-и свещен айет на сѳра Зумер и 108-и свещен айет на сѳра Йѳнус по смисъл се казва: **“Който върви по правия път, то е за самия него, а който се заблуди, само в свой ущърб се заблуждава.”**, защото Аллāху теāля е изпратил Своите най-любим раб (Мухаммед (*алеїхисселāм*)) и най-велика книга (Корāн-и керїм) като техни пътеводители. Онези, които не следват пътя, ясно показан от Корāн-и керїм и Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) – поради факта, че не го харесват – без съмнение ще бъдат наказани.

В 87-и свещен айет на сѳра Сād по смисъл се казва: **“Коранът е само наставление за всички хора.”** В 15-и свещен айет на сѳра Исрā по смисъл се казва: **“Който се е напътил, за себе си се напътил, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблуждава. Никой няма да носи греха на някой друг. Ние не наказваме, докато не пратим пророк.”**

Ние трябва да молим Аллāху теāля да ни води към истинската вяра. Това е постижимо само със стриктно следване на истинската и последна религия и книгите на **ехли суннитските учени**, които предават тази религия по правилен начин.

Аллāху теāля не е длъжен да стори хората мюсюлмани. Както Неговата милост е безкрайна, така и мъчението Му е вечно. Неговата справедливост също е вечна. Когато пожелае, Той дарява Своите раби с истинска вяра, без никаква причина и без да са я поискали. По-горе беше написано, че Той ще дари с харесаната вяра онези, чиито морал и дела са хубави, защото следват здравия разум. Дали човек ще умре с вяра или не става ясно на сетния дъх. Онзи, който е имал вяра цял живот, но я е загубил в последните си дни и умрял така, в Съдния ден ще бъде сред неверниците. Ние трябва да се молим всеки ден за умираше с вяра. Заради безкрайната Си милост, Аллāху теāля е изпратил пророци на Своите раби, за да им съобщи за Своето съществуване и единство, и за нещата, в които трябва да вярват. Вярата е потвърждение на предадените от нашия Пророк (*салляллāху алейхи ве селлем*) неща. Онзи, който не вярва, т.е. отрича Пророка, става неверник) и ще гори вечно в Джехеннема. Човек, който никога не е чувал за някой пророк (*алеїхиссалāту веттеслїмāt*), ако помисли за съществуване-

то и единството на Аллāху теāлйā, и повярва само в това, преди да е чул за пророка (*aleyхиссалйātu веттеслйmāt*), също ще отиде в Дженнета. Ако не помисли за тези неща и не повярва в тях, той не ще влезе в Дженнета, но тъй като не е отрекъл и някой пророк (*aleyхиссалйātu веттеслйmāt*), няма да влезе и в Джахеннема. В Съдния ден, след Равносметката, подобни хора ще бъдат унищожени отново. Вечното горене в Джахеннема е наказание за отричане на пророк (*aleyхиссалйātu веттеслйmāt*), след като е научено за него. Макар някои учени да са казали “Всеки, който не мисли за съществуването на Аллāху теāлйā и не вярва в Него, ще отиде в Джахеннема”, те са имали предвид това “Тези, които не мислят, след като са чули за пророка (*саллаллāху алейхи ве селлем*)...” Един разумен човек не би отрекъл никой пророк (*aleyхиссалйātu веттеслйmāt*) и веднага би повярвал в него. Но ако не последва своя разум и бъде подведен от страстите си или някой друг човек, той ще отрече. Ебӯ Тāлиб, чичото на Мухаммед (*aleyхисселйm*), винаги е казвал, че го обича повече от собствените си деца и е произнасял похвални слова за него. Исторически факт е, че когато е бил на смъртен одър, Мухаммед (*aleyхисселйm*) е дошъл при него и настойчиво го е помолил да стане мюсюлманин, но – поради своята привързаност към традициите – Ебӯ Тāлиб е останал лишен от вяра. Следването на традициите и модата е вид болест и капан на нефса. Много хора са попаднали в тази клопка на собствения нефс и са останали лишени от големите щастия и печалби. Ето защо в един хадйс-и кудсй Аллāху теāлйā по смисъл казва: **“Бъди враг на своя нефс, защото той е Мой враг!”** Човек, който се е родил като християнин и получил християнско възпитание [т.е. мозъкът му е бил промит], не би могъл да се отърве от това влияние лесно. Освен това ако промени своята религия неговите приятели биха могли да го презрат или семейството му би се дистанцирало от него. Разбира се всичко това са причини. Една от най-големите пречки за приемане на исляма от други хора е фактът, че съвременните мюсюлманите не познават собствената си чиста и логична религия. Освен това налице са и грешни знания, които биват разпространявани в името на исляма от страна невежи и еретици от отклонените седемдесет и две течения, както и техните грешни тефсйри (тълкувания). Клеветите и отричанията, насаждани на хората под маската на науката от страна на псевдоучените, оказват остро негативно влияние върху немюсюлманите и пораждат в тях антипатия срещу тази истинска религия, която е чиста, светла, логична и

хуманна. От друга страна, когато говорим с някой просветен християнин по написаните в тази книга въпроси, ние виждаме как в него се ражда силно чувство на възхищение към исляма. Ако оставим на една страна еретиците от всички седемдесет и две отклонени течения, които са проникнали сред истинските мюсюлмани, допреди един век са израствали множество ехли суннитски учени, като Исхак Ефенди (*рахиме-хумуллāху теāля*) от Харпут, които са сравнявали исляма с християнството по напълно обективен начин и са излагали доказателства за това. За съжаление обаче техните произведения не са били преведени на чужди езици и ето защо последователите на другите религии не могли да ги прочетат. [Книгата “Дий-ул кулюб” на Исхак Ефенди от Харпут е преведена на турски и английски език и отпечатана от книгоиздателство “Хакйкат Китāбеви”. В нея се доказва, че днешните Евангелия са изопачени и че християнството е отменено.]

Несунитските ислямските държави имат голяма роля в изграждането на лош образ на исляма. Еретичните духовници в част от ислямските страни – чийто брой днес достига до четиридесет – стават причина за пораждаване на грешна информация и представа за нашата религия. В несунитските страни свещеният Коран се тълкува грешно и дори се отричат някои от пророците [като Адем (*алеихисселām*)]. Няма съмнение, че с течение на времето управителите на тези държави ще видят истината и – отказвайки се от грешните си постъпки – ще поемат по пътя, показан от милионите ценни книги на ехли суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāля*). [Елхамдулиллях [хвала на Аллāху теāля], че публикациите на издателство Хакйкат Китāбеви, които предават правилна информация за исляма, се разпространяват по света чрез **ИНТЕРНЕТ**. Адресът ни е **www.hakikatkitabevi.com**. Когато компютър, от която и да е страна, се свърже с този адрес, всички наши книги ще се покажат на екрана. Съответният човек ще може да избере, която книга пожелае, и да я прочете на екрана.]

Пророкът ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) е съобщил, че всеки, който няма вяра, ще гори в Джехеннема вечно и няма съмнение в истинността на това. Трябва да се повярва в това, и в съществуването и единството на Аллāху теāля. Какво означава човек да гори вечно в Джехеннема? Онзи, който помисли за трагедията на вечното горене в огъня, би трябвало да загуби своя разсъдък от страх. Той трябва да потърси начин за спасение от тази катастрофа и решението е много лес-

но: Да повярва в съществуването и единството на Аллāху теāлй, в това че Мухаммед (*алейхисселй̄м*) е Негов последен Пророк, и в истинността на всичко, което е съобщено от него. Това спасява от въпросната беда. Ако някой каже: “Аз не вярвам във вечното горене и затова не се страхувам от това бедствие, и не търся начини за спасение от него”, ние ще му отвърнем: “Имате ли някакво доказателство? Кое знание и коя наука ви възпират да вярвате в това?” Този човек – разбира се – няма да може да изложи никакъв аргумент. Онова твърдение, което не се опира на никакво доказателство, би ли могло да се нарече наука? То може да бъде определено само като предположение и вероятност. Не би ли трябвало да се избяга от това ужасно бедствие – вечно горене в огъня – дори вероятността за него да е една на милион или милиард? Не би ли трябвало дори човек с малко разсъдък да се опази от подобна гибел? Не би ли трябвало да потърси начин за спасение от вероятността за вечно горене? Следователно – както се вижда и от изложението – всеки разумен човек трябва да има вяра. За постигане на вяра не е нужно да се изтърпи някаква трудност, като да се плати данък, даде имот, носи товар, положи усилие за поклонение и въздържи от сладки и приятни неща. Достатъчно е да се повярва искрено от сърце. Не е нужно да се оповести вярата пред неверниците. Разумно и човешко е за онези, които не вярват в безкрайното горене, да дадат дори и малка вероятност за това. При наличие на такава вероятност от вечно горене не би ли било глупаво и крайно абсурдно да се отбягва **ВЯРАТА**, която е единственото и категорично решение.

Сенāуллах Пāнй-пютй (*рахметуллāхи алейх*) в своята книга “Хук-к-ул-ислй̄м” казва: “Съществуването на Аллāху теāлй, Неговите качества, приетите и харесани от Него неща могат да бъдат научени само чрез оповестяване от страна на пророците (*алейхимусселй̄м*). Те не могат да бъдат открити с разума. Мухаммед (*алейхисселй̄м*) ни е съобщил тези неща, а Хулефā-и рāшидин са ги разпространили навсякъде със своите усилия. Част от Есхāб-и кирāм са научили специални знания (от Мухаммед (*алейхисселй̄м*)). Те са събрали на едно място всичката тази информация и затова имат големи права върху нас. Това е причината, поради която ни е повелено да ги обичаме, хвалим и следваме (*ридвāнуллāхи теāлй̄ алейхим еджма ’ийн*).” Тази книга е на персийски език и е била отпечатана в Лахор, а през 1410 [1990] г. и в Истанбул от издателство “Хакйкат Китāбеви”.

ПОСЛЕСЛОВ

Книгата ни свършва тук. Ние сме на мнение, че онзи човек, който я е прочел с внимание, без колебание ще разбере коя от свещените книги (на исляма или християнството) е слово на Аллах и ще приеме Корāн-и керїм за свещена книга, исляма за истинска религия и Мухаммед (*салляллāху алейхи ве селлем*) за пророк. Тук в човешкото съзнание се появява следния въпрос: “Щом ислямът е истинската религия, Аллāху теāля, който е Всемогъщ, не би ли могъл да напъти всички хора (да ги стори мюсюлмани)?” Отговорът на този въпрос е даден пак от Аллāху теāля в Корāн-и керїм. В 13-и свещен āйет на сūra Седжде по смисъл се казва: **“Ако бяхме пожелали, щяхме да напътим всички хора. Но обещах, че ще напълня Джехеннема с неверниците от хората и джиновете”**, както и в 48-и свещен āйет на сūra Мāиде: **“Аллах ако беше поискал, щеше да ви стори една общност, но пожела да отдели подчиняващите се от непокорните.”** С други думи: Аллāху теāля изпитва хората. Той ги е дарил с разума като най-мощно оръжие, Корāн-и керїм като най-перфектен пътеводител и последния Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*) като най-велик водач. Оповестил е на тях Своите заповеди и забрани и ги е дарил с воля и избор, с които да могат да ги следват. В 108-и свещен āйет на сūra Йўнус по смисъл се казва: **“О, хора! При вас дойде истина [Корāн-и керїм] от Господа ви. И който се е напътил [влязъл по правия път], само в своя полза се е напътил, а който се е заблудил, само в свой ущърб се заблуждава. Всеки ще отговаря за своите дела.”**

Следователно ние сами трябва да изберем нашия път и да адаптираме поведението си към Книгата на Аллāху теāля и за целта – преди всичко – трябва да храним нашата душа, а храната на душата е религията. Между неверниците, които не хранят своите души, и обикновените животни няма никаква разлика. В подобни хора не остава обич, съжаление, съчувствие, разбиране и милост. Те могат с лекота да бъдат въвлечени в най-лоши начинания. Това е така, защото те нямат велико Същество, в Коего да вярват, да се подчиняват и следват, за да могат да се предпазят от лоши дела. Подобни хора са като ужасни чудовища. Никой не може да знае къде, на кого и по-къкъв начин ще навредят. Най-вредните дела, които унищожават човечеството, се вършат от подобни хора.

За тях е много трудно да бъдат насочени отново по правия път, но това не е невъзможно. На тях трябва – с голямо търпение и постоянство – да се оповестят основите на ислямската религия и това трябва да се изпълни по разбираем за тях начин. Аллāху теāля е повелил на Своя Пророк (*саллялāху теāля алейхи ве селлем*) да предаде на хората Своята религия. В 125-и свещен āйет на сūra Нахл по смисъл се казва: **“О, Мухаммед! Призовавай към пътя на своя Господ с мъдрост и красиви наставления! Спори с тях по най-хубавия начин! Твоят Господ по-добре знае отклонилите се от Неговия път.”** Не забравяйте, че е фарз (задължение) за всеки от нас да учи по най-добър начин другите хора на добрите и правилни неща, които знае. Това е категорична заповед на Аллāху теāля. Тази задача се нарича **емр-и ма’рӯф** и е вид ибāдет. Зекя̀тът на знанието се изплаща само чрез учене на незнаещите. Това е много благословено дело. В исляма мастилото на учените е по-ценно от кръвта на шехїдите, а вършенето на добро дело е по-ценно от вършене на нāфиле [допълнителни] поклонения.

Днес мюсюлманските страни изостанаха в тежката индустрия. Християните приемат исляма като религия, която кара хората да изостават, а не да напредват, и виждат причината за изоставане в него. Те твърдят, че прогресът може да бъде постигнат само чрез християнската религия. Не е нужно дори да споменем за безсмислеността на това твърдение. **Цивилизацията** се изразява в развитие на професиите и установяване на справедливостта, които са необходими за спокойното и мирно съществуване на големите градове и хората. Сама по себе си тежката индустрия не е цивилизация.

По-горе бяхме дали за пример японците, които не са християни, но изпревариха християнските страни. Израелците, които са юдеи, превърнаха в богати гори и земеделски земи онези места, в които преди не се срещаше никакво живо същество, освен пустинна бълха. Те успяха да добият бром от езерото на Лут, както и да втвърдят брома, който в нормално състояние е течен, въпреки възраженията на немците, че това е невъзможно. Те с лекота успяха да продадат бром на другите държави и изпревариха немците в тази търговия.

Както се вижда, цивилизацията няма нищо общо с християнската религия. А напротив, ислямът е тази религия, която повелява развитието. През Средновековието е било станало ясно как фанатизираното християнство е довело хората до тъмнина и как ислямът ги е осветил.

Имало ли е някакви признаци на цивилизация в Средновековието, когато християнството е било най-силно и е властвало над Европа? Континентът е стенел от мръсотия, невежество, мизерия, нищета и болести и е бил подлаган на мъчения от духовниците. Тогавашните европейци не са познавали нито тоалетна, нито баня. В онези времена мюсюлманите – следващи заповедите на исляма – са напреднали в знанието, науката, търговията, изкуството, земеделието, литературата и медицината, и основали най-голямата цивилизация на земята. Халифът Хārūn Решїд е подарил будилник на Шарлман, краля на Франция. Когато будилникът е звъннал, царят и неговите хора са избягали, мислейки че в него има дявол. Причината за днешното изоставане на мюсюлманите е тяхното неподчинение към заповедите на религията. Това го писахме и обяснихме многократно. Но днес ние все още се гордеем с нашата цивилизация отпреди столетия и изобщо не мислим за сегашното си положение! С миналото човек може да се гордее, но да се изтъква само той за пример е вид недостатък. Ние сме длъжни да се развием и днес. През 1255 [1839] г. Турция е обявила, че обръща лице към Европа с Танзїмātския фермāн – подготвен от английския масон Решїд паша – и в множество градове са били отворени масонски ложи. Това следване на Европа обаче е станало единствено в областта на удоволствието и насладата, а по отношение на знание, наука и възпитаване на децата в красивия ислямски морал не се е положило усилие като дедите. Пътят, показан от нашата религия, и възвишеният морал на Пророка ни (*саллаллāху теāля алейхи ве селлем*) са били наречени “изостаналост”. Японците са обърнали лице към Запада през 1284 [1868] г., т.е. 29 години след нас, но са напреднали много повече, без изобщо да се отделят от фалшивата си религия! Въпреки че бяхме първенци в съзтезанието по цивилизация, хората – след Танзїмāта – са загърбили знанието и науката, а последвали нефса и шейтāна. Този английски опиум е зашеметил държавниците. Днес ние сме длъжни отново да положим големи усилия, за да намалим разстоянието между Запада и нас, да ги настигнем и дори да ги изпреварим. Това не може да стане с празни приказки! Ние трябва да се върнем към пътя на нашите предци! Германският историк и турколог д-р Фридрих-Вилхелм Фернау – който през 1979 г. написа важна статия и дори една книга за Турция – казва: “Турците считат себе си за европейци. Унгарците и българите, които са дошли – подобно на тях – от Азия и са като техни роднини, се установили в Европа, усвоили тукашните усилия в облас-

тта на науката и се европеизирали. Турците не са пълни европейци. Те са народ, който не е като останалите. Сегашните турци копират промишлеността на Запада, но още не са вникнали в нея.” А сега да разгледаме какъв е бил пътят на нашите предци.

Цивилизованият човек – преди всичко – има красив морал, той е честен и трудолюбив. Той най-напред е получил религиозно образование и е придобил научни познания. Правдив е. Той върши своята работа с голяма съсредоточеност – от началото до края. Когато е необходимо, той изобщо не страни да се труди повече от работното време. Той чувства удоволствие от това дело и не напуска лесно своята работа дори на старини. Той изключително уважава законите на своята страна и се подчинява на управниците. Не върши нищо, което да е в нарушение на законите. Строго се подчинява на заповедите и забраните на своята религия, и не спира да върши поклонения никога. Той отдава голямо значение на това децата му да израснат като вярващи и да придобият висок морал. Защишава ги от лоши приятели и вредни публикации. Тъй като знае стойността на времето, той върши своята работа на време. Винаги спазва думата си. Той не може да се успокои вътрешно преди да е изпълнил своите религиозни и земни задължения. Да не говорим за отлагане на днешната работа за утре, а напротив, той върши утрешната работа днес. Ако придобием тези добродетели на предците си, ние ще се възвисим материално и духовно, и ще преуспеем във всяко дело. Ще постигнем задоволството на своя Господ.

Може да ни запитате сега: “Нима западниците отговарят на това описание?” Без съмнение техните вяра и морал не са такива. Особено след Втората световна война е налице увеличение в броя на хората с вредни мисли и долни души, които отклоняват и останалите. Но западниците се опитват да бъдат такива, каквито описахме по-горе, и да коригират своите еретични убеждения. А що се отнася до външната чистота – те извършват чистотата, която повелява ислямската религия. По техните улици не може да се види дори едно парче смет, а парковете им са като морета от цветя. Всичко наоколо, всеки магазин и всички хора са крайно чисти. Сега, моля обърнете внимание на нещата, които ни повеляват Корън-и керъм и ислямската религия. Те не ни ли запоядват да поддържа чисти нашите нрави, тела и всичко онова, което ползваме? От всичко това следва, че основите на истинската цивилизация са в нашата религия. Ислямската цивилизация от Средновекови-

ето, с която не може да се нахвалим, е възникнала единствено по този начин. А какво правим ние сега? Преди всичко сме мързеливи. Не отдаваме значение на заповедите и забраните на Аллāху теāля. Отдадени сме на удоволствия. Губим хъс малко след като сме се захванали за нещо. [Българите казват: “Трябва да започнеш работа като турчин и да я завършиш като българин.”] Бързо се изморяваме и казваме “Оф, и ти пък!..” Строим сгради, но после ни мързи да ги ремонтираме. Невероятните произведения на изкуството на нашите деди се рушат от липса на поддръжка и ремонт. Искаме да работим малко и да печелим много. Ето това ужасно желание подтиква работниците към стачкии – още по-лошо от това – повлича младежите към лоши пътища. Предателите в чужбина и дегенератите сред нас, попаднали в техни капани, използват тези младежи в саботажи и убийства, като предлагат на тези бедняци пари и материални изгоди, за да могат да постигнат своите коварни цели. Тези жалки хора, които намират лесни пари, предпочитат да станат убийци вместо да работят. Заедно с това, безнужните кръвни вражди и безмезхебните (еретичните) течения ни разединяват.

Между другото, нека отново да напишем, че в исляма има четири правилни мезхеба. Всички те имат една и съща вяра, която се нарича **ехли суннитска**. Нямаат разлика по отношение на спазване на повелите и забраните, които са ясно оповестени в Корāн-и керйм и хадис-и шерифите. Имат разлика само в разбиране на неясно съобщените неща. Тази малка разлика е милостта на Аллāху теāля към мюсюлманите. Тъй като здравословните състояния, местата за работа и начините на живот на хората са различни, те избират онзи мезхеб, който е най-лесен за тях и започват да изпълняват поклоненията си, съобразявайки се с книгите по фикх на избрания мезхеб. Ако имаше само един мезхеб, всеки щеше да е длъжен да го следва, но това щеше да затрудни много хора, а дори да стори невъзможно следването. Мюсюлманин, който следва един от четирите мезхеба, се нарича ехли суннет (сунит). Те приемат едни други за братя. В миналото никога не е имало борба между тях и не се дележали, т.е. последователите на нито един мезхеб не са говорили лошо против другите три мезхеба. Вярвали, че четирите мезхеба са пътищата, водещи към Дженнета.

Не бива да се забравя – на първо място – че всички ехли суннитски мюсюлмани са братя и разликите в техните мезхеби не са пречка за това. Несходствата им с неехлисуннитските мюсюлмани, от друга

страна, могат да бъдат разрешени само с научна дискусия, а не с оръжие!

Наше задължение е да се подчиняваме на законите на страната и уважаваме големците. Опитите за тяхното нарушаване биха били най-голямата глупост. Една държава без закони е държава в анархия – тя е обречена на гибел. Следването на комунизма е най-големият абсурд, защото днес самите комунистически страни осъзнаха вредата от ненавистта към религията и насилието, и се връщат към условията на свобода. Днес Русия връща на хората правото на наследство, на къща (дори и на лятна такава) и още много други подобни. В Полша беше прието правото на стачки. Дори китайците – най-фанатичните комунисти – се връщат най-накрая към начина на живот на свободните страни и дори си довеждат експерти от Франция, от които да се учат на най-новите стилове в изкуството. Комунистическите страни се връщат към смесената икономика, която е налице в демократичните страни. Разрушените месджиди биват ремонтирани.

Както е известно, някои от предприятията в смесената икономика биват управлявани от държавата, а други от частния сектор. Правителствената подкрепа е нужна за някои тежки и скъпи индустрии, като производство на желязо и въглища. Този метод се прилага и в Турция. Сега комунистическите страни постепенно се връщат към този метод и част от търговията и индустрията се отварят за хората. Без съмнение те – в близко бъдеще – ще получат свобода и в областта на мисълта и вярата. Човешките права ще бъдат признати във всички краища на света. Противно на мислите на някои глупаци, социалната справедливост не се изразява в отнемане на имотите на хората, които са работили и забогатели, и даване на лентяите. Никой не би дал пет пари на мързеливеца, който денонощно бездейства. Макар хората в комунистическите страни да работят непрекъснато, те едвам се наяждат. Голяма част от това, което обработват те, се отнема от едно щастливо малцинство. Част от тези онеправдани хора – рискувайки своя живот – се борят за свобода. Както писахме и по-горе, това управление – което се крепи на експлоатация и изтезания – и този нерелигиозен начин на живот ще изчезнат от само себе си. Освен комунистическата пропаганда, в чиято основа е неверието, има и друга пропаганда, която се осъществява от еретиците, отклонили се от сунитското вероубеждение, и която агитация подтиква към сепаратизъм. Хомейни в Иран е

пример за вредата, която тези еретични и фанатизирани мюсюлмани нанасят на собствените си държави. Вахабиите (уахабитите) – в допълнение към всички останали – със своите вероубеждения, несъответстващи на знанията на истинските ислямски учени, и с напълно произволните си разбирания за законодателство, стават причина за пораждаване на лоша представа за исляма из цял свят. В нашата религия е налице следният принцип “Законите, чиито доказателства не са от нас [свещените айети и хадиси] и иджмā [единодушието на ислямските учени], се променят с времето.” Един иджитихād отпреди 1000 години, който е изглеждал като най-съвършен за своето време, може да не съвпадне с условията на нашето съвремие. Ето защо – за да може да се направят тези промени – Аллāху теāля е дарил големите учени, т.е. муджтехидите (*рахиме-хумуллāху теāля*), с три важни сили: **акл** (разум), **илм** (знание) и **таквā** (страх от Аллāху теāля). Учените от по-късен етап са разгледали иджитихādите отпреди 1000 години и са избрали онези, които са съответствали на времето, и са ги написали в своите книги.

Първото нещо, което трябва да направим, е да научим истинската вяра, съобщена от ехли суннитските учени (*рахиме-хумуллāху теāля*), и да повярваме съгласно нея. Човек с неправилна вяра не би могъл да постигне доволството (любовта) на Аллāху теāля. Той ще остане лишен от Неговите милост и помощ, и не ще намери спокойствие. След като поправим своята вяра, ние трябва да коригираме и морала! Нека се държим здраво за исляма, т.е. да следваме заповедите и забраните на Аллāху теāля и нашия Пророк (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*). Нека да изчистим сърцата си чрез изпълняване на повелените от Него неща и поклоненията, съобщени от Пророка ни (*салляллāху теāля алейхи ве селлем*), и нека да подобрим нашите нефс и здраве чрез отбягване на харāmите и мекрūхите. Сърцата на онези хора, които вършат тези неща, винаги желаят да вършат добро. Те дори не се сещат за причиняване на зло. Ако душата и сърцето са чисти, и тялото е силно, осъществяването на колективна и честна работа – като братя – е много лесно. Нека да не се подвеждаме от словата и пропагандите на ислямските врагове, мунāфиците (лицемерите) и безмезхебниците. Ако станем истински мюсюлмани – както се иска от нас – и вършим ПОЛЕЗНИ ДЕЛА, Аллāху теāля ще бъде доволен от нас и ще ни помогне, както е съобщено в сūra **Тйн** от Корāн-и керйм. Ако не кориги-

раме своята вяра и не последваме религията на Мухаммед (*салияллāху алейхи ве селлем*), и не извършим праведни дела, и се борим в името на еретични убеждения или се отклоним към забранени (от исляма) пътища, следвайки лични интереси, и не покрием авретите на нашите жени и момичета, Аллāху теāля ще ни стори НАЙ-ДОЛНИ СРЕД ДОЛНИТЕ. И ако това стане – горко ни!

КАК СЕ СТАВА ИСТИНСКИ МЮСЮЛМАНИН?

Ислямската религия се основава на три неща: Илм (знание), амел (дела) и ихляс (искреност). Знанието се състои от знания за вярата, фъкха и морала. Те се придобиват от книгите на ехли суннитските учени. Амел е вършене на дела в съгласие с това знание. Ихляс е придобиване на знание и вършене на деяния за печелене на доволството, любовта на Аллāху теāля. Мюсюлманин, който притежава тези три основи, се нарича **ислямски учен и истински мюсюлманин**. Ако в един човек липсва едно от тези основи и публикува знания и говори неща, несъответстващи на книгите на ислямските учени, като се представя за ислямски учен, той се нарича **фалшив ислямски учен и зъндък**. Например, той може да има много религиозни знания и да върши всички дела, но да няма ихляс, т.е. да върши въпросните неща за печелене на земно, като материални облаги, позиция и слава. Тези хора не са истински мюсюлмани.

Първото наставление – сред всички такива – е да се коригира вярата в съгласие със знанията от книгите на ехли суннитските учени, защото това е единствената група, която ще се спаси от Джехеннема. Нека Аллāху теāля да даде много награди за труда на тези велики хора! Учениците от четирите мезхеба, достигнали до степента на иджтихād, и големите учени, превъзпитани от тях, се наричат **ехли суннитски учени**. След коригиране на вярата трябва да се извършат поклоненията, на които ни учи науката фикх, т.е. да се вършат заповедите на религията и отбягват забранените от нея неща. Човек трябва да изпълнява ежедневен петкратен намāз – без проява на мързел и отпуснатост – чрез съблюдаване на условията и та’дйл-и еркяна. Това се прави с цел да се коригира вярата и породи обич между мюсюлманите. Мюсюлманин, чиито имот и пари са достигнали до границата нисāб, трябва да даде зекя̀т. Имām а’зам е казал: “Трябва да се даде също и зекя̀та на златото и среброто, които жените ползват за украса.”

Човек, за да бъде полезен за себе си и за обществото, трябва да стане истински мюсюлманин, а това не се постига единствено с приказки. За да стане такъв, той не бива да харчи своя ценен живот дори за безполезни мубахи. Няма съмнение, че не бива да се вършат харāми. Не бива да се прекарва време с теганнй, музика и музикални инструменти. Човек не бива да се заблуждава от подмамната наслада, която нефсът ще почувства от тях. Това са отрови, които са примесени с мед и покрити със захар.

Не бива да се прави гъйбет (да се злослови). Гъйбетът е харām. [Гъйбет е да се изтъква скрит недостатък на мюсюлманин или зиммйя [гражданин немюсюлманин, живеещ в ислямска страна] зад гърба му. Но – наред с това – наше задължение е да предупреждаваме всички хора за греховете на харбиите [гражданите, живеещи в немюсюлманските страни, които са във война с ислямска държава], ехли бид'ат [еретиците], безмезхебниците [хората, които не следват един от четирите суннитски мезхеба] и на онези, които вършат грехове открито, и за злините на угнетителите и на онези, които мамят хората в търговията. С това си дело ще сме помогнали на мюсюлманите да се опазят от техните вреди. Клеветите на онези, които говорят и пишат некоректни неща за исляма, също трябва да бъдат разкриване на хората. Това не е гъйбет. (Редд-ул мухтār: 5-263)]

Мюсюлманите не бива да **доносничат** помежду си. Ислямът е оповестил, че онези, които вършат тези два гряха, ще бъдат подложени на различни мъчения. Лъжата и клеветата са харāми също и трябва да бъдат отбягвани. Тези две злини са били забранени във всички религии. Техните наказания са много тежки. Голям севāб е да се прикриват недостатъците на мюсюлманите, да не се разпространяват техните скрити грехове и да се прощават техните слабости. Човек трябва да оказва състрадание към малките, подчинените [съпругата, децата, учениците, войниците, работниците] и безимотните. Те не бива да бъдат укорявани за допуснатите грешки. Тези бедни хора не бива да се обиждат, бият или навикват поради небивали причини. Човек не бива да посяга на религията, имота, живота, честта и целомъдрието на никого. Трябва да изплаща своите дългове към всички хора и правителството. Даването и вземането на подкуп е харām. Не се брои за подкуп ако се даде нещо с цел спасение от гнет или избягване на заплаха, но за отсрещния е харām да го вземе. Всеки трябва да гладя собствените

си недостатъци и да мисли за грешките си спрямо Аллāху теāлā. Трябва да знае, че Аллāху теāлā не бърза да го накаже, нито пък прекъсва препитанието му. Заповедите на родителите и правителството, които са съвместими с религията, трябва да бъдат изпълнявани, а на онези, които не отговарят, не бива да се противопоставя и да се предизвиква фитнес (безредие, анархия). Ето такъв трябва да бъде един истински мюсюлманин. [Вижте 123-о писмо от втория том на **“Мектубāt-и Ма’сūмиййе”**.]

След коригиране на вярата и изпълняване на заповедите на фикха, човек трябва да прекара цялото си време в споменаване на Аллāху теāлā. За изчистване на сърцето е нужно да се прави зикир (да се споменава Аллāху теāлā) по начин, показан от големците. Всичко, което е пречка за зикир, т.е. за сещане за Аллāху теāлā, трябва да се приеме за враг. Колкото по-стриктно се следва исляма, толкова по-голяма е насладата от Неговото споменаване. При нарастване на мързела в следване на исляма, насладата намалява също. Тя изчезва и сърцето почернява, т.е. намалява неговата чистота. Има много видове зикир. Най-полезният сред тях е казването на **“Аллāху екбер, Аллāху екбер. Лā илāхе иллāллāху Валлāху екбер. Аллāху екбер ве лиллāхил хамд.”** Това се нарича **“Текбйр-и тешрйк”** и трябва да се повтаря много, за да се изчисти сърцето.

За вярващите мъже и жени е харām да излизат по улиците, да играят футбол и да плуват с открити аврети [места от тялото, които ислямът повелява да бъдат покрити]. Харām е да се гледат и авретите на други хора. Онези места, в които има хора с открити аврети, се наричат фъск меджлиси (събрания на греха). Местата, в които мъжете и жените се събират заедно, са фикс меджлиси. Посещението на подобни места е харām. [“Ислям ахляк” (Ислямската нравственост) стр. 311 и 330.] Ако – вършейки грях – бъдат изпуснати времената за намāз, това ще се превърне в отделен грях или може да причини куфр (неверие). Свиренето на всякакви музикални инструменти и четенето на Корāн-и керйм, мевлид и езāн с теганнй е харām. Забранено е да се изпълняват изредените неща с музикални инструменти, като кавал и високоговорител. Теганнй е да се удължават местата, които не бива, т.е. промяна на думите. Уахабитите казват, че Пророкът ни е мъртъв и не чува, и че е ширк (форма на съдружаване) да се хвали друг, освен Аллāху теāлā. Те забраняват четенето на мевлид. Тази тяхна вяра ги

изкарва от исляма. Да се ползва високоговорител е като да се ползва телефон. Онова, което е харām за казване, е харām и за слушане, когато се предава по високоговорител. Употребата на този уред е джāиз за предаване на знания за наука, изкуство, търговия, религия, красив морал и военно дело. Разпространяването на вредни публикации, развалящи религия и морал, и изпълняването на езāн и намāз с високоговорител не е джāиз. Звукът, който високоговорителят издава от минарето, не е самият глас на муеззина, а е друг такъв, който наподобява човешки глас, и бива възпроизвеждан от този инструмент. Когато се чуе такъв звук не бива да се каже “Чете се езāн”, а “Настъпи време за намāз”. Защото звукът от високоговорителя не е истински езāн, а подобие на езāна.

В хадїс-и шерїфи се казва:

“Когато наближи края на света (Къямета), Коранът ще бъде четен през мизмār.”

“Ще дойде време, когато Коранът ще бъде четен през мизмāри. Ще бъде четен не за Аллах, а за удоволствие.”

“Има много хора, които четат Корāн-и керїм, но той ги проклина.”

“Ще дойде време, когато муеззините ще бъдат най-долните сред мюсюлманите.”

“Ще дойде време, когато Коранът ще бъде четен през мизмāри. Аллāху теāля ще ги проклина.”

Мизмārът е наименованието на свирката и на всички други музикални инструменти. Високоговорителят също е мизмār. Муеззините трябва да се изплашат от тези хадїс-и шерїфи и да не четат езāн през високоговорител. Някои невежи хора твърдят, че мизмārът е полезен и че звукът се чува отдалеко. Нашият Пророк е казал: **“Изпълнявайте ибāдетите, както ги виждате от мен и моя Есхāб! Ехли бид’ат (еретици) се наричат онези, които правят промени в ибāдетите. Онези, които вършат бид’ати, без съмнение ще отидат в Джехеннема. Нито едно тяхно поклонение не се приема.”** Не е правилно да се казва **“Ние добавяме полезни неща към поклоненията”** – това са лъжи на ислямските врагове. Дали промяната в дадено поклонение ще бъде полезна или не може да бъде разбрано само от ислямските учени. Тези големи учени се наричат **муджтехиди**. Те не правят никакви про-

мени от само себе си, а разбират дали дадена промяна е бид'ат или не. Учените единодушно са казали, че четенето на езън с мизмър е бид'ат. Човешкото сърце е пътят, който води към доволството, любовта на Аллâху теълй. По сътворение сърцето е като чисто огледало. Поклоненията увеличават неговата чистота и го полират, а греховете го почерняват, с което то не може да получава фейзовете, т.е. сиянията, идващи по пътя на любовта. Праведните раби чувстват това състояние и страдат. Те желаят да вършат много поклонения и да кланят намâзи в повече от петкратните. Вършенето на грехове е сладко и полезно за нефса. Всички бид'ати и грехове хранят и подсилват нефса – врага на Аллâху теълй. Същото се отнася и за четенето на езън с високоговорител.

Ако ценното време на децата, в което трябва да бъдат научени на знание, бъде пропиляно, те ще останат невежи и ще се появи поколение от младежи неверници. Ако хората на религията не направят нищо – при условие, че виждат това положение – техните грехове ще бъдат многократно по-големи. Човек, който не се учи на халял и харâm или не им отдава значение, след като вече е научил за тях, става неверник (напуска исляма). Той няма никаква разлика от неверниците, които отиват на църква и се покланят на идоли и статуи. Най-големият враг на човека е собственият му нефс, който винаги иска да върши вредни за него дела. Желанията на нефса се наричат страсти и той изпитва удоволствие от тяхното вършене. Тези желания могат да бъдат изпълнени само толкова, колкото е нужно и това няма да се брои за грях. Прекаляването в тях е вредно и носи грях. Ислямските врагове, за да възпрат мюсюлманските деца от придобиване на религиозни знания, са измислили (измамни) имена за ритането на топка, като “спорт” и “физическа култура”. Тъй като показването на аврет частите и тяхното гледане е сладко (носи удоволствие) за нефса, футболът се разпространява сред децата с голяма скорост. Родителите мюсюлмани веднага трябва да оженят своите деца още като млади; да не ги пращат на екскурзии, където момичетата и момчетата се намират заедно; да не ги пращат да играят футбол с открити аврет части, както и да гледат футболни мачове; а да ги пращат при праведни ходжи (учители), от които да се учат на религия и вяра. [Прочетете нашата книга “**Не можа да отговори**”, за да научите за жестокостите и ужасните мъчения, които християните са причинили едни към други, както и към юдеите и мюсюлманите, и техните долни лъжи и клевети за Корън-и керйм.]

Бисмилляхиррахмāниррахй̄м.

Много са книгите, даващи информация за исляма. Тритомната книга на имām Раббāни – “Мектубāt” – е най-ценната сред тях, следвана от тритомната едноименна книга на Мухаммед Ма’сūм (неговия син), в чието 16-о писмо се казва: “Да се повярва означава да се приемат и двете части на келиме-и тевхйда, т.е. в “Ля иляхе илляллāх” и “Мухаммедун расūлюллах”. Тридесет и три от неговите писма са поместени в турската книга “**Hak Sözüñ Vesîkaları**”, започвайки от 322-а страница. С други думи, човек, за да стане мюсюлманин, трябва да повярва, че Мухаммед (*алеихисселй̄м*) е пророкът на Аллах. Аллāху теāля, посредством мелйике на име Джебрайл, му е низпослал книгата **Корāн-и керй̄м**. Тя е слово на Аллах, а не плод на лични мисли на Мухаммед (*алеихисселй̄м*) или сбор от думи на философи и историци. Мухаммед (*алеихисселй̄м*) е разяснил (тефсйр) Корāн-и керй̄м. Тези разяснения се наричат **хадйс-и шерйфи**. Ислямът се състои от **Корāн-и керй̄м** и **хадйс-и шерйфите**, а милионите ислямски книги из цял свят са техни разяснения. Слово, което не е казано от Мухаммед (*алеихисселй̄м*), не може да има място в една ислямска книга. Когато се каже “Вяра и ислям” се има в предвид вяра в **Корāн-и керй̄м** и **хадйс-и шерйфите**. Неверието в словата на Пророка ни (*салляллāху алейхи ве селлем*) е равносилно на неверие в словото на Аллах. Мухаммед (*алеихисселй̄м*) е предал на своя Есхāб всичко онова, което му е било съобщено (низпослано) от Аллāху теāля. А те, от своя страна, са ги предали на своите ученици, които са написали тези знания в книги. Тези учени – написали въпросните книги – се наричат **ехли суннитски**. Човек, който повярва в ехли суннитските книги, ще е повярвал и в словото на Аллах. Т.е. ще стане мюсюлманин. Елхамдулиллях (хвала на Аллах) ние учим своята религия от книгите на ехли суннитските учени, а не от книгите на реформаторите в религията и масоните.

Расūлюллах (*салляллāху алейхи ве селлем*) е казал: “**Когато развалата се разпространи сред моята общност, онзи, който последва моя суннет, ще получи сто шехйдски севāба.**” Следването на суннета (исляма) става с научаване на книгите на сунитските учени и тяхното изпълнение. Учените, от който и да е мезхеб на мюсюлманите (четирите правилни мезхеба), се наричат **ехли суннитски** (или сунитски, накратко). Техният водач е имām а’зам Ебū Ханйфе Ну’мāн бин

Сабит. Англичаните са положили усилия векове наред, но не са успели да християнизират дори един мюсюлманин. Накрая – за да сполучат в това дело – те са потърсили нов начин и са основали масонството. Масоните не вярват в думите на Мухаммед (*алеихисселѣм*), религиите, съживяването след смъртта и в съществуването на Рая и Ада.

Пророкът ни (*салляллѣху алейхи ве селлем*) е казал: **“Аллѣху теѣлѣ много обича онзи, който учи своята религия и я учи на другите. Научете своята религия от устите на ислямските учени!”**

Човек, който не може да намери истински учен, трябва да се учи от книгите на ехли суннитските учени и да се опита да ги разпространи. Мюсюлманин, притежаващ илм, амел и ихлѣс (вършене на всичко в името на доволството на Аллах), се нарича **ислямски учен**. Фалшив учен е онзи, у когото липсва едно от тези три неща и се представя за улема. Ислямският учен става средство за постигнене на причините, които отварят врати към щастието: Той е пазачът на релията. Фалшивият учен, от друга страна, довежда до причините, завършващи с гибел: Той е помощникът на шейтѣна [Онова знание, което не се учи, за да се практикува с ихлѣс, не носи полза]. Четенето на истигфѣр довежда до причините, които предпазват от неприятности и беди. Да се чете истигфѣр означава да се каже **“Естагфируллах мин кулли мѣ керихаллах”** или накратко **“Естагфируллах”**.

Аллѣху теѣлѣ е сътворил хората и съобщил, че за тях желае живот в щастие. **Да се постигне щастие** означава да се живее спокоен и безпроблемен живот. Наред с това, всички хора също искат да са щастливи. Въпреки че и Създателят, и създанията искат едно и също нещо, щастливите хора са изключително малко на брой, защото Аллѣху теѣлѣ има навика да създава с определи причини. Да се иска от Аллѣху теѣлѣ става или с думи, или с дела. Да се иска с думи означава да се прави ду’ѣ, а да се иска с дела означава да се прибягва до причината за желаното нещо. Под “прибягване до причината” се има предвид “работене, полагане на усилие”. Онзи, който не работи и мързелува, не ще е прибягнал до причината. Аллѣху теѣлѣ не дава нищо на безделниците. Свещеният ѣйет **“Ве ен лейсе лил инсѣни иллѣ мѣ сеѣ**: Човек

ще получи само това, за което е работил” е доказателство за нашите думи. Неверниците – тъй като не вярват в Аллāху теāля – не искат от Него с думи, т.е. не правят ду’ā (не се молят), но виждат действието на причините и искат само с дела, т.е. прибегват до причините, и Аллāху теāля – приемайки исканите от тях неща – им ги дава.

Причината за щастие се нарича **ни’мет** (благо). Аллāху теāля обещава, че ще даде блага на всеки, който ги иска, независимо дали е приятел (мюсюлманин) или враг (неверник). За да бъде постигнато благо, то трябва да бъде поискано по начин, който Собственикът на благата харесва. От това следва, че трябва да се изяви желание за благо, т.е. да се прави ду’ā и да се **вярва**, че то ще бъде дадено без съмнение. То не се дава на онзи, който не вярва и още повече на онзи, който отрича. Отхвърлящият остава лишен. Наличието на тази вяра е задължително по време на молитвата, с която се иска причината за щастие. Т.е., за да се постигне благо, човек трябва да повярва, с други думи, да стане мюсюлманин, и после да прибегне до причината за щастие. Аллāху теāля – Притежателят на всички блага – е проявил милост и е съобщил начина на изпълнение на молитвата. За да бъде приета тя, човек – след като повярва (приеме исляма) – трябва да кланя ежедневен петкратен намāз и да не престъпва човешки права: Това са първите условия. От всички тези обяснения следва, че онези, които казват “Ду’ите ни не се приемат”, не са изпълнили изредените условия.